

ELEANOR WOODS

*Un sărut
pe furtună*

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Era una dintre acele zile însorite și noroase în același timp, în care accesele neașteptate ale vântului fac să se îndoie nemilos vârfurile copacilor. Una dintre aceste vijelii ridică părul Taniei Drummond și-i lipi jupa de picioare. Tânăra femeie ridică ochii spre cer, oprindu-se la jumătatea înălțimii scării monumentale. Într-o clipă, averse puternice se revărsă peste palatul în ruine: era indiscutabil. Se pregătea să-și reia urcușul când brusc, niște mâini o prinseră de talie, o ridicară și o lăsară în curtea inferioară; adăpostită sub pulpanele unui impermeabil larg, se afla strânsă puternic la pieptul unui bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată mai înainte.

— Vă rog! protestă ea. Aversa nu mă sperie.

Necunoscutul râse ușor, și râsul îi fu înăbușit imediat de bubuitul tunetului. Tania încercă din nou să se elibereze.

— Așadar, murmură bărbatul, sunteți englezoaică și nu grecoaică. O frumusețe englezească în primejdie.

"Frumusețea englezească" se încruntă la enunțarea

complimentului. Îl considera ridicol, nefiind o "frumusețe" în sens clasic. Totuși, necunoscutul se exprimase pe un ton categoric, părând să indice că nu era obișnuit să fie contrazis. Tania era tot mai iritată; în mod normal, îi plăcea să judece o situație la indicațiile creierului său și nu ale emoțiilor. Ori, tocmai în această clipă, rațiunea refuza orice serviciu. Această îmbrățișare care o împiedica să se miște, îi displăcea profund.

– Nu mă simt deloc "în primejdie", spuse pe un ton rece. Lăsați-mă!

– O să fiți udată, obiectă bărbatul.

– N-are importanță.

Oare de ce-l mințea astfel? Era exasperant că nu înțelegea; și la fel de exasperant, de fapt, era sentimentul ciudat pe care-l simțea în contact cu acel bărbat. O tensiune nervoasă de un gen nou o cuprinsese, lăsând-o complet descumpănită.

– Veniți, îi sugeră el. Plouă mai puțin tare. Să ne punem la adăpost înainte de următoarea rafală.

O conduse spre o încăpere mică a vechiului palat și se îndepărtă ușor pentru a o contempla mai bine. Taniei i-ar fi plăcut să poată da dovadă de aceeași nonșalanță arogantă: dar reticența sa naturală o împiedica. Se mulțumi să lase ochii în jos, în timp ce-l spiona prin filtrul genelor lungi. La drept vorbind, bărbatul avea mai degrabă un aspect plăcut. Puțin mai înalt decât ea, bine făcut, purtând părul, negru ca tăciunele, destul de scurt. Era ondulat natural și-i puneă în valoare profilul de medalie grecească și buzele groase și senzuale. Privirea ochilor de culoare închisă părea melancolică la prima vedere; dar o sclipire ironică corecta repede această impresie.

Privirile li se întâlniră și Tania nu-și putu reține o strâmbătură ușoară. Bărbatul îi adresa un zâmbet ironic.

– Poate, într-adevăr, nu sunteți "în primejdie", rosti el. Totuși, sunteți în mod indiscutabil o frumusețe. Oare ce faceți singură la Mallia? Nu sunteți însoțită de niște prieteni?

– Am venit singură în Creta, răspunse Tania ridicând din umeri. Prefer să vizitez siturile arheologice în deplină libertate, cu atât mai mult cu cât le cunosc bine. Am studiat mult civilizația minoică.

– Oricum, obiectă interlocutorul său, vă expuneți, plimbându-vă astfel, la întâlniri neplăcute....

– Ca, de exemplu, cea cu dumneavoastră?

– Nu! Aș fi făcut același lucru pentru un copil pierdut în furtună.... Unde locuiți?

Tania deschise gura, apoi își schimbă părerea și tăcu. În definitiv, îi era întru totul necunoscut.

– Nu vă privește, spuse în cele din urmă.

– Oricum, să știți că vă voi găsi adresa. Turiștii sunt rari pe aici, la mijlocul lunii octombrie. Până atunci, urmați-mi sfatul să fiți însoțită în excursii.

Bărbatul cercetă cerul și anunță:

– Furtuna s-a terminat. Pot să vă conduc la hotel?

Tânăra scutură negativ din cap.

– N-am terminat de vizitat ruinele, obiectă. În plus, nu-mi este teamă să rămân singură. În zilele noastre, femeile sunt în stare să se descurce, totuși!

Un fulger se aprinse în privirea bărbatului. Era prea târziu pentru a reveni asupra cuvintelor pe care tocmai le rostise.

– În Creta, murmură el încet, trebuie să vă arătați prudentă. Sau s-ar putea să aveți necazuri.

În timp ce vorbea, prinse încheieturile mâinilor Taniei și o atrase spre el; apoi îi atinse buzele cu un sărut ușor, pe care ea nu avu puterea să-l respingă. Evident, o mai sărutaseră și alții mai înainte; dar niciodată cu o înflăcărare comparabilă. Fu cuprinsă de o tulburare nouă, ciudată, derutantă. Necunoscutul o strânse mai puternic, prelungi sărutul pasionat, apoi în sfârșit îi dădu drumul.

– Ce vi s-a întâmplat? exclamă ea imediat, încă gâfâind. Nu v-am cerut nimic! Vă comportați într-un mod ridicol. Nici măcar nu ne cunoaștem....

– Gestul meu te scutește să-mi spui mulțumesc, replică bărbatul cu un râs sonor.

– N-am niciun motiv să-ți mulțumesc! exclamă Tania.

– Reacția ta îți depășește judecata.... exclamă necunoscutul cu ironie.

Tania păstră tăcerea, umilită în taină că fusese ghicită. Se mira de ea însăși; de obicei avea altceva mai bun de făcut decât să răspundă diferitelor avansuri ale celuilalt sex. În viața sa, două lucruri trecuseră înaintea tuturor celorlalte: munca și Fergus. Fergus! Îl uitase... Cum ar judeca-o oare pe sora sa, dacă ar vedea-o chiar în această clipă, cu obrajii îmbujorați că fusese sărutată de un cretan necunoscut?

Totuși, își reveni și hotărî să contraatace.

– Oare nu este reacția pe care ți-o doreai? îl întreabă cu ochi inocenți.

– Nu chiar, replică necunoscutul pe un ton gânditor.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, replică prompt tânăra, de asemenea ironic.

– Trebuie să nuanțez, explică necunoscutul. Nu sărutul tău m-a dezamăgit, departe de asta. Ci mai degrabă dezinvoltura și ușurința cu care te-ai lăsat sărutată de un străin.... Dacă ai fi făcut parte din familia mea, aș fi avut grijă să nu te las să mergi singură pe drumurile Cretei, la discreția oricui. Ești mult prea tânără pentru asta.... Ar trebui să fii căsătorită cu un bărbat care să aibă grijă să te apere.

– Se întâmplă, răspunse Tania cu o furie sporită, să țin la libertatea mea....

Interlocutorul său îndepărtă mâinile într-un gest de lipsă de înțelegere.

– Care libertate? o întreabă.

– Cea de a-mi practica profesia, de a fi eu însămi....

– O femeie nu este cu adevărat ea însăși fără un bărbat alături, obiectă necunoscutul râzând. Care este numele tău, "thespinis"?

– Tania... Pleacă, te rog! insistă ea, exasperată. Destul!

– Tania, repetă bărbatul visător. Este un nume încântător. Eu mă numesc Titos Michalokis. Titus, în latinește, a fost primul episcop al Cretei; a rămas sfântul patron al insulei. Știi asta?

– Da, răspunse ea sec. Sfântul Paul i-a spus: "Totul este curat pentru sufletele curate".

Numele de Titos Michalakis umblă prin capul tinerei. Se încruntă. Oare Elena nu se numise și ea Michalakis înainte de a se căsători cu Fergus? Nu era sigură; toate aceste nume cretane terminate în "akis" se asemănau atât de mult....

– Ai o soră? întreabă ea.

– Am două, a replicat Titos, cu un aer surprins. De ce această întrebare?

– Pentru nimic, mulțumesc.

Tania îi întinse mâna și adăugă:

– Trebuie să plec. La revedere.

– La revedere, Tania. Pe foarte curând, sper... Când ne vom revedea, poate vei înțelege de ce numele meu îți este atât de familiar. Până atunci, ai grijă de tine.

Tania dădu din cap fără să scoată niciun sunet, sigură acum că acest bărbat era într-adevăr cumnatul său; și tot ce-i spusese Fergus despre el îi veni brusc în minte. Titos Michalakis fusese foarte dur cu sora sa, Elena. Nemulțumit s-o vadă căsătorindu-se cu un englez, se străduise s-o priveze de partea sa de moștenire, resemnându-se cu greu să-i dea lui Fergus titlurile de proprietate ale vilei.

Dar asta nu era încă nimic. După obiceiurile grecești, martorul mirelui la căsătorie juca în continuare un rol foarte important în toată viața cuplului: își spunea părerea, intervenea în cea mai mică hotărâre, veghea asupra copiilor.... Și Fergus avusese ghinionul să-i ceară lui Titos să exercite această funcție de "koumbaros" la căsătoria lor. Cei doi bărbați se aflaseră așadar într-un conflict permanent și Tania se temea ca Michalakis să nu se simtă obligat s-o protejeze în absența lui Fergus, atitudine care ar fi făcut parte din îndatoririle sale de "koumbaros". Tânăra arheologă se înfioră: nu va suporta nicio piedică în plecările și venirile sale și nici în munca sa. Tania se descurcase întotdeauna singură și avea cea mai fermă intenție să continue astfel și în viitor.

Scuturând din cap pentru a-și reveni, se hotărî să-și continue

explorarea. Bubuitul unui tunet se auzi în depărtare. Zâmbind ușor, Tania își aminti că, în antichitate, tunetul simboliza vocea lui Zeus. Imaginea zeului grec i se formă în imaginație: mohorât, imens, avea chipul auster al lui Titos Michalakis... Trebuia să uite acel sărut ciudat din timpul furtunii, se gândi, roșind fără să vrea. Înainte de a pleca în America de Sud, Fergus îi ceruse să vină să termine studiul arheologic pe care-l pregătea despre Creta și trebuia să se concentreze asupra acestei munci. Doar asta conta. Ca de obicei, fratele său îi lăsase niște notițe foarte incomplete și aproape indescifrabile; dar asta nu avea importanță. Redactase deja cea mai mare parte din cărțile publicate sub numele de Fergus Drummond și era fericită să contribuie la reputația de arheolog strălucit a tânărului bărbat.

De altfel, căsătoria acestuia din urmă cu Elena constituise pentru Tania un veritabil traumatism. Fergus plecase în Peru fără s-o vadă și el și soția sa erau dați acum dispăruți. Li se pierduse urma.

Hotărât lucru, această după-amiază furtunoasă îi provoca gânduri triste.... Tânăra englezoaică se strădui să-și regăsească stăpânirea emoțiilor. Pașii o conduseră spre un altar masiv din piatră și se cufundă în contemplarea sa. Un fel de bazin circular fusese săpat în mijlocul platoului și în jurul său fusese sculptată o ghirlandă de cercuri mai mici. Cu siguranță, era vorba de un altar destinat ofrandelor. Aici se invoca zeita fertilității punând boabe și semințe pe fiecare din cercurile mici. Tania se strâmbă ușor: își aminti că, referitor la această masă, Fergus avusese o interpretare cu totul diferită. Îi era foarte neplăcut să nu cadă de acord cu el.

O picătură de ploaie se strivi pe suprafața lustruită. Furtuna

reîncepea cu putere. Iritată, Tania Drummond se surprinse gândindu-se iar la cretanul Titos. Amintirea bărbatului continua să i se impună cu insistență....

– Aversa este foarte puternică, "thespinis", făcu o voce. Veniți cu mine, vă voi conduce la vilă.

Tânăra femeie tresări și se întoarse repede. În fața ei stătea un băiețel, zâmbind cu toți dinții. Avea o față deschisă și o masă de păr brun și creț, semănând indiscutabil cu cel al lui Titos Michalakis.

– Cine ești? întrebă cu amabilitate.

– Mă cheamă Minos, spuse el. Mi s-a spus că sunteți sora lui Kyrios Fergus. Fergus m-a învățat să vorbesc englezește. Vorbesc bine, nu-i așa? M-a pus să lucrez pentru el; acum, voi lucra pentru dumneavoastră, dacă vreți.

– Dar ar trebui să fii la școală, Minos!

Copilul scutură din cap.

– Nu, îi răspunse. Trebuie să mă ocup de mama. Vrea să plece în America și o ajut să câștige bani de călătorie.

– Și tatăl tău?

– N-am tată, spuse băiatul ridicând din umeri. Veniți, "thespinins", trebuie să vă întoarceți și "kyrios" Titos a plecat deja.

Oare fusese martor la toată scena dintre ea și cretan? Tania nu se putu împiedica să roșească din nou la această idee.

– Sunt foarte ușurată că a plecat! exclamă Tania. Este un adevărat bătăran....

Băiețelul zâmbi mai larg.

– Sunteți foarte frumoasă, domnișoară, replică el. A avut dreptate să vă sărute. Aș fi făcut-o și eu dacă eram mai bătrân.

Interlocutoarea sa îi adresa o privire uluită.

– Dar ce vârstă ai? îl întrebă.

– Din păcate, oftă el, sunt încă mic, dar vă pot apăra împotriva nedorităilor. Nu vă va costa scump, veți vedea; de-abia câteva drahme...

– Mă poți "apăra" de Titos Michalakis? îl întrebă Tania, zâmbind în sinea sa.

Minos își pierdu puțin din siguranță.

– El este "koumbaros" al fratelui dumneavoastră, băigui. Va fi furios să afle că v-a sărutat înainte să știe cine sunteți. Titos are dreptul să vă supravegheze și, cu siguranță, vă va interzice să vă plimbați singură...

– M-ar mira! protestă tânăra femeie. Titos Michalakis n-are niciun drept asupra mea!

Copilul trase de mânecă și porniră pe cărarea care ducea la vilă. Tania îl urmă în mod reflex.

– Dacă nu-l ascultați, reluă băiețelul, se va înfuria foarte tare pe dumneavoastră....

Tania, foarte ocupată să-și păstreze echilibrul printre pietre și rădăcini, nu răspunse. În Anglia, nu se deplasa niciodată fără mașină; dar de la sosirea în Creta, hotărâse să meargă mai mult pe jos. Clima de toamnă, caldă dar plăcut răcorită de ploi, se preta de minune.

Vila apăru printre copaci. Era situată admirabil la jumătatea înălțimii unei coline și domina apele veșnic turcoaz ale Mediteranei. Era o construcție grațioasă, albă și aeriană, înconjurată de o grădină în care florile creșteau din abundență. Tânăra arheologă nu detesta decât un singur lucru în casă: frescele în culori stridente, copii

proaste ale celor minoice, atârinate pe toți pereții din sufragerie.

– Ți-ar plăcea să bei o coca-cola? îi sugeră lui Minos, când ajunseră în bucătărie.

– Aș prefera o cafea, vă rog, răspunse acesta cu demnitate. Nu vă deranjați, pot s-o fac singur.

Puse cu autoritate mâna pe cafetieră și-și îndeplini sarcina cu seriozitate. Tania era foarte amuzată.

– Unde locuiește mama ta? îl întreabă.

– Foarte aproape de aici.

Copilul se întoarse și privi încăperea cu un ochi critic.

– Aveți nevoie de cineva pentru a vă face menajul, anunță. Îi voi spune mamei să vină.

– Înțelege engleza?

– Da, destul de bine. O veți putea învăța restul. Are nevoie, pentru a merge în America.... Să știți că gătește foarte bine. O cheamă Anna.

Tania se lăsă convinsă; astfel va avea mai mult timp să consacre activităților sale. Trebuia să spere că Anna va cere un salariu rezonabil.

Minos așeză două cești mici pe o tavă, pregăti două pahare cu apă rece alături, apoi umplu ceștile cu cafea simplă.

– Luați loc, "thespinis", o invită.

– De ce nu-mi spui domnișoară Drummond, sau măcar Tania? îl sfătui.

– În principiu, nu vă pot spune "kyria Tania", încă nu sunteți căsătorită. Cât despre domnișoara Drummond, nu reușesc niciodată să pronunț!

– Atunci, alege simplu "Tania". Cuvântul "thespinis" nu-mi place. Este cel pe care l-a folosit Titos Michalakis....

– Adevărat? Probabil a bănuir că sunteți necăsătorită. În ce mă privește, vă voi spune kirya Tania, și-i voi spune mamei să facă la fel. Va fi mai simplu.

Tânăra femeie nu se putu împiedica să nu rîdă în fața încăpățănării băiatului, iar acesta din urmă izbucni și el în rîs. În aceeași clipă, îi întrerupse o bătaie în ușa. Arheologa sări în picioare, dar aceasta se dădu deja de perete și un bărbat se profilă în cadrul ei.

Era Titos, cu fața întunecată.

– Așadar, ești Tania Drummond! exclamă cu amărăciune.

– Da, răspunse aceasta scurt, asigurându-se dintr-o privire rapidă de prezența lui Minos alături.

– De ce nu mi-ai dezvăluit asta?

– Ar fi fost vreo diferență? îl întrebă calm.

– Evident! Dacă aș fi știut, te-aș fi însoțit imediat, pentru ca nimeni să nu te supere.

– Ce idee! trebuie să înțeleg că părerea mea n-ar fi avut nicio importanță? replică tânăra femeie, stăpînindu-și de data aceasta mânia.

Trăsăturile lui Titos se înveseliră și schiță un zîmbet ironic.

– "Părerea" ta nu te va proteja în mod eficace, exclamă.

– N-am auzit niciodată ceva mai aberant, i-o trânti Tania cu aroganță.

– "Aberant"? Aici, în Creta, ținem să ne păzim femeile înaintea căsătoriei. Trebuie să ajungă pure și neatinse acolo, deoarece numai

soțul lor are dreptul să le trezească pasiunea. Este rolul taților și al fraților să asigure această puritate...

– Și de a alege soțul, presupun, îl întrerupsese interlocutoarea sa pe un ton acid.

– Uneori, admise Titos. Nu ești de acord?

– Bineînțeles că nu! exclamă prompt Tania.

– Atunci, ai greșit venind în Creta, "karitsi mou". Deoarece pari atât de diferită de fratele tău... Din fericire, de altfel.

– Serios? replică tânăra femeie pe un ton sceptic.

Ultima remarcă a lui Titos o contrariase profund. Fergus avea o personalitate extraordinară și nu suporta nicio critică referitoare la el.

Kyrios Michalakis nu răspunse. Tania ridică bărbia cu un aer sfidător și-i susținu privirea. Era adevărat, își spuse în sine sa, că fizic, fratele său și cu ea nu semănau deloc. Fergus Drummond avea părul blond-deschis și ochii foarte albaștri; cei ai Taniei erau căprui și-și strângea la ceafă părul brun, împletit într-o coadă strânsă. Această coafură o dezavantaja. Tocmai în acea clipă era acut conștientă de asta și o regreta.

În cele din urmă, bărbatul vorbi, după ce oftă ușor.

– De ce te-ai instalat în această vilă? o întrebă.

– Pentru că aparține fratelui meu.

– Nu. Aparține soției fratelui tău. Este vorba de nuanță... Oricum, nu poți rămâne aici singură. Vei merge să locuiești la mama....

Arheologia se îndreptă și-i adresă o privire glacială.

– N-are rost să faci pe tiranul, dragul meu. Voi face ce-mi va plăcea, nimic altceva.

Titos zâmbi sarcastic.

– Foarte bine, replică el. Dar te previn: îți voi trimite cea de-a doua soră, Rhea. Îți va ține companie. Te rog să fii drăguță cu ea; a suferit mult din cauza plecării Elenei și a indiferenței fratelui tău față de obiceiurile noastre. De acord?

Tania își umezi buzele, întrebându-se de ce nu-l detesta mai mult. Apoi se întoarse, ridicând din umeri.

– O voi primi cu plăcere pe sora ta, murmură.

Capitolul 2

Minos preparase încă o ceașcă de cafea. O puse pe masă și-l invită cu un gest pe Titos să bea.

– Ce faci aici? îl întrebă acesta din urmă.

– Am ajutat-o pe kyria Tania în vizitele sale, cum l-am ajutat și pe fratele său, explică prompt copilul.

Tânăra englezoaică îi privi pe rând, cu atenție. Semănau frapant...

– Va veni și mama sa, Anna, să lucreze pentru mine, interveni. Presupun că o cunoști.

– Da.

– Ar fi trebuit să bănuiesc....

Titos îi aruncă o privire amenințătoare și bău o înghițitură de cafea fierbinte. Apoi îi spuse câteva cuvinte rapide lui Minos, în grecește, și amândoi zâmbiră.

– I-am spus kyriei Tania că ești koumbaros al fratelui său, spuse băiețelul. N-a părut încântată să se afle sub protecția ta.

Interlocutorul său întoarse ochii spre tânăra femeie.

- Păcat, murmură cu nonșalanță.
- Atenție, i-o tăie Tania. Nu mă pun în niciun caz sub "protecția" ta. Minos îmi ajunge din plin pentru a mă însoți în plimbări.
- Titos Michalakis tresări ușor și pupilele îi devin două gălmăii de ac. Apoi își reveni și expresia i se îmblânzi.
- De ce-ți împletești părul? o întreabă.
- Descumpănită, Tania își duse în mod reflex mâna la coada grea.
- Pentru că așa îmi stă bine.... răspunse pe un ton șovăitor.
- Nu sunt de acord, o întrerupse Titos.
- Este mai practic, protestă ea.
- Poate. Dar această coafură nu-mi place. Dacă ți-ai lăsa părul să-ți fluture pe umeri, ți-ar îmblânzi expresia inaccesibilă pe care o arborezi în prezența mea.
- Nu arborez niciun aer special.
- Ba da. În afară de când ești singură. Atunci, ai înfățișarea tandră și fragilă a unei căprioare.... mi-ar plăcea să te văd mereu astfel, ca atunci când te-am întâlnit în timpul furtunii....
- Nu-mi petrec timpul supraveghindu-mi expresiile, replică Tania. Am altceva mai bun de făcut. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.
- Titos își încrucișă brațele cu un aer sceptic.
- Și de ce ai venit în Creta? continuă. Pentru a termina cartea fratelui tău?
- Da, răspunse tânăra femeie. Am asigurat mereu redactarea finală a lucrărilor sale. El mi-a încredințat notițele....
- De ce scrii în locul lui?
- Pentru că stilul său este prea complex, prea academic pentru niște lucrări de popularizare. Este vorba de popularizarea unui

anumit număr de civilizații vechi.

– După Fergus, toate legende noastre cretane au fost introduse de greci, interveni Titos.

– Unele, în mod sigur, explică Tania cu căldură. Dar pentru altele, mi se pare mai puțin sigur.

Se întrerupse, conștientă că picase într-o capcană. Titos voia s-o audă criticându-și fratele.

– Poate Fergus are dreptate! exclamă. Este o persoană foarte inteligentă!

– Și tu?

– Nu știu, băigui ea. Am studiat arheologia pentru a-l putea ajuta, atâta tot.

– Întotdeauna ai lucrat sub îndrumarea lui?

– Da.

– De ce? Ți-ai ratat examenele?

– Nu! spuse Tania, roșind. Am avut chiar note foarte bune la terminare, dacă vrei să știi! Dar numai datorită lui am putut merge la universitate. Și-i sunt foarte recunoscătoare.

Titos făcu o grimasă de dispreț.

– Așadar, i-ai scris toate cărțile.... Ce vei face, acum când a dispărut?

– Se va întoarce, afirmă Tania, îndreptându-se. Vor fi găsiți foarte repede, sunt sigură. Peruvienii fac cercetări. Era atât de mândru că pleacă! Pentru el, era o ocazie nesperată de a dovedi teoriile sale asupra indienilor incași....

– Voia să te ia cu el acolo. Știi? întrebă Titos Michalakis. Biata Elena...

Arheologa își înăbuși o exclamație de surpriză. Nu știa că Fergus își dorise prezența sa alături.

– De ce spui "biata Elena?" îl întreabă. Este norocoasă să fie cu Fergus și sunt sigură că el o iubește foarte mult.

– Crezi? M-ai înțeles greșit. Fratele tău dorea să te ia în Peru și s-o lase pe soția ei aici. Elena l-a rugat zile întregi, explicându-i că este o secretară excelentă.... dar el voia pe cineva care să facă toată munca în locul lui. Tocmai aici este problema!

– Ești profund nedrept, replică Tania, cu lacrimi în ochi. N-ar fi fost trimis în Peru dacă era un arheolog prost. Elena și-ar fi dat foarte repede seama!

– Să sperăm, o ironiză Titos. Până acum, s-a mulțumit s-o antreneze în munți inaccesibili, unde sunt foarte puține șanse să fie găsiți.

– Nu este vina lui!

– Crezi? Nu sunt atât de sigur. Acum, îți voi da un sfat, Tania Drummond. Lucrează pentru tine însăși și publică această carte sub propriul nume. Dacă ții neapărat să trăiești în umbra unui bărbat, găsește un altul și permite-i fratelui tău să fie soțul soției sale.

– O clipă! exclamă Tania. Îmi câștig existența lucrând pentru Fergus. Nu văd ce este rău în asta!

– Fă un efort! replică tăios bărbatul.

– Îmi displaci profund, spuse tânăra femeie cu voce joasă, ușor derutată.

– De ce?

– Pentru simplul motiv că te amesteci în treburile altora. Este extrem de neplăcut.

Interlocutorul său păru amuzat.

– Spune-mi, oare fratele tău nu făcea la fel? Chiar îți lăsa toată libertatea?

– Crezi deja că știi totul despre mine, nu-i așa? replică Tania cu ironie. Nu-ți aparțin în niciun fel, să știi. Și nici nu-ți voi aparține vreodată.

– Serios? Ți-ar fi teamă?

– Nu-mi este teamă de nimic și de nimeni. Și încă și mai puțin de tine.

– Poate vei reveni asupra faptului.... A venit vremea să te desparți de Fergus. Unde sunt părinții tăi, Tania?

Tânăra femeie ezită o clipă. Oare trebuie să-i răspundă la întrebare? În realitate, în sinea sa știa sigur că într-un anume mod, se temea de Titos și de asemenea că nu-l detesta atât de mult cum spunea. Sărutul său o surprinsese, o tulburase, o șocase puțin, dar nu-i displicuse. De fapt, în ciuda puținei stime pe care o arăta față de Fergus, Titos Michalakis reprezenta un tip masculin nou pentru ea și destul de fascinant. Se hotărî să-i mărturisească unde îi erau părinții. Va vedea astfel că nu era singură pe lume, mai ales în cazul în care fratele său nu se va întoarce.

– Tata locuiește în Statele Unite, rosti încet și mama în Noua Zeelandă. Fiecare s-a recăsătorit, dar sunt oricând binevenită la ei.

– Înțeleg, răspunse Titos, cu o seriozitate puțin uimitoare. De aici, atașamentul față de Fergus.... Ar trebui să găsești un alt bărbat, un bărbat care să te iubească, fără să fie gelos pe diplomele tale....

– Le-am meritat din plin! exclamă Tania, încordându-se. Nu mi-am permis nicio distracție pe durata studiilor.

– Evident, asta se vede, răspunse prompt Titos, punându-și ceașca în chiuvetă.

Tania se simți rănită, dar refuză s-o arate. Căuta cu disperare o replică pentru a pune capăt duelului lor verbal.

– Asta nu te-a împiedicat să mă săruți! exclamă ea puțin la întâmplare.

– Exact, spuse scurt bărbatul. Și sunt sigur că nu te vei plânge dacă aș repeta-o....

Tânăra englezoaică păli vizibil.

– Am altceva mai bun de făcut decât să încurajez bărbații să mă curteze, bâigui.

Titos izbucni în râs.

– Îți este ușor s-o afirmi acum, când nu mai ai de ce te teme de mine! Dacă nu-mi erai cumnată, ar fi fost altfel.... Deocamdată, fă-mi plăcerea și desfăți părul. Îmi placi mai mult când este liber.

– Și de ce ar trebui să-ți fac plăcerea, te rog?

– Pentru că am nevoie să fiu înconjurat de femei plăcute la privit. Poate Fergus nu dădea nicio atenție acestui lucru, dar eu....

– Tu! exclamă Tania, brusc înfuriată. Ai terorizat-o pe Elena, ai încercat s-o privezi de zestre și să-i împiedici căsătoria! Te disprețuiesc. Fratele meu m-a prevenit....

– Draga mea, căsătoria este cea mai importantă etapă în viața unei femei. Era firesc să-mi atenționez sora. Pentru noi, familia este o noțiune extrem de importantă. Soția trebuie să se poată baza pe soțul său în toate împrejurările vieții. Fergus lua toate astea puțin prea ușor și este cel mai puțin spus. Ar schimba femeile cum se schimbă mașinile....

– Și dacă aș fi ca el? replică Tania, speriată în taină de acea descriere teribil de exactă a lipsei de responsabilitate a fratelui său.

Titos Michalakis ridică din umeri.

– Asta ar avea mai puțină importanță, remarcă el. Atunci când mă voi căsători, voi ști să-mi rețin soția în casă și să evit eventualele sale capricii. Pentru o femeie, înțelepciunea constă în alegerea unui bărbat în stare să-i umple toate gândurile, să-i satisfacă cele mai mici dorințe. De fapt, este singurul mod de a fi fericit în cuplu...

– Mi se pare că tu cunoști toate femeile, îl ironiză Tania.

– Aproape, răspunse bărbatul fără să se tulbure.

Se apropie foarte mult de ea: un frison o străbătu.

– Știu destul despre ele pentru a le ghici dorințele, chiar înainte să fie singure conștiente, îi murmură. Dacă n-aș fi fost koumbarosul fratelui tău, poate aș fi avut ocazia să te învăț să nu mă mai detești.... Oare Zeus n-a reușit s-o convingă pe nimfa Europa de pasiunea sa?

Tânărul Minos înălță capul, atenția fiindu-i atrasă de menționarea acelei legende. O știa pe dinafară.

– Minos a fost primul fruct al dragostei dintre Zeus și Europa, explică băiatul. Uneori îmi imaginez că tatăl meu a fost însuși Zeus, deoarece mama nu are soț. Mi-ar plăcea să-l am ca tată pe cel mai mare dintre zeii greci!

Tania se simți tulburată de emoția copilului.

– Zeus nu-mi place foarte mult, interveni ea. O trata pe soția sa, Hera, cu o ușurință de neiertat. A înșelat-o cu un număr foarte mare de tinere fete, și nu numai cu Europa.

Pe măsură ce vorbea, se gândea tot mai mult la Anna și furia îi sporea. Oare Titos se comportase față de ea la fel de nedemn ca Zeus

față de amantele sale?...

– În plus, continuă ea, Zeus al vostru nu se temea de ridicol. I s-a întâmplat să se transforme într-un cuc banal pentru a-și seduce victimele....

– În cuc? repetă Titos pe un ton neîncrezător, izbucnind în râs. Mi-e greu să cred....

– Este totuși exact, replică tăios Tania. Cucii nu ezită să exploateze celelalte păsări....

Interlocutorul său schiță un zâmbet ironic în fața iritării Taniei.

– Iei aceste istorii prea în serios, sublinie. Acestea sunt mai ales simboluri....

– Tocmai, protestă tânăra englezoaică. Miturile grecești reprezintă o ilustrare a realității omenești. Când Zeus a vrut s-o atragă pe Europa, pentru a relua acest exemplu, a luat înfățișarea unui vultur....

– Și-a dat multă osteneală, o întrerupse Titos cu ironie. Eu n-aș fi avut nevoie să recurg la o asemenea stratagemă. Pe de altă parte, aș fi mult mai fidel soției mele. Să nu uiți asta.

Tânăra femeie îi aruncă o privire lui Minos. Hotărât lucru, Titos Michalakis și cu el semănau în mod tulburător....

– Asta este sigur, admise Tania în cele din urmă. Totuși, poate nu i-ai fost înainte de a te căsători.

Cretanul îi adresează o privire intensă:

– Nu fi prea indiscretă, spuse bărbatul.

– Anna vrea să plece în America, replică Tania roșind.

– Asta n-are nimic de-a face cu mine, anunță Titos pe un ton hotărât.

Tânăra englezoaică păstră tăcerea, descumpănită de siguranța sa. Era greu să-l contracareze cu ceva.

– Oare ce se va întâmpla cu Minos? întrebă totuși după un timp.

– Cu mine? o întrerupse acesta. Sunt bărbat, kyria! Sunt destul de mare să mă descurc singur.

Făcu o pauză, încruntându-se.

– Vă credeam pe cale să discutați despre vechii zei, reluă. Nu despre noi....

– Vorbește despre amândouă lucrurile, interveni Titos, pe un ton amuzat. Vezi, femeile au tendința să se irite pentru mai nimic. De fapt, kyria Tania preferă să mă considere un fel de zeu, pentru că i-ar fi foarte greu să mă vadă ca pe un simplu muritor....

Un râs înăbușit îi urmă cuvintele. Băiețelul ridică ochii mirați spre arheologă.

– Este adevărat, domnișoară? o întrebă.

– Nu. Este ridicol! exclamă aceasta.

– Serios? o tachină Titos Michalakakis. Mi se pare totuși că preferi compania zeilor celei a unui bărbat, mai puțin liniștitoare pentru tine....

Tania strânse buzele, jenată de această jumătate de adevăr.

– Îi iubesc pe zei, așa cum iubesc legendele, se apără ea. Este munca mea.

– Doar că, replică interlocutorul său cu o anumită duritate, ești prea închisă în studiile tale. Ai pierdut din vedere binele pe care ți-l poate face un bărbat adevărat.... "Ime oandras, yineka mou!"

– Nu înțeleg limba greacă, se plânse Tania. Iar conversația voastră mă șochează. Minos este încă prea tânăr....

– Minos este grec, cretan, domnișoară Drummond. Cunoaște viața înfinit mai bine decât tine. Nu-l folosi ca pretext pentru a fugi de realitate.

– Pleacă, răspunse Tania cu voce joasă, furioasă.

– De data aceasta, mă supun, exclamă bărbatul ridicându-se. Dar n-ai să scapi întotdeauna la fel de ușor de mine, să știi.

Ușa se închise cu un pocnet sec. Tania rămase nemișcată, lungi minute, pentru a-și reveni. Minos se juca distrat cu ceașca de cafea.

– Ce personaj dezagreabil! exclamă tânăra femeie, cu o notă de isterie în voce. Îmi doresc să nu-l mai întâlnesc niciodată în calea mea.

– Vă înșelați, murmură băiatul. Vă găsește foarte frumoasă și visează să vă sărute din nou.

– Asta ți-a spus în grecește? îl întrebă Tania, cu mâinile umede.

– Nu; a spus că este bărbat și v-a numit "soția" sa. Dar părea mânios.

– Mânios? Pe mine?

Titos mersese într-adevăr prea departe, se gândi. Probabil era nebun.

– Mai degrabă eu ar trebui să fiu furioasă! continuă.

– Da, aprobă copilul dând din cap. Dar n-ar trebui să vă fie teamă să-l găsiți seducător, kyria Tania. Toate fetele din Creta n-au ochi decât pentru el. Asta o face să râdă mult pe mama, și se amuză să le facă geloase când Titos vine să ne viziteze acasă. Titos și mama sunt prieteni foarte buni.... Discută deseori, seara.

– Înțeleg, făcu Tania pe un ton rece. Se cunosc de mult timp?

– Da, de foarte mult timp. Tatăl lui Titos a fost nașul mamei,

înțelegeți. Titos Michalakakis continuă să ne ajute în amintirea tatălui său.

– Asta îi face cinste, replică englezoaica părăsindu-și scaunul.

Începea să se simtă nervoasă. Trecutul domnului Michalakakis n-o privea. Atunci, de ce oare nu înceta să se gândească la el? Odinioară n-o preocupa decât munca sa, nu se lăsa conturbată de altceva. Trebuia să-și revină.... Înarmându-se cu o mătură, tânăra femeie începu să măture, cu o energie febrilă. Minos o observă cu o ușoară îngrijorare.

– Așteptați puțin, va veni mama, spuse el.

– Nu pot, îi răspunse Tania. Rhea poate sosi dintr-un minut în altul. Dumnezeu, sper să aibă o fire mai plăcută decât fratele său!

Băiețelul dispăru și reapăru câteva clipe mai târziu în compania unei femei brunete, cu un aer plăcut.

– Sunt Anna, explică aceasta.

– Mama mea, adăugă Minos, dezamăgit că nu făcuse el însuși prezentările. A venit să vă pregătească cina. Începând de mâine, va face și curățenie.

Anna dădu din cap pentru a-și arăta asentimentul.

– Vă voi ajuta până la plecarea mea în America. Apoi, mă voi căsători cu un cetățean american și voi fi liniștită pentru tot restul zilelor! Mă veți ajuta să mă duc în Statele Unite, kyria Tania?

Grecoaica își încheie fraza cu un râs sonor. Interlocutoarea sa nu era sigură că Eldoradoul mai exista; răspunse totuși cu gentilețe.

– Desigur, în măsura posibilităților mele, o asigură.

– Fratele dumneavoastră se află de asemenea în America, nu-i așa? reluă nou-venita. Trebuie să-i scrieți și să-i cereți să mă ia în

serviciul kyriei Elena...

Tania își mușcă buzele.

– Fratele meu și soția sa au dispărut, Anna. Nu se știe nici măcar dacă mai sunt în viață. În plus, nu stau în Statele Unite, ci în Peru.

– Sunt sigură că n-au murit. Se vor întoarce curând și atunci le veți putea vorbi despre mine, nu-i așa?

Arheologa încuviință, ușor încurajată de siguranța liniștită a femeii. Îi lăsa bucătăria și se refugie în salon, străduindu-se să parcurgă notițele lui Fergus despre situl din Mallia.

Observă foarte repede că-i era imposibil să se concentreze. Imaginea lui Titos Michalakis nu-i ieșea din minte. Era o obsesie profund enervantă. Încă i se părea că aude răsunând cuvintele dure ale cretanului....

Se apropie de o oglindă agățată pe un perete și se privi cu atenție, gânditoare. Părul strâns îi dădea indiscutabil un aer auster, aproape sever. Cu impulsivitate, puse mâna pe coada grea și începu s-o desfacă în grabă. Masa de bucle brune i se răspândi cu suplețe pe umeri. Acea coafură nouă îi dădea un aspect cu totul diferit, o făcea să pară mult mai tânără, aproape vulnerabilă. În niciun caz Titos nu trebuia s-o vadă astfel!

– Kyria Tania! Kyria Tania! O mașină coboară pe alee, strigă vocea Annei. Ce trebuie să servesc vizitatorilor?

– Reține-i puțin, băigui Tania în grabă. Trebuie mai întâi să mă pieptăn. Voi vedea după aceea.

Mama lui Minos se mulțumi să izbucnească în râs, și deschise ușa-fereastră a salonului, întâmpinându-i cu căldură pe nou-veniți. Tânăra englezoaică rămăsese în fața oglinzii. Ochii săi îi întâlneau pe

ai lui Titos Michalakakis și scoase un strigăt ușor.

– Am însoțit-o pe Rhea, o anunță el pe un ton indiferent. Iată Rhea, ți-o prezint pe Tania, cumnata Elenei.

Grecoaica adolescentă era fină și delicată ca porțelanul. Avea același păr ca fratele său, dar trăsăturile păreau obosite, ochii îi erau încercânați.

– Bună ziua, murmură englezoaica. Ce faci?

– Hero poli, răspunse cealaltă.

Tania invită toată lumea să se așeze și se așează ea însăși pe un scaun, ținându-și părul cu o mână.

– Îmi pare rău, spuse, dar totul este puțin în dezordine. Mă pregăteam să fac o baie....

– Ești foarte frumoasă, exclamă sincer Rhea. Mult mai frumoasă decât în descrierea lui Titos. După el, ai avea aerul unei profesoare și îți petreci zilele studiind! Am avut unele temeri venind aici, dar acum mă bucur.

Se întrerupse o clipă, apoi adăugă cu timiditate.

– De fapt, mă temeam să nu semeni foarte mult cu fratele dumitale....

– Tania scrie ea cartea lui Fergus, o întrerupse Titos.

– Cartea despre Creta? se miră Rhea izbucnind în râs. El avea idei ciudate. Îl interesa mai mult trecutul insulei noastre decât locuitorii actuali. Făcea atât de puține eforturi pentru a ne cunoaște cu adevărat!

– Destul, o întrerupse fratele său. Tania pretinde că știe și mai mult despre vechile legende, draga mea Rhea.

– Este adevărat, se grăbi să aprobe tânăra englezoaică,

preocupată să îndepărteze conversația de la Fergus. Dar cunosc și reputația cretanilor. Se spune că sunt niște mincinoși teribili.... De exemplu, susțin că Zeus moare și învie o dată pe an. Grecii de pe continent nu sunt de acord....

– N-ar trebui să ne critici astfel zeul, exclamă Titos pe un ton ironic. Sau va veni să pună mâna pe tine pentru a se răzbuna. Mai ales cu părul desfăcut....

– Zeii au murit de mult, băigui Tania, stânjenită și roșind. Nu mă voi lăsa intimidată de minciunile tale!

Rhea Michalakis făcu să se audă din nou râsul său cristalin.

– Acum, vorbești chiar ca o profesoară! o tachină. Să știi, Titos este implacabil. Va acționa când te vei aștepta mai puțin, exact ca Zeus!

Capitolul 3

Tânăra Rhea păru să se acomodeze repede la vilă; aerul de oboseală îi dispăru, iar gesturile îi deveniră mai puțin timide.

– Titos ar vrea să-mi recapăt încrederea în mine, îi explică ea Taniei, deoarece am avut recent un accident grav.... Îmi place mult cu tine. Curând, va trebui să te prezint mamei, i-ar plăcea să te cunoască.

Englezoaica zâmbi cu amabilitate, amuzată în taină de obiceiul Rheeli de a sări de la una la alta în timp ce vorbea.

– De fapt, reluă cretana cu o voce mai nesigură, ne-a fost teamă să nu ne găsești dezagreabili, ca Fergus....

– Adevărat? se miră Tania, puțin cam rece.

Dar de ce oare familia Elenei părea să-l deteste atât de mult pe Fergus Drummond? Era de neînțeles.

– Desigur, continuă cealaltă, Titos ne-a repetat să n-avem prejudecăți împotriva englezilor. El însuși are mulți prieteni printre ei. Totuși, o iubim atât de mult pe Elena! Este atât de înspăimântător

că....

Interlocutoarea sa se ridică și o înconjură pe tânăra sa însoțitoare cu un braț încurajator.

– Nu te îngrijora, spuse cu blândețe. Îi vor găsi, sunt sigură....

– Of! Nu la asta m-am gândit... Așadar, Fergus nu ți-a spus?

– Ce-ar fi trebuit să-mi spună? făcu Tania, puțin speriată.

Explică-te, te rog!

– Nu pot! Doar Titos are dreptul să-ți povestească ce s-a întâmplat.... Și după părerea mea, n-o va face.

– Nu mai înțeleg nimic, oftă arheologa.

– Știi, admise Rhea. De pe poziția mea, pot doar să-ți dau un sfat; când vom merge în vizită la mama, dacă acceptă să te vadă, te rog să nu-i vorbești în niciun caz despre Fergus. Nu-i dezvălui nici că părinții tăi sunt divorțați.

– Nu-mi este rușine de familia mea, sublinie Tania.

– Aici, nu avem aceleași concepții despre divorț. Mama ar fi profund șocată. I-ar fi teamă să nu te vadă și pe tine abandonându-ți soțul!

– Dar nu am un soț!

– Un cretan nu te-ar ierta niciodată dacă ai fugi, continuă adolescenta, cu o aparentă lipsă de logică.

– N-am intenția să mă căsătoresc, replică interlocutoarea sa, din ce în ce mai uimită. În tot cazul, cu siguranță nu cu un grec! De altfel, am fost foarte surprinsă de alegerea lui Fergus.

Sora lui Titos luă un aer îngrijorat.

– Totuși, n-o va părăsi pe Elena, nu-i așa? Titos ar fi în stare să-l omoare!

– Ei bine, să sperăm că fratele meu se va arăta rezonabil, exclamă Tania pe un ton degajat.

Totuși, după ce Rhea ieși, această conversație îi rămase mult timp în minte. Se instalase în camera de zi și se străduia să trieze notițele lui Fergus. Acestea din urmă erau în mare dezordine și mai ales destul de slabe în ansamblu. Probabil își petrecuse timpul cu altceva. Această treabă de mântuială nu i se potrivea.

Parcurse automat încăperea cu privirea. Tentația era mare să arunce pur și simplu la coș schițele fratelui său, apoi să scrie și să conceapă cartea complet singură. Ideea îi umbla prin minte de când o menționase Titos. La început, se temuse să se arate neloială, dar tindea să-și schimbe părerea. Fergus îi lăsase un material inutilizabil; nu se va putea plânge dacă, măcar o dată, ar zbura cu propriile ei aripi. Și chiar dacă ar fi fost furios, cu atât mai rău! Aventura era prea incitantă pentru a renunța.

Ochii îi căzură brusc asupra frescelor de un gust mai mult decât îndoielnic, prinse pe pereți. Se înfioră; trebuia neapărat să scape de ele. Aceste caricaturi insuportabile ale splendidelor originale din Knosos, depozitate la muzeul din Heraklion, erau insuportabile.

Anna scoase strigăte stridente auzind-o pe Tania anunțându-și intenția de a le desprinde.

– Kyria Elena n-a avut nicio obiecție, protestă ea.

– Numai că deocamdată lipsește, iar eu sunt incapabilă să lucrez cu ororile acestea în fața mea. Dacă nu vrei să mă ajuți, le voi scoate singură!

– Kyrios Titos va fi contrariat, semnală menajera.

– Mi-e egal. Vila aceasta îi aparține fratelui meu...

Cretana se mulțumi să zâmbească.

– M-ar mira, kyria Tania. Titos Michalakis nu cedează atât de ușor. Vă spun, nu schimbați nimic în casă înainte de a-i cere permisiunea!

– Niciodată! exclamă Tania, nebună de furie. N-am să ascult de un bărbat doar pentru că este atât de seducător! În ochii mei n-are absolut nimic special...

– Ba da, cel puțin un lucru, insistă Anna.

– Serios? Care? ripostă englezoaica, încordându-se.

– Minos v-a văzut la Mallia, povesti femeia izbucnind în râs. Și apoi, v-ați schimbat coafura! Numai că, multe femei au încercat să-l seducă pe Titos, dar niciuna n-a reușit să-l ia de soț!

Tania era mută de furie.

– Te înșeli într-un totu! se ofensă în sfârșit. Domnul Michalakis și cu mine nu ne putem nici măcar suporta....

– Ești sigură? o întrerupse o voce. Totuși, Anna n-a greșit: părul îți stă mult mai bine astfel.

Era Titos, rezemat cu nonșalanță de canatul ușii, cu un aer extrem de amuzat.

– Poate, răspunse tânăra arheologă. Dar evident, nu mi-am schimbat coafura pentru a-ți plăcea. Să nu crezi asta!

– În acest moment, te situezi într-un totu de partea lui Fergus, nu-i așa? exclamă bărbatul.

– Și chiar dacă? Oare ce aveți toți de-l detestați atât de mult?

Titos înainte în încăpere, cu un aer brusc preocupat, iar Anna dispăru în direcția bucătăriei.

– Fratele tău nu ți-a vorbit niciodată amănunțit despre sejurul său în Creta, nu-i așa? începu bărbatul cu voce blândă.

Tania își simți mânia dispărând. Această subită blândețe o tulbură. Dacă măcar ar ști cum să se facă apreciată de cumnatul său... Inspiră profund și alungă acest gând.

– În corespondență, Fergus vorbește doar de munca sa, explică ea. Nu se oprește la fleacuri....

– Ce făceai în Anglia, în timpul vizitei sale aici?

– Eram... ocupată.

Era complet fals. În acea perioadă, tânăra femeie avea tot timpul liber și-i trimisese scrisori peste scrisori fratelui său, rugându-l s-o lase să vină lângă el. Acesta păstrase o tăcere încăpățânată, trimițând o singură carte poștală, foarte târziu, pentru a-i anunța căsătoria cu Elena și plecarea urgentă în Peru... Puțin mai târziu, primise un bilet de avion pentru Creta și niște instrucțiuni ordonându-i să-i termine opera arheologică începută.

– Sunt sigur că o femeie frumoasă și-a făcut mulți prieteni, singură la Londra.... Nu era nimeni acolo care să vegheze asupra ta, în timpul absenței lui Fergus? făcu Titos.

– Ce vrei să spui? bâigui Tania, din nou iritată.

– Ei bine, mă îngrijorează puțin lipsa ta de experiență, atâta tot. Ești încă destul de aproape de copilărie, nu cunoști bine bărbații....

– Insinuările tale sunt într-un totu deplasate, protestă tânăra femeie pe un ton tăios.

– Nu insinuez nimic. Este absolut normal ca o fată tânără să fie puțin naivă; tocmai de aceea, în Creta ne protejăm fiicele și surorile.

– Ai venit numai ca să mă insultă, sau mai ai și altceva să-mi spui? replică arheologa pe un ton glacial.

Bărbatul întinse mâinile, cu un aer surprins și profund mâhnit.

- În ce fel te-am insultat? o întrebă.
- Iartă-mă că te dezamăgesc, dar nu sunt atât de naivă cât se pare că gândești. Nu toată lumea mă consideră atât de banală cum spui tu!
- Mă bucur, exclamă Titos cu un aer enigmatic. N-am nimic de adăugat: venisem doar să mă asigur că totul este bine cu Rhea...
- Bine. În acest caz, te-aș ruga să mă scuzi, dar mi-ar plăcea să-mi reiau lucrul.
- O clipă, o întrerupse Titos. Ți-aș fi recunoscător să mă însoțești la ușă, cum cere cea mai elementară politete. Eu, când vei veni....
- Tania, care se așezase în fața mașinii de scris, sări în picioare.
- Am puține șanse să-ți fac vreodată o vizită, i-o luă înainte. După toate aparențele, mama ta refuză să mă primească...
- Cine ți-a spus asta? o întrebă el pe un ton tăios.
- Rhea. După ea, mama ta nu suportă divorțul părinților noștri și-și permite să ni-l reproșeze. Eu, cel puțin, nu judec oamenii înainte să-i fi văzut, iar familiile lor n-au influență asupra părerii mele! De exemplu, îmi place mult sora ta....
- Mai mult decât mine, dacă înțeleg bine.
- Într-un fel, da. De fapt, ai fi atât de amabil să-i explici Annei că această casă îi aparține lui Fergus? Din spusele ei, nu-i pot aduce nicio modificare fără acordul tău prealabil.... Dacă era la fel și cu fratele meu, îi înțeleg exasperarea față de tine!
- N-a arătat-o foarte mult, murmură gânditor Titos. Asta nu i-ar fi servit interesele.... Îmi pare rău pentru reacția mamei mele. Dar cu toate acestea, sunt sigur că-i vei plăcea. Este o bătrână doamnă puțin tradiționalistă, dar cu inimă mare.
- Mă crede în stare să mă căsătoresc, pentru a pleca apoi....

Interlocutorul său izbucni într-un râs sincer.

– Tot Rhea ți-a spus asta, nu-i așa? Dacă soțul tău te-ar lăsa să pleci, ar fi din vina sa.

– Poate n-are de ales, sublinie tăios Tania.

– El ar fi răspunzător. Bărbatul este cel care își dă seama dacă soția este fericită sau nu și acționează în consecință.

– Puține femei ar cădea de acord cu tine, răspunse Tania zâmbind. Suntem capabile să luăm și singure decizii, să ne organizăm viața....

– Uneori, admise bărbatul.

– Concepția ta despre căsătorie mi se pare foarte romantică, reluă englezoaica. Realitatea se dovedește deseori foarte diferită....

– Dar regreti asta, nu-i așa? o întreabă Titos pe un ton insistent.

– Presupun că da, replică ea, gânditoare.

– În Creta, soțiile nu-și părăsesc soții.... ar trebui să urmezi exemplul fratelui tău și să te căsătorești de asemenea cu un membru al comunității noastre.

Tania începu să râdă. Ideea nu-i plăcea. Titos degaja o atracție irezistibilă, foarte seducătoare; și i-ar fi plăcut să se apropie iar, cum o făcuse în timpul furtunii....

– N-am zestre, explică în cele din urmă. Ori, este un element necesar căsătoriei, nu-i așa? Însăși Elena a adus ca zestre această vilă....

– Să spunem mai exact că li s-a dat permisiunea să locuiască aici, preciză Titos. Se vor instala din nou în ea dacă se vor întoarce din Peru....

– Se vor întoarce, nu mă îndoiesc, îl asigură Tania pe un ton

ferm.

În timp ce vorbea, îi veni în minte amintirea frescelor.

– Totuși, adăugă ea, aș vrea să desprind frescele din salon. Sunt într-adevăr greu de suportat. Mă întreb de ce Fergus n-a scăpat de ele mai curând!

– Pentru că el însuși le-a ales, replică Titos cu o voce indiferentă.

– Fergus? exclamă tânăra femeie pe un ton neîncrezător. Este imposibil! N-ar fi făcut-o decât pentru plăcerea Elenei. Aceste caricaturi sunt cu atât mai urâte cu cât originalele....

– Ai vizitat muzeul din Heracklion, nu-i așa? Și sora mea a mers deseori acolo. Pe Fergus l-a întâlnit într-una din sălile consacrate frescelor.... Ea detesta aceste reproduceri din toate puterile. Sunt la fel de neadevărate ca povestea lor de dragoste!

Tania se simți străbătută de un frison de gheață.

– Nu te cred, spuse cu voce joasă.

– Vei învăța să-ți cunoști fratele.... Până atunci, voi asculta dorințele tale: chiar mâine, frescele vor fi coborâte.

– Mulțumesc, răspunse Tania, potolită.

În definitiv, el nu petrecuse mulți ani cu Fergus Drummond. Nu putea să știe ce ființă de neînlocuit era...

– Dacă ai avea un minut, le-am putea desprinde chiar acum, sugeră.

– Nu, deoarece trebuie să-i facem o vizită mamei mele; cu cât o vei vedea mai curând, cu atât va fi mai bine. Se numește Melissa, ceea ce înseamnă "albină". Dar să nu te temi de acul ei! Nu-ți este dușmancă, Tania mou.

– Chiar este necesar să vin? întrebă tânăra englezoaică, cu o

uşoară reticentă. În acest caz, ar trebui să mă schimb...

– Nu. Vino așa cum ești. A mai văzut femei în pantaloni, nu va fi șocată.

Se îndreptă spre ușa, după ce prinse cu autoritate mâna interlocutoarei sale. Oare cum putea fi mama lui Titos? se gândi Tania. De fapt, cunoscuse foarte puțin până acum toată familia Michalakis. Era totuși familia soției fratelui său....

– Amândouă surorile sunt mai tinere decât tine? întrebă.

– Da. Părinții mei prevăzuseră să aibă mai mulți copii, dar tata a murit puțin după nașterea ultimei, Rhea. A trebuit să muncesc ca să hrănesc toată familia.... Din fericire, aveam atât vârsta, cât și puterea.

– Și când te vei căsători?

– Asta nu va schimba nimic. Voi avea întotdeauna grijă de mama și de cea mai mică dintre surori, până când își va găsi la rândul său un soț. Dar nu-mi fac griji; îmi câștig mult mai bine existența decât o făcea tata. Voi avea din plin cu ce să mă îngrijesc de cele două familii ale mele!

Tania fu pe punctul să-l întrebe ce muncă presta de era atât de bogat, dar se răzgândi. Fu cu atât mai surprinsă să-l audă pe el punând întrebarea:

– Cărțile lui Fergus aduc mult? Ți permit să trăiești confortabil?

– În mod obișnuit, lucrez pentru mine însămi, răspunse Tania. Predau cursuri, particip la săpături arheologice... Colaborările cu fratele meu sunt doar ocazionale.

– Totuși, în acest moment nu faci nimic altceva, obiectă Titos.

– Este adevărat. Mi-ar plăcea să scriu o carte pentru copii, dar ar trebui să găsesc un ilustrator....

Se întrerupse brusc și se opri, pierdută în contemplarea peisajului. Pe panta colinei, solul era de un roșu-închis, argilos, traversat ici și colo de tufe de culoarea jaspului de cimbrisor. Coborând spre mare, turba se deschidea treptat la culoare, ajungând până la galbenul-deschis al plajei căreia ochii îi urmăreau încântați curbele șerpuitoare. Dincolo de ea se întindea marea, de un albastru— închis, aproape asemănător cu cerneala chinezească.

— Privește, murmură în sfârșit tânăra femeie. Ce splendoare! Nu mi-aș fi imaginat niciodată atâta frumusețe....

Titos deschise un grilaj alb și o invită să treacă înaintea lui.

Porniră amândoi pe o alee cu pietriș.

— Știi, Rhea face desene admirabile. Ar trebui să-i ceri să ți le arate, îi sugerează Titos.

— Nu știu dacă va accepta, răspunse Tania. Mi se pare că nici ea nu mă place foarte mult....

— N-are importanță, cere-i totuși.

Îi arată cu mâna imensa casă împodobită cu grilaje din fier forjat care se înălța în fața lor.

— Bine ai venit la mine acasă, Tania, spuse simplu.

Traversară o curte interioară plină cu o mulțime de flori, în culori strălucitoare. Plante agățătoare ornamentale se urcau în mănunchiuri grele de-a lungul pereților. Tânăra englezoaică zări brusc un boboc de hibiscus căzut pe pământ și se aplecă pentru a-l aduna. Când se ridică, se află nas în nas cu cea mai uimitoare bătrână doamnă imaginabilă. Foarte scundă, destul de plinuță, aceasta o observa cu atenție. Rochia neagră impecabilă și mâinile care tremurau puțin îi dădeau irezistibilul aspect al unei mici albine

lucrătoare.

– Kyria Melissa? întrebă Tania, ezitând.

– Ai fi putut să mă anunți de sosirea unei vizitatoare, exclamă bătrâna doamnă spre Titos, fără să răspundă la întrebare.

– Mă pregăteam s-o fac, replică acesta. Tocmai am urcat alea. Ți-o prezint pe Tania Drummond, mamă.

Kyria Melissa își îndreptă privirea spre arheologă.

– Tania? rosti ea.

Este un nume frumos.... nu foarte obișnuit.

– Mulțumesc, bâigui tânăra femeie. Vă sunt recunoscătoare că-i permiteți Rheeli să doarmă la vilă....

– N-am permis absolut nimic. Fiul meu a insistat enorm și a trebuit să cedez, cu toate reticențele mele...

– Tania n-are nimic de-a face cu fratele său, o întrerupse tăios Titos.

– Nu-i seamănă, sunt de acord.... Să nu eziți să vii deseori, copila mea dragă. În calitate de "koumbaros", fiul meu este răspunzător pentru tine.

– Să nu exagerăm! sublinie tânăra femeie pe un ton dur. Fratele meu cu siguranță se va întoarce, nu sunt singură pe lume! Și știu să mă descurc....

– Să evităm să vorbim despre fratele tău! replică Melissa, cu un râs scurt. Rhea mi-a spus că ai angajat-o pe Anna. Ești mulțumită de ea?

– Da, întru totul. Numai că visează să plece în America foarte curând...

– Ar trebui să fie deja acolo! sublinie mama lui Titos, pe un ton

malițios. Și fiul său ar trebui să fie la școală, în loc să lenevească toată ziua.... I-am propus să mă ocup de el, dar Anna a refuzat cu vehemență.

– Poate a făcut-o pentru a evita să vă supere, spuse fără să gândească Tania.

Kyria Melissa și fiul său îi aruncară o privire muștrătoare și păstrară câteva clipe o tăcere de gheață.

– Anna... ți-a vorbit despre tatăl copilului? Întrebă în cele din urmă bătrâna doamnă.

– Nu, admise interlocutoarea sa.

Titos o atrase încet spre el pe tânăra arheologă și-i mângâie ușor părul.

– Tania este la fel de impulsivă pe cât era Fergus de prudent, îi explică mamei sale. Se lasă dusă de imaginație și trage foarte repede concluzii ciudate. Totuși, n-are decât intenții bune, nu-i așa "agapi mou?"

– Minos îți seamănă atât de mult! exclamă însoțitoarea sa.

– Se întâmplă, nu crezi? Chiar între străini....

– Poate.... dar în tot cazul, merită să te ocupi de el. Este un copil absolut adorabil....

– Eu mă voi ocupa de el, interveni Melissa. Ar fi trebuit s-o fac încă de la început....

Intră în casă, Tania; voi prepara cafeaua și vei putea să-mi vorbești puțin despre munca ta.

Aceasta din urmă se pregătea să replice că nu înțelegea de ce ar fi trebuit să se ocupe bunică băiețelului de el, mai degrabă decât tatăl; dar o privire poruncitoare a lui Titos o opri. Se îndreptă spre

trepte, tulburată de importanța sporită a lui Titos Michalakis în viața sa. Era cu atât mai ciudat cu cât nu simțea nimic pentru el.... și nici el pentru ea!

Capitolul 4

— Mai avem un vizitator, exclamă Melissa peste umăr, pătrunzând în locuință. Poate îl cunoști, Tania; pretinde că este un prieten al fratelui tău. Du-te și-i vorbește, te rog, și explică-i unde este acum Fergus. Când i-am spus eu, n-a vrut să mă creadă!

— Cine este? întrebă tânăra femeie, mirată.

Mama lui Titos ridică din umeri.

— Oare cum se numește? Să vedem, este englez ca voi.... Ah! Ross, așa este. Numele acesta îți spune ceva?

— Nu, nu cred.

— Să mergem să-l salutăm, propuse Titos.

O luă de cot pe tânăra femeie și o conduse spre salon.

Persoana instalată pe sofa nu putea fi într-adevăr decât un englez. Avea fața osoasă, fruntea înaltă, o privire inteligentă în spatele ochelarilor cu rame de oțel și un zâmbet uimitor de tineresc.

Privirea sa o măsură pe Tania cu un aer apreciator.

— Sunteți sora lui Fergus Drummond, nu-i așa? Este minunat!

Poate îmi veți putea spune unde se află. Doamna Michalon.... Michalakon..... – nu reușesc niciodată să pronunț aceste nume grecești – n-a părut să înțeleagă ce o întrebam....

– Vi-l prezint pe fiul său, se grăbi să semnaleze arheologa, domnul Titos Michalakakis. Este și cumnatul lui Fergus.

– Mă prezint: Dick Ross, răspunse vizitorul după o scurtă tăcere.

Apoi, imediat, dădu frâu liber mirării.

– Vreți să mă faceți să înțeleg că Fergus Drummond este căsătorit? Nu-mi vine să cred....

Se aplecă în față, cu un aer iscoditor.

– Dar de când? Unde este acum?

– În Peru, răspunse Tania cu fermitate. În compania soției sale, cu care s-a căsătorit recent. A fost invitat să participe la niște săpături arheologice foarte importante....

– Aveți adresa sa?

Tania Drummond întoarse ochii spre Titos, într-un apel mut.

– Deocamdată este imposibil să-l găsiți pe cumnatul meu, spuse acesta din urmă. Aveți nevoie de el?

– Da. Cu atât mai rău! Poate încântătoarea sa soră va rezolva problema....

Un tic nervos agita fața lui Dick Ross, contrastând cu impasibilitatea cretanului.

– Despre ce este vorba? Întrebă acesta pe un ton dur.

– N-o găsiți încântătoare? făcu englezul, fără să răspundă. Fergus n-a prea arătat-o, nu-i așa? Tania? A greșit....

Avu un râs neplăcut și tânăra femeie întoarse capul, stânjenită,

conștientă de dezaprobarea lui Titos.

– Lucrați cu Fergus? întrebă în cele din urmă, când tăcerea deveni prea apăsătoare.

– Nu! Nu direct cu el, cu editura sa, explică englezul. Ar fi trebuit să ne înmâneze manuscrisul despre Creta exact acum două luni și începusem să ne îngrijorăm puțin.... Firește, știu de la Fergus că-i bateți toate lucrările la mașină și că veți întârzia puțin cu acesta. N-are importanță, draga mea. Oricum, intenționez să-ți cer să-mi arăți insula. Câteva săptămâni în plus sau în minus, nu vor face deosebire!

– Din nefericire, Tania va fi în imposibilitate de a vă servi de ghid acum, întrerupse Titos cu o față întunecată.

– Dar.... începu tânăra femeie.

– Are alte angajamente, o întrerupse cretanul.

– Adevărat? exclamă Tania. Și care, mă rog?

Apariția Melisei, încărcată cu o tavă, îl scuti pe fiul său să răspundă.

Englezoaica așteptă să fie servită cafeaua, apoi reveni.

– N-am niciun angajament, exclamă. Dacă domnul Ross vrea să viziteze insula....

– Nu poți merge singură, iar Rhea nu te poate însoți.

– Ei și? Am totuși intenția să vizitez insula cu domnul Ross. Nimic nu mă împiedică.

– Ai dreptate, draga mea, interveni bătrâna doamnă. Titos, nu sunt de acord cu tine. Societatea britanică este mai permisivă decât a noastră și Tania este destul de mare pentru a lua propriile decizii. Nu trebuie să-i impunem concepțiile noastre cretane. Unde veți merge

pentru început?

– La Knosos, cred, replică arheologa.

– Phaestos este mai interesant, remarcă Titos, cu o expresie de relativă indiferență.

Evident, renunțase să se opună proiectelor Taniei. Aceasta, în mod ciudat dezamăgită, se strădui totuși să continue conversația.

– Mi-ar plăcea mult să văd Phaestos, spuse încet.

– Într-o zi, te voi duce acolo, promise Titos.

Dick Ross se agita puțin nervos pe scaun.

– Până atunci, ți-aș fi recunoscător să-mi arăți Knosos, draga mea Tania, rosti. Astfel, vei avea tot timpul să-mi explici ce te-a făcut să întârzi să bați la mașină manuscrisul fratelui dumitale....

– La drept vorbind, nu cunoșteam data limită, murmură stânjenită tânăra femeie, mișcându-și buzele.

– Serios? Mă uimești. Fergus nu te-a putut lăsa fără să cunoști că lucrarea sa trebuia să apară de Crăciun.... Chiar ne-a scris acum câteva săptămâni, pentru a ne afirma că manuscrisul era gata. Desigur, îi rămăseseră două sau trei capitole, dar nimic altceva!

Tania se simțea din ce în ce mai încurcată.

– Este supărător, bâigui ea. Am găsit foarte puține notițe sosind, asupra manierei de a pune manuscrisul în ordine. De obicei, Fergus este mult mai exact. Mă pregăteam să-l fac eu însămi....

Dick Ross scutură negativ din cap.

– Regret, dar nu se poate, răspunse. Fratele dumitale este un specialist. Poți foarte bine să-i bați manuscrisele la mașină, dar este altă poveste să organizezi și să redactezi un studiu!

Râsul lui Titos izbucni brusc, răsunând în încăperea vastă.

– Dragul meu, toate cărțile domnului Fergus Drummond au fost scrise de la un capăt la altul de sora sa, aici prezentă! exclamă acesta.

Dick Ross îi adresează o privire sceptică și aproape disprețuitoare.

– L-am întâlnit deseori pe domnul Drummond, exclamă, și nu mi-a vorbit niciodată de un eventual rol jucat de sora sa în redactarea operelor lui, în afară de a le bate la mașină. Să înțelegeți bine, nu vom accepta ca la colecția noastră să participe un amator!

– Și totuși, asta s-a întâmplat cu adevărat, îl ironiză cretanul.

– Cu excepția că nu sunt doar un amator, sublinie Tania.

Vizitorul își puse ceașca de cafea pe masă și luă un aer înspăimântat.

– Oare acesta este adevărul? Dar este îngrozitor! spuse în sfârșit.

Tania își umezi buzele uscate.

– Fergus prefera să nu se știe, explică. Acum, trebuie să vă spun un ultim lucru.... Fratele meu și soția sa au fost dați dispăruți în Peru, domnule Ross. Sunt din ce în ce mai puține șanse să fie găsiți în viață.

Lacrimile făceau să-i tremure vocea.

– Și ce se va întâmpla cu cartea sa despre Creta? întrebă englezul după o tăcere.

– O voi termina și v-o trimit.

– Nu! Încă o dată, nu se poate. Nu putem să publicăm lucrarea dumitale sub un alt nume și avem nevoie de numele fratelui dumitale; este o excelentă publicitate. Mi-e teamă că toată această afacere nu reprezintă pentru noi decât o enormă pierdere fără compensații....

Tania se aplecă în față.

– Puteți să-mi acordați încredere, vă asigur, îl rugă. Veniți cu mine

la cealaltă vilă, vă voi arăta lucrarea în curs....

Dick Ross strânse buzele, un tic nervos făcându-i obrazul să joace.

– De ce nu? acceptă. Totuși, trebuie să mărturisesc, sunt uimit să-l văd pe Fergus încredințând o asemenea responsabilitate unei femei atât de tinere și lipsite de experiență....

– Și eu sunt arheologă, îi aminti Tania.

Englezul luă un aer indulgent.

– Poate ți-ai urmat fratele pe unul sau două șantiere, admise. Dar asta nu va face din dumneata o arheologă...

Tania nu răspunse. Ross se ridică și-i adresă un zâmbet arogant.

– Ei bine, voi veni oricum să te văd diseară, exclamă. Dă-mi adresa....

Tânăra femeie îi dădu informația cerută și se ridică pentru a-l conduce. Spre marea sa surprindere, bărbatul se aplecă, îi luă mâna și-i sărută cu stângăcie vârful degetelor.

– Pe diseară, îi murmură. Sunt încântat că te-am întâlnit. Fergus nu mi-a spus cât ești de frumoasă....

– Probabil n-a observat asta, replică Tania.

Titos se apropiase cu nonșalanță.

– Fergus nu s-a gândit niciodată la tine, spuse pe un ton zeflemitor. Iar domnul Ross se gândește prea mult.... Cred că o voi trimite pe Rhea să împartă cina cu voi.

– Nu, interveni, kyria Melissa. Am nevoie de ea.

– Cu atât mai rău, replică Titos cu iritare.

– Cum vrei, fiule, spuse bătrâna doamnă ridicând din umeri. Dar cu siguranță, o vei enerva pe Tania....

– Nu știam că sunt un asemenea pericol public, exclamă englezul

pe un ton tăios. Într-un fel, sunt flatat....

Titos Michalakis îl măsură cu dispreț.

– Nu sunteți în Anglia, îi spuse cu răceală, iar aici, domnișoara Drummond este sub protecția mea. O cretană nu petrece niciodată seara singură cu un bărbat și țin să fie la fel și pentru Tania.

– Nu sunt cretană, protestă slab aceasta din urmă. Și am obiceiul să mă descurc singură....

– Ești complet inconștientă de pericolele care te amenință! exclamă fiul Melisei. Te încrezi într-o imagine a ta care nu există cu adevărat. Doar că încă nu știi....

Fără să-i aștepte răspunsul, se îndreptă spre ușă, o deschise și strânse mâna lui Dick Ross.

– Să aveți grijă de ea, spuse.

– Contați pe mine, replică celălalt, destul de năucit. Doar cartea lui Fergus mă interesează. Acestea fiind spuse, să știți că Fergus Drummond este un om de viață. Poate sora sa este ca el....

Zâmbea cu un aer nătâng.

– Nu, replică Titos pe un ton glacial. Dimpotrivă.

Englezul plecă și cretanul închise ușa cu un pocnet sec.

Tania ridică ochii, conștientă de privirea pătrunzătoare a Melisei ațintită asupra ei.

– Într-un fel, acest bărbat are dreptate, spuse aceasta din urmă. Nu știm nimic despre tine, draga mea copilă. Vorbește-ne puțin despre viața ta. La urma urmei, avem dreptul să știm....

Tânăra femeie se așază pe canapea, întrebându-se de unde să înceapă.

– Părinții mei au divorțat când eram încă la școală, spuse. Au

plecat și Fergus s-a ocupat să mă înscrie la universitate....

Bătrâna doamnă pocni din limbă dezaprobator.

– Nu rezultatele tale școlare ne interesează! exclamă ea. Tu însăți, ce fel de persoană ești....

– Înțeleg, răspunse Tania, înghițind în sec. Ei bine, sunt o persoană foarte obișnuită....

Titos, care rămăsese în picioare, se trânti într-un fotoliu și interveni:

– Ce vrea mama să știe cu adevărat, îi explică, este dacă ai fost prietenă cu bărbați. Nu ești obligată să-i răspunzi, dacă nu dorești.

Interlocutoarea sa scoase o exclamație stupefiată, aproape șocată.

O clipă, avu tentația să-și inventeze un trecut scandalos, dar un impuls îi ordonă să n-o facă. Titos n-ar fi crezut un cuvânt din aceste minciuni eventuale și replicile sale ar fi avut un efect dezastruos asupra kyriei Melissa.

– M-am.... concentrat mereu asupra muncii mele, începu Tania. N-am avut timp să mă las conturbată de povești romantice.... Oricum, din spusele lui Fergus, sunt rece și puțin atrăgătoare.

Titos schimbă o privire cu mama sa.

– Ce cred părinții despre cariera ta? Nu se tem să te vadă angajându-te pe un drum greu, într-un cuvânt, încă masculin?

– Nu, au acceptat bine.

– Au alți copii?

– Da. Nu i-am văzut niciodată pe ai mamei, deoarece Noua Zeelandă este prea departe, dar în schimb, îi cunosc bine pe cei ai tatei. El vizitează des Anglia, cu familia. Evident, celei de-a doua soții nu-i face plăcere să ne primească, pe Fergus și pe mine....

– Cu "familia"? sublinie bătrâna doamnă pe un ton rece. Oare nu sunteți și voi "familia" sa?

Tania roși, realizând că picase în capcană. Acum, cretana era convinsă că tânăra femeie nu avea un univers familial stabil. Era un punct prost pentru ea.

– Îl am pe Fergus, protestă.

Spre marea sa mirare, Melissa sări atunci în picioare, cu lacrimi curgându-i pe obraji și se repezi spre Tania care era uluită, pentru a o strânge în brațe.

– Fergus! gemu bătrâna doamnă. Dar este rușinos! Să nu-ți pese, noi vom fi familia ta. Ne vom ocupa de tine, Titos te va sfătui....

– Dar n-am nevoie să fiu sfătuită! exclamă Tania eliberându-se, din ce în ce mai uimită.

Mama lui Titos se îndreptă, punându-și la loc în coafură câteva ace de păr.

– Ba da, "kari mou", te asigur, răspunse. Ne vom ocupa să-ți găsim un soț bun, nu-i așa fiule? N-ar fi potrivit s-o lăsăm pe această tânără fată fără protecție....

– Desigur, mamă, încuviință acesta din urmă cu un zâmbet.

– Nu vreau.... începu neliniștită tânăra englezoaică.

– Sst! o întrerupse Melissa. Rhea te va însoți la vilă. Nu vei mai suferi niciodată de singurătate...

– Dar n-am suferit niciodată!

– Ba da, haide! cu părinții atât de departe.... O voi chema pe Rhea.

– Lasă, mama, interveni Titos. O voi însoți eu.

– Bine, de acord, aprobă mama sa. Biata Tania, singură pe lume,

doar cu fratele său!

Își împreună mâinile cu un aer dezolat, semănând din ce în ce mai mult cu o albină.

Arheologa se ridică fără să replice. Era de preferat să abandoneze partida. Melissa se întoarse spre fiul său și începu să vorbească în limba natală, repede, cu gesturi mari, agitate. În cele din urmă, izbucni în lacrimi, în fotoliul său. Tania se pregătea s-o consoleze, dar Titos o prinse cu autoritate de braț și o obligă să părăsească încăperea, lăsând-o în urmă pe bătrâna doamnă deprimată.

– Ce duritate! nu se putu împiedica să exclame tânăra femeie. Cum îți poți lăsa mama singură, în această stare?

– Sunt obligat să te conduc, spuse Titos pe un ton aspru. Rhea a plecat în vizită și nu s-a întors încă.

Tania făcu un efort violent să se elibereze, apoi își frecă brațul care o durea.

– Chiar nu poate să mi se întâmple nimic de aici până la vilă, spuse cu o voce obosită. Poți să mă lași până la urmă în pace?

– Știi foarte bine de ce nu pot și pe bună dreptate, replică bărbatul aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Ochii îi străluceau de o emoție stăpânită, enigmatică.

– Nu înțeleg câtuși de puțin la ce faci aluzie, replică Tania cu răceală.

Fără să rostească o vorbă, bărbatul îi puse mâna pe gât și o atrase ușor spre el. Tânăra femeie simți că i se moaie picioarele.

– Titos, te rog.... protestă slab.

Bărbatul se mulțumi să zâmbească, apoi ridică încet fața încântătoare și buzele sale calde puseră stăpânire pe cele ale Taniei.

Aceasta închise ochii și, fără să se mai gândească, își strecură mâinile în jurul gâtului însoțitorului său. Titos o îmbrățișă mai strâns și o sărută din nou, de mai multe ori, tandru și pasionat. Apoi îi dădu în sfârșit drumul și o privi câteva clipe, zâmbind din nou.

– Iată ce li se întâmplă tinerelor care se plimbă singure, spuse ironic.

– Numai cu tine! răspunse Tania cu amărăciune, dezamăgită de cuvintele sale.

– Te cunoști atât de prost, "kartia mou"? Ți s-ar putea întâmpla cu oricine....

– Nu! exclamă ea furioasă. Să știi că nu toți bărbații sunt ca tine! Sunt sigură că Dick Ross se va comporta ca un gentleman perfect...

– N-aș pune mâna în foc, o ironiză bărbatul. Mama are perfectă dreptate: ai nevoie de un soț.

– Oh, nu mai pune asta pe tapet, te rog! Mă simt foarte bine cum sunt. N-am intenția să mă căsătoresc.

Titos puse o mână caldă pe umărul Taniei.

Aceasta se înfioră.

– Să presupunem.... că ai deveni soția mea, murmură cretanul.

Tânăra femeie își umezi buzele uscate, rezistând tentației de a i se arunca în brațe.

– Nu-ți dorești deloc să te căsătorești cu mine, spuse cu o voce slabă. Te-aș dezamăgi repede. N-am temperamentul.... Annei!

Cuvântul îi scăpase. Oare o va înțelege că era incapabilă s-o îndepărteze pe Anna de tatăl fiului său? Începu să alerge de-a lungul cărării, cu toată puterea disperării.

Însoțitorul său i se alătură fără nicio dificultate și o prinse de talie.

– Anna! exclamă cretanul pe un ton indiferent. Știi că nu este absolut nimic pentru mine? De ce naiba ești geloasă? Iată că nu ești atât de rece cum pretinzi....

Este timpul să ții cont de emoțiile tale, să trăiești cu trupul tău, draga mea Tania.

– Mă consideri imatură, protestă aceasta. Nu mă iubești....

– Te consider lipsită de experiență, este altceva. Cât despre dragoste....

Culese o crenguță de cimbrisor și-i mângâie cu malițiozitate obrazul.

– Dragostea, reluă, vine deseori după căsătorie. Vreau în casa mea o femeie și mulți fii....

– Îl ai pe Minos, obiectă Tania.

– Îl am pe Minos la fel ca pe Elena și pe Rhea, îi explică. Nu este același lucru.

Tania îl privi cu atenție, întrebându-se ce hotărâre să ia. Propunerea sa era tulburătoare, neobișnuită, dar treptat realizează că-i va fi imposibil să refuze.

Probabil aerul Cretei produsese un efect straniu asupra ei, o transformase....

– Chiar nu știi ce să spun, Titos, șopti.

Cretanul o atrase din nou spre el, râzând ușor.

– Nu spune nimic, Tania mou. Ești femeia de care am nevoie, nu te voi lăsa să pleci.

Nu ești de acord cu mine?

– Poate nu va dura, spuse tânăra englezoaică, slab, punându-și capul pe umărul său. Poate nu va fi decât un fulger, un trăsnet în

mijlocul furtunii.

– Eu sunt cel care comandă trăsnetul, replică Titos râzând mai tare. Când îl auzi, este vorba de propria mea voce!

În acea clipă, Tania nu se putu împiedica să-l creadă.

Capitolul 5

– Ce spui? făcu Tania, cu un aer distrat.

Rhea își ascunse un zâmbet.

– N-ai ascultat nimic, îi reproșă cu amabilitate. Îți explicam cât ai fost de abilă cu mama. Acum, te place foarte mult. Evident, s-ar putea să fie contrariată dacă te căsătorești cu Titos; și-a dorit întotdeauna să-l vadă căsătorit cu o cretană...

– Presupun că Titos va face ce-i va plăcea.

– Ca toți bărbații, oftă Rhea. La fel se comporta și tata: mama era foarte nefericită. Dar Titos va fi un soț ideal, nu găsești?

– Nu m-am gândit la asta, spuse interlocutoarea sa pe un ton indiferent. Am avut enorm de lucru în ultimele zile....

– Titos are multe de spus despre asta, obiectă adolescenta. Mai întâi, este opera lui Fergus....

Se întrerupse, evident neîndrăznind să meargă mai departe. Oare ce altceva avusese de spus Titos despre ea? se întrebă în tăcere tânăra englezoaică.

– Nu mă voi căsători niciodată cu un grec! exclamă brusc, cu voce tare. Nu-i lasă nicio libertate soției....

– Va avea grijă de ea, atâta tot, preciză Rhea. În plus, îi va fi fidel....

– În cazul lui Titos, mă îndoiesc!

– Greșești, o admonestă calm cretana. Respectă prea mult noțiunea de familie. Soția sa nu va regreta că l-a ales.

– Fratele tău se preocupă destul de puțin de Anna, obiectă Tania.

– Dimpotrivă, se ocupă de ea atât cât este necesar. Anna i-a făcut un foarte mare rău familiei noastre. Fără Titos, mama ar fi refuzat cu hotărâre să-i ajute pe ea și pe fiul său.

– Minos este totuși carne din carnea lui Titos...

– Să spunem, același sânge. La fel ca Elena și ca mine. Oricum, toți am vegheat asupra copilului. În Creta, ar fi de neconceput să te porți altfel! Am fost atât de șocați când Fergus a considerat inutil să-și invite propria soră la căsătoria sa...

Interlocutoarea sa se înfioră imperceptibil. Într-adevăr, suferise profund că nu fusese invitată la ceremonie.

– Fratele meu a făcut întotdeauna tot ce a putut mai bine, spuse cu voce tare, ascunzându-și emoția.

Rhea zâmbi compătimator.

– După Titos, nu te-a ajutat cu adevărat să intri la universitate; statul ți-a acordat o bursă, cum face pentru toți studenții dotați. Fergus n-avea de ce să te ajute și tot după Titos, n-ai avut parte de prea multe distracții. Ți-ai consacrat toate vacanțele muncii pentru el pe șantiere de săpături arheologice.... Fratele meu spune de asemenea că ești foarte frumoasă, dar.... oare ce cuvânt a folosit? Ah!

"inconștientă", ăsta era!

Tania își dori ca termenul să fie exact; dar nu mai era. De la sosirea sa în Creta, era pe deplin conștientă de existența lui Titos Michalakis.... Dar acesta din urmă nu-și dădea seama că insistase să-l ajute, pentru a-l urma pretutindeni, crezând că era singurul mod de a-i atrage atenția. Pe lângă el, ceilalți bărbați de-abia existau. Îi erau indiferenți. Cu excepția lui Titos, acum.... Privirea sa întunecată, ironia arogantă, aprindeau obrajii Taniei. Se înfiora la atingerea lui, ca lovită de trăsnet. Dar toate acestea nu erau de-ajuns pentru a pune bazele unei căsătorii. Avea nevoie mai ales de dragoste și tandrețe, cât și de pasiune fizică. Îi era imposibil să răspundă afirmativ la propunerea sa. În plus, în cazul în care totuși ar accepta să-l ia de soț pe Titos, Fergus nu i-o va ierta niciodată.

Tania își schimbă poziția pe scaun, străduindu-se să-și alunge din minte ce se întâmplase puțin mai devreme între ea și cretan. Privirea sa o întâlnește pe a Rheeli, strălucind de un amuzament ironic.

– În Anglia, o tachinează ușor aceasta din urmă, credeți că femeia are întotdeauna ultimul cuvânt; dar în Creta, știu că nu este așa. Fratele meu își atinge întotdeauna scopurile, chiar și pe lângă mama!

– Cu mine, va fi altfel, sublinie ferm interlocutoarea sa. Cei din familia Drummond sunt cunoscuți pentru spiritul lor de independență. Nimeni nu-i înlănțuie.

Adolescenta zâmbi mai larg.

– Totuși, Fergus a trebuit să se supună până la urmă pretențiilor lui Titos...

– Nu! protestă cealaltă strângând pumnii. A luat-o pe Elena cu el în Peru, împotriva voinței întregii familii.

– Este adevărat, lui Titos nu-i plăcea prea mult această idee. Dar un soț are dreptul să-și ia soția cu el și asta, fratele meu a acceptat-o. Este un bărbat drept!

– Așadar, Fergus nu i s-a supus lui Titos! jubilă Tania.

– Ba da, în privința căsătoriei.... Fratele tău nu-și dorea deloc s-o ia pe Elena de soție. A rezistat până la capăt.

– Dar atunci, de ce.... bâigui arheologa, descumpănită.

Zâmbetul Rheeli se stinse pe buze; luă un aer serios și compătimitor.

– Iartă-mă că te-am tulburat, Tania. Am vorbit deja prea mult. Dacă vrei să știi ceva în plus, întreabă-l chiar pe Titos.

Tânăra englezoaică deschise gura să răspundă, dar fu întreruptă de Anna, care veni să anunțe sosirea domnului Dick Ross. Tania se ridică zâmbind, pentru a-l întâmpina.

– Bună seara! Intrați.... spuse. Rhea, îți prezint un prieten al lui Fergus, domnul Dick Ross. Aceasta este Rhea Michalakakis, domnule Ross. Locuiește cu mine.

Nou-venitul o ignoră cu îngânfare pe tânăra cretană și se trânti pe canapea, mult prea aproape de gazda sa.

– Spune-mi Dick, zise el.

Ușor stânjenită, Tania se refugie în colțul canapelei și puse discret o pernă între ea și vizitator.

– Vă voi arăta notițele lui Fergus.... începu ea.

– Nu imediat! obiectă Ross cu un râs arogant. Am tot timpul. Știi, nu trebuie să te emoționezi dacă te-am considerat inaptă să termini manuscrisul. Sunt multe alte lucruri în care sunt sigur că excelezi! Și cum intenționez să rămân aici o săptămână sau două, am putea face

unele împreună....

Interlocutoarea sa era gata să izbucnească în râs în fața expresiei profund șocate a Rheeli.

– Categoric, prefer să lucrez la cartea fratelui meu, îi replică tăios vizitatorului.

– N-are rost, patronii mei vor refuza s-o publice.

Bătu ușor mâna tinerei femei, cu un aer patern.

– Ești mult prea frumoasă pentru a te obosi cu subiecte atât de aride! adăugă.

Vocea îi scăzu cu un ton.

– Am putea petrece puțin, pentru că ești singură la vila aceasta.... continuă.

– Rhea locuiește cu mine, v-am spus, replică Tania.

– Trimite-o la fratele său! La urma urmei, această locuință aparține lui Fergus....

Arheologa se pregătea să-i răspundă, când un gând îi trecu prin minte. Din întâmplare, oare Ross ar avea intenția s-o ceară în căsătorie? Mânia i se îmbină cu o uimire profundă. De ce vedea în ea altceva decât o simplă colaboratoare? N-ar fi trebuit să-și desfacă părul și să adopte o comportare mai puțin rigidă. Iată ce culegea!

– Îi voi cere Annei să vă aducă de băut, interveni subit Rhea, foarte țeapănă pe scaun, aproape albă ca varul. Cu aceeași ocazie trebuie să mă duc să iau și notițele tale, Tania?

– Nu, Rhea, mulțumesc, răspunse tânăra englezoaică. Le voi lua eu însămi.

Asta îi va permite să dispară o clipă, se gândi, și să-și îndeplinească părul ca mai înainte. Apoi, îi va da domnului Ross replica usturătoare

pe care o merita. Își părăsi scaunul și se duse în camera sa.

Totuși, ajunsă în fața oglinzii, își dădu seama că ochii și fața străluceau de o lumină nouă, o radiație specială. Sărutul lui Titos, își spusese tânăra femeie... Sărutul lui Titos explică asta... Totuși, se pieptănă și închise ușa încăperii.

În hol, o întâlni pe Rhea, cu telefonul în mână, speriată și tremurând toată.

– O voi anunța pe mama! exclamă aceasta, gata să plângă. Bărbatul acesta este un bătăran!

– Ce s-a întâmplat? o întrebă blând Tania.

– A.... spus că ți-ar plăcea să te distrezi, ca Fergus, și că vei fi supărată dacă te voi împiedica...

Se întrerupse, tulburată.

– Mama ta nu poate face nimic, o asigură Tania. Mă voi ocupa eu însămi de acest personaj, nu-ți face griji. Probabil nu este decât o neînțelegere.

Puse cu fermitate receptorul la loc și strânse liniștitor umărul Rheeli.

– Fii atentă, Tania! o preveni aceasta. Dacă se întâmplă ceva, Titos va insista să se răzbune pe domnul Ross...

– Titos n-are nimic de-a face cu asta! exclamă tânăra englezoaică, ușor exasperată.

Apoi înălță bărbia și pătrunse în salon cu capul sus.

Ross nu-și dădu măcar osteneala să se ridice.

– Am scăpat de nepoftita aceea, o anunță pe un ton satisfăcut.

Tania tresări, șocată.

– Rhea nu este deloc nepoftită, replică. În plus, eu nu am cătuși

de puțin intenția "să scap de ea", cum spuneți. Este invitata mea aici și am găsit-o când voia să-i telefoneze mamei sale, atât de mult a scandalizat-o modul dumneavoastră de a vorbi despre mine, în spatele meu!

În acea clipă, bărbatul se ridică în picioare, ticul său obișnuit revenind foarte puternic pe obraz.

– N-aveam intenția să te insult, draga mea, protestă. Dumneata și cu mine venim totuși dintr-o țară mai puțin ipocrită decât aceasta! Pe scurt, cuvintele mele au fost absolut banale... Te rog, ia atitudine. Nu ești cretană, nu te lăsa închisă în sistemul lor de protecție excesivă a femeii. Vino mai degrabă cu mine, viața va fi mai puțin monotună!

– Sunteți prea amabil, îl ironiză tânăra femeie pe un ton glacial, dar nu mă plictisesc. Luați loc, domnule Ross, vă voi arăta notițele lui Fergus. Chiar dacă nu trebuie să termin cartea, le puteți măcar consulta, este minimum de politete.

Se îndreptă spre ușă și se dădu într-o parte pentru a o lăsa să treacă pe Anna, încărcată cu o tavă. Rhea o urma cu un aer timid și speriat.

– "Ti ipate?" exclamă servitoarea spre Dick Ross, cu o voce puțin tristă. "Protimate Yoorkikou kafe i neskafe"?

Neliniștită s-o audă exprimându-se în grecește, Tania se apropie. Asta nu prevestea nimic bun.

– Poate preferați puțin uzo, spuse în grabă. Nu sunteți obligat să beți cafea....

Anna înălță capul cu un aer furios și mormăi câteva cuvinte de neînțeles.

– Spune că trebuie să iasă, explică Rhea. Începe să se întunece și

Minos nu s-a întors încă. De fapt, este din cauza domnului Ross...

– Minos? exclamă Tania sărind în picioare, fără să audă sfârșitul frazei. Trebuie să mergem să-l căutăm! Poate ar trebui să-l prevenim pe Titos...

– Nu, interveni mama copilului, amintindu-și brusc să vorbească englezește. Nu-l vom deranja pentru asta. Numai că, domnul Ross i-a dat bani copilului pentru a-l îndepărta și țin să-i înapoiez! Nu trebuie să capete obiceiuri proaste....

– Este vorba de băiețelul care era adineauri afară? insinuă Ross, amestecând zahărul în ceașcă, având un aer prefăcut. I-am cerut să meargă să-mi caute un taxi și i-am dat câteva drahme pentru a-l recompensa. Nu văd ce este rău în asta!

– I s-a recomandat mereu să nu accepte bani de la nimeni, explică femeia cu răceală. Chiar dacă și kyrios Fergus....

Venise timpul să se afirme ca stăpâna casei, se gândi Tania. Întrerupând-o pe cretană, îi ceru:

– Vrei să aduci coniac și uzo, Anna? Sunt sigură că domnul Ross va bea cu cafea.

Femeia luă tava după ce servi pe toată lumea și ridică sprâncenele cu un aer contrariat.

– Kyrios Titos ține cheia dulapului cu lichioruri, exclamă. Nimeni în afară de el n-are dreptul să le ofere.

– Cum! exclamă englezoaica, exasperată. Este absolut intolerabil! Totuși, nu el este proprietarul....

– Ba da, interveni încet Rhea. Nu i-a dat titlurile de proprietate lui Fergus, cu scopul de a proteja viitoarele interese ale Elenei și de asemenea pentru că după el, un bărbat trebuie să poată să-și

găzduiască soția. Oricum, englezii apreciază rareori uzo.

– Ascultă, replică nervoasă interlocutoarea sa. Vila îi aparține fratelui meu, o știu, pentru că mi-a scris. Și Titos Michalakakis ar face mai bine să nu închidă nimic pe o proprietate Drummond! Vreau să-i dau un telefon și să pretind să aducă imediat cheia aceea!

Tânăra cretană păstră tăcerea, cu ochii plecați. Era inutil, o știau foarte bine amândouă.

– Incredibil, remarcă Dick Ross. Trimite-o pe servitoare....

– Oh, tăceți, vă rog, îl întrerupse Tania, disperată de neputința sa în fața inflexibilității lui Titos. Îi voi vorbi despre asta data viitoare când îl voi vedea.

– Curând, presupun, o ironiză bărbatul. S-ar spune că se țin literalmente scai. Este atât de important pentru dumneata?

– Este cumnatul fratelui meu, atâta tot, oftă Tania.

– Este și "koumbaros" al lui, preciză Rhea, ca și când asta explica totul.

– "Koumbaros" este un martor la căsătorie, dar deține apoi un rol foarte important, preciză tânăra englezoaică. Are grijă de toată familia...

– Cred că înțeleg, o ironiză Ross, ducând mâna la obrazul unde ticul începuse iar.

– Într-un fel, murmură Tania.

– Ce posesivitate! Nu poți face nici cea mai mică mișcare fără să fii spionată, dominată... Grecii nu le lasă nicio independență femeilor!

Tania se înfioră. Relua exact cuvintele pe care le folosisese ea cu Rhea, mai devreme, după-amiază...

Se îndreptă spre masă, adună notițele lui Fergus și cele câteva pagini redactate cu grijă de ea.

– Dacă nu-mi permiteți să termin studiul fratelui meu, anunță ea, mă voi întoarce în Anglia. Voi putea totuși preda, așteptând primele săpături arheologice estivale.

– Să predai? exclamă Ross. Te credeam doar secretară!

– Nu, am toate diplomele de arheologie.

– Dă-mi alea, făcu pe un ton subit serios, punând mâna pe hârtii. Le voi citi în liniște. Arheologă, o fată frumoasă ca dumneata! Dacă aș fi știut....

– Este totuși adevărat, zâmbi Tania.

– Bun, concluzionă englezul cu un aer gânditor. Îți voi face cunoscut răspunsul meu în câteva zile. Până atunci, nu-ți obosi prea tare micul și încântătorul cap.... Mai ești de acord să mă însoțești la Knosos?

– Presupun că da, făcu Tania, așezându-se pe marginea canapelei.

De fapt, n-avea de ales.... Bărbatul îi aruncă o privire ofensatoare prin familiaritatea sa.

– Vei vedea, va fi foarte plăcut, o asigură. Nu-mi reproșezi că vreau să prelungesc relația dintre noi, nu-i așa? Ești atât de seducătoare.... Probabil sucești capul tuturor arheologilor de pe șantierul la care participi!

Un zgomot în bucătărie o împiedică pe tânăra femeie să răspundă. Anna își făcu intrarea, radioasă:

– Minos a adus un taxi, anunță. Trebuie să-i servesc o cafea în timp ce așteaptă?

În taină, Tania își dorea ca Ross să plece cât mai repede posibil, dar acesta se așează comod pe canapea.

– Mai rămân o jumătate de oră, răspunse. Băiatul a fost foarte rapid.

Servitoarea îi aruncă o privire încărcată de reproșuri.

– S-a grăbit din cauza ploii, sublinie. Acum, este ud!

Rhea sări în picioare, cu un aer compătimitor.

– Are cu ce să se schimbe? întrebă.

– Nu, aici nu...

– În acest caz, îi voi împrumuta niște haine, încheie adolescenta. Cele două femei dispărură.

– În sfârșit, singuri! exclamă englezul, zâmbind ușor.

Însoțitoarea sa luă o mină sobră.

– Încă o ceașcă de cafea, domnule Ross?

– Nu, în niciun caz! Trebuie să ne grăbim, draga mea. Avem măcar o dată ocazia....

Se ridică în timp ce vorbea. Tania îl observă, fără să înțeleagă.

– Ai avut o idee în minte, invitându-mă aici, nu-i așa? Începu bărbatul apropiindu-se. Fii drăguță și te voi lăsa să termini cartea lui Fergus....

Îngrozită, Tania înțelese, dar prea târziu. Bărbatul o prinse, blocându-i orice rezistență și lăsă capul în jos. Din fericire, în aceeași clipă, se auzi tuse o ușoară; cineva intrase în încăpere. Tania profită de ocazie să se elibereze, adăpostindu-se în spatele canapelei și aruncându-i o privire incendiară lui Ross.

Titos străbătu salonul și adună notițele căzute pe covor. Apoi i le întinse englezului.

– Taxiul vă așteaptă în fața ușii, spuse cu o voce indiferentă.

Celălalt puse mâna pe documente, fără o privire pentru Titos.

– Ne vom revedea la Knosos, exclamă spre tânăra femeie. Măcar ne vom putea înțelege fără să fim permanent întrerupți....

– Da, făcu ea slab, roșind, întâlnind privirea cretanului. N-am putut să-i ofer de băut domnului Ross, reluă adresându-i-se, pentru că ai avut ciudata idee să iei cheia. Aș putea s-o am, te rog?

Titos ridică amuzat sprâncenele, apoi se întoarse pentru a-i deschide ușa lui Dick Ross. Când acesta dispăru, reveni în încăpere și o privi cu atenție pe tânăra arheologă.

– Cine a trimis să te caute? izbucni aceasta, nebună de furie. Detest modul în care vii și pleci din această casă, fără să fii invitat.

Consternată, îl văzu zâmbind, fără să pară cătuși de puțin ofensat.

– Oare nu ești fericită să mă vezi? îi replică. Poate îți simți conștiința încărcată....

– Nu văd de ce!

Zâmbetul lui Titos dispăru și Tania se înfioră.

– Ciudat, replică bărbatul. Ai acceptat totuși să rămâi singură în încăpere cu un bărbat față de care te-am pus în gardă. Nu încerca să pari mai naivă decât ești! Și desfă-ți părul, nu suport această coafură....

Tania deschise gura și o închise, considerând mai prudent să tacă. Cretanul se apropie, scoase repede elasticul care ținea coada brună și luă un aer mulțumit văzând părul tinerei femei încadrându-i cu suplețe fața.

– Bine, murmură. Pe viitor, fii mai prudentă, va fi mai eficace decât să încerci să pari banală. În plus, acum ochii îți strălucesc

puternic și gura invită la sărutări, "karitsi mou". Nu mai ești aceeași... și îmi aparții deja.

– Nu! șopti Tania, cu ochii mari.

– Poate nu încă imediat, dar curând, când vei fi soția mea, preciză Titos. Te consider ca logodnică.

Și, mă rog, ce făcea logodnica mea în brațele altui bărbat, adineauri, când am intrat?

– N-am spus niciodată că mă voi căsători cu tine, Titos, obiectă Tania cu stângăcie, plecând ochii.

Se strădui să-și domolească tremurul vocii: el nu trebuia să bănuiască emoția care o străbătea.

– Dacă domnul Ross refuză să mă lase să termin cartea lui Fergus, mă voi întoarce în Marea Britanie, adăugă.

– Înțeleg, făcu bărbatul pe un ton amuzat. Și evident, tocmai vorbeai despre asta cu el, nu-i așa?

Tânăra femeie dădu din cap, incapabilă să articuleze un sunet. Ironia sa o descumpănea complet. N-avea dreptul să-și bată joc astfel de ea!

– N-aș putea să discut situația cu el, în locul tău? o întrebă. Nu-mi place să te știu în compania sa.

– De ce? Trebuie să învăț să mă apăr singură, obiectă ea.

– Poate, dar n-am încredere în el. Sunt răspunzător pentru tine și țin să te protejez.

Totuși, Tania nu se lăsa convinsă. Scuturând din cap, declară:

– M-am descurcat întotdeauna singură și am ferma intenție să continuu. Nu mă voi căsători cu tine, deoarece nu mă voi căsători decât din dragoste....

Mereu zâmbitor, Titos o înconjură cu brațele.

– Degeaba discuți, Tania, spuse cu voce joasă. Totuși, te voi cuceri. Nu uita, sunt Zeus. Nu i se spune niciodată nu lui Zeus....

Capitolul 6

Tania se pregătea să replice cu asprime. Titos greșea considerându-se Zeus! Dar el se dăduse deja înapoi și părea în altă parte....

– De ce ai venit? articulă atunci tânăra femeie, încercând să-și revină.

– Să te văd! îi spuse simplu. Oare nu este un motiv suficient?

– Nu! Nu te cred.

– Ei bine, mai este unul....

Fața sa luă o expresie enigmatică și Tania bănuia că era vorba de o veste importantă. Inima începu să-i bată foarte repede. Oare Fergus....

– L-au găsit, o anunță Titos, ca și când îi citise gândurile. Mai exact, un elicopter a reperat un bărbat rătăcind pe munte....

– Singur? murmură tânăra femeie.

– După toate aparențele.

– Și.... Elena?

– Nu știu. Trebuie să sperăm..... Poate îl așteaptă într-un adăpost, în timp ce el a plecat să caute ajutor.... Totul este posibil.

Tania oftă profund.

– Sunt multe șanse ca bărbatul să fie Fergus, reluă cretanul pe un ton liniștitor. Fii curajoasă. Acum, trebuie să mă duc s-o anunț pe mama. Dar te rog, nu-i spune Rheei că Elena n-a fost găsită. Mai bine să așteptăm....

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Îmi dai un sărut de adio, în seara asta?

– Nu! exclamă Tania.

– Cu atât mai rău! Dar să nu săruți pe nimeni altcineva... Domnul Ross își poate găsi alt flirt, dacă-i place.

– Decizia de a săruta pe cine vreau îmi aparține, sublinie puțin tăios tânăra englezoaică. Ți-am spus, nu sunt proprietatea ta....

– Așteaptă puțin, făcu el pe un ton prefăcut amenințător și izbucni într-un râs sincer. Noapte bună, Tania mou, vise plăcute.

Și în acea noapte, spre marea sa surprindere, tânăra femeie dormi foarte bine. Când apărură la micul dejun, Anna și Rhea erau instalate deja în bucătărie și stăteau la taifas, râzând în hohote. Sora mai mică a lui Titos părea transformată de vestea referitoare la Fergus....

– Când se va întoarce fratele tău, îi spuse aceasta Taniei, îți vei putea scrie propria carte, nu-i așa? Diseară, îți voi arăta câteva din desenele mele. După Titos, lucrarea ta va putea fi publicată aici, în Creta, și va fi pusă în vânzare în hotelurile sale!

– Hotelurile sale? repetă interlocutoarea sa, fără să înțeleagă.

– Hotelurile lui Titos, desigur, îi explică adolescenta cu răbdare. Nu știi? Are două la Aghios Nikolaos și un al treilea la Mallia, pe

cealaltă coastă. Terenurile aparțin familiei noastre de mai multe generații, dar fratele meu a fost primul care le-a construit. A deschis de asemenea mai multe prăvălii cu produse locale... înainte de accident, lucram uneori într-una din ele, la Knosos. Datorită lui Titos, am ieșit în sfârșit din mizerie! Ce să mai vorbim! Cartea se va vinde în hoteluri....

Așadar, iată de unde își scotea Titos Michalakakis veniturile, gândi englezoaica. Nici măcar nu se gândise să se întrebe despre resursele familiei Michalakakis! Oare era atât de mult preocupată de propriile probleme, încât devenise oarbă la existența semenilor? Rușinea și remușcările o copleșiră retrospectiv.

– Asta din cauza turiștilor, reluă impulsiv Rhea, continuându-și expunerea fără să remarce stânjeneala Taniei. Vreau să spun că turiștii străini vor fi fericiți să găsească o carte despre Creta chiar în hotelul în care locuiesc. Mai ales dacă povestești mituri și legende! Sunt sigură că o poți face foarte bine. Și dacă-ți plac desenele mele, o voi ilustra în același timp.... Apoi, cartea va putea fi chiar tradusă în greacă de mine, în franceză și germană de Titos. N-ar fi splendid? O muncă de familie în întregime....

– Dar eu nu fac parte din familie, remarcă Tania.

Adolescenta zâmbi cu indulgență.

– Ei bine, da! insistă. Ești sora cumnatului meu și în plus, din clipa în care te-ai pieptănat cum dorește Titos....

– Greșit! bâigui interlocutoarea sa.

– Crezi? replică Rhea cu ochii strălucind ștregărește. Să admitem! Dar totuși, Titos l-a alungat din casă pe Dick Ross. După părerea mea, asta arată că te vrea doar pentru el....

– Nu fi ridicolă, replică Tania, stânjenită să se simtă roșind. Pe de-o parte, nu mă voi căsători niciodată cu un grec....

– Un cretan nu este tocmai un grec, o întrerupse cealaltă cu amabilitate.

– Este mai rău! exclamă arheologa.

Rhea izbucni în râs. Tania îi aruncă o privire furioasă.

– Plec! exclamă ea. Am nevoie să fac o plimbare!

Fierbea în sinea sa și nu mai suporta conversația.

– Bună idee, încuviință adolescenta, fără să-și piardă calmul. De altfel, de ce nu-l iei pe Minos cu tine? Îi voi cere mamei să-ți împrumute mașina. Minos adoră plimbările cu automobilul!

Kyria Melissa nu făcu nicio obiecție în a-i încredința micul său Fiat tinerei englezoaice și fiul Annei, încântat, se instală alături de ea.

– Unde vom merge? o întrebă, cu harta întinsă pe genunchi.

– Am văzut un loc numit Mochlos, unde se află niște ruine. Îți convine?

– Foarte bine! Se vinde acolo o limonadă excelentă.

– Ai văzut deja acele ruine? întrebă Tania.

– Da, dar cele mai interesante descoperiri au fost adunate în muzeu: topoare de bronz, câteva bijuterii, câteva fresce..... nu vă faceți griji, situl este foarte frumos. Domină marea. Și vom bea limonadă!

Arheologa se resemnă; cu atât mai rău dacă își lua o zi vacanță în loc să lucreze. Evident, Minos prefera mai curând să hoinărească decât să viziteze muzeul....

Drumul, foarte îngust și prost nivelat, înconjura în curbe întortocheate colinele. Mașina ridica de-o parte și de cealaltă nori de

praf roșiatic. După câteva clipe, ajunseră în vârful unei pante pline de pietriș. Tania privea cu ochii mari și respirația tăiată: în asprimea sa sobră, peisajul era unul din cele mai frumoase din lume. La orizont, platouri masive de un roz-închis în lumina soarelui, se conturau pe albastrul-intens al mării. Capre sprintene circulau ici și colo în mijlocul tufelor cenușii de cimbrisor, uscate de căldură, iar clopotele mici atârinate la gâtul lor sunau melancolic. Le răspundea doar țârâitul ușor al insectelor și din când în când strigătul ascuțit al unui răpitor. Cerul fără nori părea deschis la culoare, aproape alb.

La Skafa, Minos o sfătui pe tânăra femeie să cotească la stânga. Aceasta se supuse, nu fără o oarecare îngrijorare: cărarea, extrem de îngustă și desfundată, probabil nu văzuse niciodată mai înainte o mașină.

– Ești sigur că acesta este drumul bun? îl întrebă, ținând solid volanul.

– Da, absolut, o asigură Minos. Recunosc acea capelă mică, la dreapta.

Tania continuă așadar cu hotărâre. La baza colinei, câteva tufe de cătină încadrau un vad pe care-l traversară printr-o mare împrôșcare de apă. Trecură prin fața unei elegante case albe; satul trebuia să fie aproape.

– Sosim, spuse copilul.

Într-adevăr, drumul plin de șleauri și pietre dădea într-un fel de piață umbrită, înconjurată de căsuțe. Bărbații stăteau de vorbă la soare.

– Din ce trăiesc locuitorii? întrebă englezoaica.

– Sunt pescari.... Vreți să parcați mașina aici? Iată cafeneaua.

Tania opri mașina la adăpostul unui copac și se instalară amândoi la o masă ferită de căldură de o verandă. Exact în fața lor, marea sclipea în soare și câteva bărci în culori strălucitoare se legăneau ușor. După un timp, un grup de bărbați apărură pe verandă și se instală la o masă învecinată, după ce murmurară câteva saluturi politicoase spre Tania și tânărul său însoțitor.

Acesta din urmă îi privi ca și când îi mai întâlneau, dar fu întrerupt din contemplare de proprietara localului, care veni să ia comenzile. Tania și Minos aleseră, firește, limonadă.

Băiatul se hotărî atunci să se prezinte bărbaților de la masa vecină, recunoscându-i în sfârșit ca pe foști colegi de căutare printre ruine. Acum, stătea vesel de vorbă cu ei. Tania înțelese că pe moment o abandonase. De fapt, chiar se bucura, deoarece asta îi permitea să se gândească în liniște. Gândurile îi reveniră la Fergus și la Titos. De ce oare se detestau cei doi bărbați? Înțelegea puțin punctul de vedere al fratelui său care disprețuia orice personalitate prea sensibilă, prea pătimașă, prea îndepărtată de lumea universitară în care evolua. Titos Michalakos i se păruse sportiv și energic și asta ar fi fost suficient pentru a-l judeca negativ în mod definitiv, fără să se întrebe dacă nu era capabil și de inteligență. Cât despre Titos, antipatia față de Fergus Drummond se explica mai greu; Tania îl cunoștea mult mai tolerant decât fratele său, mai deschis deosebirilor. Poate-l considerase pe englez lipsit de căldură umană și se neliniștise pentru viitorul fericit al Elenei....

Proprietara micului han, după ce servi limonada, dispărură și se întoarse imediat încărcată cu o tavă cu niște struguri minunați. Îi puse pe masă, în fața arheologei, într-un gest de ospitalitate, apoi se

așeză pe prag și-și relua tricotatul. După câteva clipe, ridică timid capul și-i puse o întrebare Taniei. Aceasta răspunse cât putu mai bine și cele două femei începură să discute în mod plăcut, în ciuda barierei de limbaj.

Atunci, englezoaica își dădu seama de un lucru: pentru cretani, nicio întrebare nu părea indiscretă. Putea părea chiar nepoliticos să nu-și întrebe vizitatorul despre viața sa. Această simplitate îi lipsea cu cei din familia Michalakis.

Pentru a încerca să facă o impresie bună, o întrebă pe femeie ce tricota. Aceasta îi arătă cu mândrie o pernă pestriță, deja terminată. Tania o găsi de prost gust, dar o admiră politicos. Grecoaica îl chemă pe Minos pentru a-i traduce mai ușor cuvintele interlocutoarei sale. Băiatul li se alătură și o făcu cu plăcere. Brusc, toți observară că ea cunoștea destul de bine familia Michalakis. Tania fu imediat înconjurată de un grup volubil, care-i includea și pe prietenii lui Minos.

– Ce poveste tristă, căsătoria Elenei Michalakis, exclamă hangița clătinând din cap. Tânăra Rhea a suferit mult... din cauza păcatului surorii sale!

Minos traduse rapid.

– Ce vrea să spună? întrebă Tania, când termină.

– Ei bine, Rhea și Elena au avut un accident de mașină....
răspunse cu reticență băiatul.

– Cine conducea? Elena?

– Întrebați-l pe kyrios Titos, răspunse copilul, plecând capul cu un aer încăpățânat. Acum, trebuie să ne întoarcem. Mama va prepara prânzul și va fi dezamăgită să întârziem....

Tania zâmbi resemnată, se ridică și plăti cu generozitate consumația. Hangița îi puse în mână ultimii ciorchini de struguri, în chip de cadou de adio.

Minos deschise galant portiera mașinii, apoi se așează alături de soferiță.

Aceasta era preocupată. Expresia "păcatul" Elenei o tulbură. În tradiția cretană, nu putea să însemne decât un singur lucru: Elena se întâlnise cu Fergus în intimitate, înainte de căsătorie. Titos trebuie să fi fost extrem de furios aflând asta. Într-adevăr, Fergus se arătase mai degrabă iresponsabil! Mai ales dacă, după cum bănuia Tania, i se ceruse Rheeli să le servească de însoțitoare.... Ar fi trebuit să știe că nu trebuie să strice reputația unei femei cretane. Tinerei englezoaice i-ar fi plăcut să afle mai mult: dar secretul părea bine păzit.

— Acești "stafilia" sunt delicioși, nu-i așa kyria? întrebă brusc Minos.

— Este adevărat, zâmbi însoțitoarea sa.

Încetini ușor mașina – tocmai se angajase pe cărare – și luă cu o mână ciorchinele de struguri pe care i-l întindea.

— Încercați să repetați cuvântul, reluă copilul cu seriozitate. "Stafilia!" Kyrios Titos ar fi încântat dacă ați învățat grecește.

Părea să presupună că nimic în viață nu era mai important!

— N-am nevoie deloc de asta, protestă Tania. Poți să-mi traduci tu orice frază....

— În afară, replică băiețelul cu un aer subit foarte matur pentru vârsta sa, dacă vrei să-i mărturisești lui kyrios Titos lucruri foarte personale...

— Ei bine, în acest caz mă pot exprima foarte bine în engleză!

– Nu este același lucru, kyria, se maimuțări Minos. Limba greacă se potrivește mult mai bine pentru anumite mărturisiri....

– Nu voi avea niciodată nimic de acest gen de "mărturisit" lui Titos, replică arheologa, cu fața ca de marmură.

Nu se mai miră să audă un băiat de doisprezece ani să vorbească astfel; în Creta era un lucru obișnuit. Dobândeau foarte curând o mare maturitate și apreciau compania unei femei. Minos nu făcea excepție de la regulă. Dacă Tania îi reproșa ceva, era mai curând uimitoarea sa intuiție. De altfel, relua deja cu o voce poznașă:

– Totuși, sunt anumite lucruri pe care Titos vi le spune în grecește, nu în englezește....

– Oricum, niciodată nimic compromițător!

– Nu? făcu încet băiatul, mâncând încă un bob de strugure roșu-închis.

Tania nu răspunse și se mulțumi să ia un viraj delicat. Minos o încurajă cu strigăte bucuroase ca și când era vorba de o trăsură cu cai și nu de o mașină.

La un moment dat, Tania recunoscă în jos cetatea antică Gournia. La venire, n-o remarcase.

– Mi-ar plăcea să mă opresc, spuse, dorindu-și enorm să străbată străduțele întortocheate, mărginite de case străvechi, toate în ruină, nelocuite din perioada minoică.

– – Nu mai avem timp, obiectă însoțitorul său. Dar Titos vine deseori aici în vizită, ai putea veni cu el.

– Sau cu Fergus! exclamă cu răceală englezoaica. Prefer compania unui expert....

– Titos cunoaște aceste ruine pe dinafară. Le-a văzut de mii de

ori.

Tânăra femeie păstră tăcerea. Știa sigur cât de mult i-ar fi plăcut să viziteze Gournia în compania lui Titos Michalakis.... Tresări; acesta era un fenomen nou. Odinioară, ar fi dat orice să-l urmeze pe Fergus pe un șantier de săpături arheologice, pentru a-l asculta vorbind, fără să îndrăznească vreodată să spună vreo părere personală. Ori acum, era gata să renunțe la toate acestea pentru a-l urma pe Titos oriunde... Să fie oare pe cale să se îndrăgostească de el?

Întoarcerea se desfășură în tăcere; Tania era pierdută într-un fel de visare. Cele mai mici vorbe și cele mai mici gesturi ale cretanului îi treceau și-i retreceau prin minte, făcând-o să se înfioare ca de un trăsnet în timpul furtunii....

Când opri mașina în fața vlei, Titos aștepta în ușă, în picioare, cu brațele încrucișate. Pe buze îi flutura un zâmbet ușor, ca și când ghicise gândurile din timpul după-amiezii ale tinerei englezoaice.

Aceasta ieși din Fiat, străduindu-se să nu-l privească, în timp ce inima-i bătea cu putere în piept. Cretanul nu trebuia s-o vadă roșind.

Totuși, bărbatul nu se mișcă atunci când urcă cele câteva trepte ale verandei și tânăra femeie se afla în fața sa, fără să poată merge mai departe; îi bloca trecerea.

– Ce faci aici? bâigui Tania. Titos privi cu un ochi critic fularul pe care-și înfășurase părul pentru a conduce.

– Nu ești mulțumită să mă vezi? replică cu un ton degajat.

– Ba da, bineînțeles, răspunse tânăra femeie, străduindu-se să pară naturală. Vrei să intri?

Zâmbetul bărbatului se lărgi; evident, calmul prefăcut al Taniei nu-l înșela. Spre marea sa descumpănire, aceasta din urmă se simți

îmbujorându-se.

– Ți-am adus înapoi notițele lui Fergus, spuse în cele din urmă cretanul, scoțând din buzunar un plic mare brun. I-am spus domnului Ross că, probabil, fratele tău nu va întârzia să se întoarcă și că-și va termina el însuși cartea, deoarece n-ai intenția să te ocupi de ea...

– Te înșeli! exclamă Tania. Bărbatul zâmbi, fără să răspundă.

Minos li se alătură. Semăna atât de mult cu Titos, încât Tania se întoarse și se duse să-și ia poșeta din mașină; nu suporta să-i vadă unul lângă celălalt. Dar Michalakis coborî treptele în urma sa și exclamă:

– Vei trăi toată viața în umbra lui Fergus, Tania?

– Nu înțeleg, ripostă aceasta, subit foarte obosită de căldura înăbușitoare a prânzului.

– Ba da, insistă bărbatul. Știi foarte bine ce vreau să spun. Nu mai ești o copilă naivă, acum. Lasă-l pe Fergus să-și scrie singur lucrarea și redactează alta pentru tine însăși....

– Nu-mi pot abandona fratele!

– Va trebui totuși s-o faci, dintr-o clipă în alta. De ce nu acum?

– L-am ajutat mereu pe Fergus, repetă arheologa cu încăpățănare.

– Asta se explică foarte bine când fiecare dintre voi era celibatar, răspunse calm Titos. Dar de atunci, el s-a căsătorit cu Elena.... Ei bine, îți pot încredința aceste notițe, sau trebuie să le păstrez pentru a i le da eu însumi fratelui tău?

Tania întinse o mână care tremura și luă plicul.

– Elena nu este destul de calificată pentru a-l asista pe Fergus în

lucrările sale, murmură. Doar eu o pot face. Te previn că-l voi însoți pe domnul Ross la Knosos. Și voi fi foarte fericită să discut arheologie cu el!

– Doar că, izbucni interlocutorul său, nimic nu spune că despre arheologie dorește să vorbească Ross cu tine. O știi perfect! Este timpul să urmezi sfaturile altui bărbat decât fratele tău....

– Nu voi urma sfaturile nimănui, exclamă Tania. Am luat întotdeauna singură decizii și voi continua s-o fac!

– Serios? Să vorbim despre asta! Oare ce decizii ai luat cu adevărat vreodată? Fergus este cel care a hotărât mereu în locul tău, nu-i așa? Și l-ai urmat întotdeauna orbește. Este timpul să-ți găsești locul în lume, independent de el....

– Ei bine, hotărâsc să-l văd pe domnul Ross, declară Tania, sfidându-l.

– Și Rhea?

– Rhea? repetă tânăra femeie, fără să înțeleagă.

– Este implicată în hotărârea ta. Toți suntem: sora, mama mea.... și eu.

– De ce? întrebă Tania cu timiditate. Niciunul din voi nu are nevoie de mine. De-abia mă cunoașteți....

Titos îi luă mâinile și o trase blând spre el.

– Eu te cunosc temeinic, Tania Drummond, îi spuse în șoaptă. Dar tu însăși, încă nu te cunoști....

Poate avea dreptate, se gândi aceasta. Dar nu era încă hotărâtă să-l abandoneze pe Fergus și să nu-i mai servească interesele. Nici măcar pentru a-i face plăcere lui Titos.

– Voi n-aveți deloc nevoie de mine, se încapățână.

Capitolul 7

Titos se invită singur la prânz. Tania reacționează la hotărârea sa cu sentimente amestecate. Era puțin iritată de îndrăzneala sa și totuși foarte fericită să se afle așezată în fața lui la masă.

– Când intenționezi să mergi la Knosos? o întreabă cretanul cu o voce neutră, impersonală.

– Nu știu, bâigui tânăra englezoaică, tulburată de indiferența sa rece. Domnul Ross mă va anunța în timp util.

– Și dacă ți-aș cere, Tania, să nu mergi acolo? reluă Titos, cu o privire mai intensă.

– Nu mi-o cere! exclamă aceasta.

– Dacă era Fergus, ai fi ascultat....

– Fergus nu mi-ar cere niciodată un asemenea lucru. Știi foarte bine că sunt în stare să mă descurc singură. În frumoasă situație aș fi fost dacă nu-l aveam!

– Îți cunoști foarte prost fratele, exclamă Titos, măsurând-o cu o privire pătrunzătoare. N-are nimic din eroul pe care-l vezi în el. Este

un bărbat foarte banal, complet lipsit de imaginație și în plus, destul de iresponsabil când este vorba de soția și de sora sa. Oricum, n-ai nimic din femeia rece și cerebrală care pretinzi că ești. Îi ești întru totul devotată fratelui tău pentru că a fost din când în când amabil față de tine; nu-ți dai seama că te-ar lăsa baltă fără să ezite dacă ar fi necesar....

Tania nu era pregătită să-l asculte criticându-l pe Fergus fără să se revolte.

– Încetează să mă iei drept proastă, exclamă. Explică-mi mai întâi cum s-a arătat fratele meu iresponsabil față de Elena și poate am să te cred!

Titos își turnă un pahar de apă cu gheață și-și lăasă capul în jos, spre farfurie, fără să-i mai acorde atenție. Tânăra femeie fu atât de tulburată, încât îi veniră lacrimi în ochi. Ea, care de obicei nu-și pierdea niciodată controlul emoțiilor....

– Nu mai suport să fiu tratată ca o copilă, bâigui. Știu totuși să fac diferența între bine și rău! De ce nu-mi spui nimic?

– I-ai ținut parte fratelui tău fără să știi măcar despre ce este vorba. Asta dovedește limpede că ești atât de naivă, încât poți fi înșelată; ai nevoie de cineva care să te conducă, să te sfătuiască, să te protejeze....

– Nu înțeleg... te asigur, răspunse englezoaica.

Titos bău o înghițitură și împinse paharul, oftând ușor. Tania oftă de asemenea, dezamăgită. Nu-i acorda nici măcar destulă încredere pentru a-i mărturisi adevărul.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Tania mou, reluă în acea clipă Titos.

– Fără dragoste? Este ridicol! replică ea, uluită.

– Crezi? o ironiză cu un aer sarcastic și trăsăturile ciudat de încordate. Poate creierul tău nu știe încă, dar inima a hotărât deja pentru tine, draga mea.

– Inima nu este un ghid foarte sigur, replică Tania. Prefer să mă încred în mintea mea!

– Dar n-o folosești, zâmbi bărbatul. Îți ascunzi capul în nisip, atâta tot! Fă un efort, Tania, trebuie să privești lucrurile în față. Sunt bărbatul de care ai nevoie. Fără devotamentul încăpățânat față de fratele tău, ai fi acceptat deja...

– Nu vorbești serios, spuse în cele din urmă tânăra femeie.

– Ba da.

Conversația le fu întreruptă provizoriu de intrarea lui Minos și a Annei. Minos strânse farfuriile și le înlocui cu altele, apoi Anna puse pe masă o tavă cu carne și o salată de brânză grecească. Apoi îi adresă lui Titos un zâmbet complice. Acesta se ridică, deschise dulapul cu lichioruri și scoase o sticlă de uzo; turnă puțin în pahare și-i oferă unul servitoarei, care-i mulțumi cu căldură. Apoi, cretanul întinse un pahar Taniei și toastă:

– "Stin iyassou!" lansă el.

– "Iss iyia!" răspunse ea automat.

O expresie vicleană se aprinse în ochii lui Minos.

– Kyria Tania este pe cale să învețe grecește, anunță. Pentru a-ți face plăcere.

– Adevărat? zâmbi Titos Michalakis. Îl lovi afectuos pe băiețel și-l urmări din ochi în timp ce ieșea din încăpădere. Anna ieși de asemenea și închise ușa după ea.

- Așadar, încerci să-mi plăci? se adresa Titos tinerei femei.
- Nu în mod special, protestă Tania.
- La drept vorbind, mă așteptam, replică tăios cretanul. Mama m-a prevenit că simțul familiei te va face să fii de partea lui Fergus....
- Oare cum aş putea reacționa altfel? Nu-mi spui nimic, absolut nimic! Îl detești pe Fergus fără să-mi fi spus vreodată de ce!
- Ai putea avea încredere în judecata mea, sublinie bărbatul cu un aer trist.
- Ai putea avea încredere în mine! repetă Tania cu căldură, aproape mânioasă.
- Nu acum, răspunse Titos. Nu în starea de confuzie în care ești. Poate mai târziu.... Deocamdată, lasă-mă să iau decizii în locul tău.
- Nu înțeleg de ce ar trebui s-o fac, exclamă ea, susținându-i privirea.
- Pentru că un grec este întotdeauna stăpân în casa lui și fără s-o știi încă, ești de acord cu mine. Ei bine, îmi acorzi încredere?
- Nu vreau să am de ales între tine și fratele meu, murmură Tania cu o voce aproape neauzită.
- Într-o zi, va trebui să rezolvi asta, agapi.
- Tânăra femeie păstră tăcerea câteva clipe, apoi declară brusc:
- De fapt, bănuiesc de ce îl detești atât de mult pe Fergus; Elena era însărcinată înainte de căsătorie, nu-i așa? Altfel nu l-ai fi obligat pe fratele meu s-o ia de soție...
- L-am primit ca pe un prieten, replică Titos cu înflăcărare și ne-a mulțumit dezonorându-ne familia!
- Femeile pe care le frecventează de obicei Fergus, știu să spună da sau nu singure, fără ajutorul fratelui mai mare! De unde știi dacă

Elena n-a consimțit? La urma urmei, era îndrăgostită de el!

Cretanul îi aruncă o privire surprinsă. Probabil nu era obișnuit să audă o femeie exprimându-se cu atâta sinceritate. Apoi expresia îi deveni ironică.

– Dar tu? o întrebă. Oare știi să spui da sau nu?

– Firește, îl asigură cu demnitate.

– Pentru că nu ești cretană.... Mă întreb, continuă cu un aer viclean, dacă mie mi-ai spune da sau nu....

Tania roși și păstră tăcerea câteva clipe. Apoi, se gândi brusc la Anna și fața i se contractă.

– Va fi nu, afirmă cu putere, lăsând furculița și cuțitul. În plus, nu ești în măsură să-l condamni pe Fergus. Te afli tu însuși în aceeași situație! De fapt, este regretabil că femeile nu v-au spus mai des nu și unuia și celuilalt....

Titos izbucni în râs, fără să răspundă, se ridică și se apropie de ea. Tania se înfioră simțindu-l atât de aproape.

– Nu m-ai respinge, te asigur, murmură el.

– Ba da!

Cretanul se aplecă și-i sărută ușor buzele, apoi din nou, mai insistent.

– Chiar dacă mi-ai spune da, reluă pe un ton mai scăzut, aș refuza. Nu semăn cu Fergus: femeia pe care o voi conduce la altar va fi acolo prin înțelegere deplină și nu pentru că va fi constrânsă.

Îi ridică încet o șuviță de păr de pe frunte.

– "Yineka mou", femeia inimii mele, îi șopti. Nu este o expresie frumoasă?

Tania se eliberă, se ridică și făcu înconjurul mesei, apoi îi aruncă

o privire provocatoare.

– Așadar, am avut dreptate în legătură cu Fergus și Elena, nu-i așa? spuse cu energie.

Vorbind, începu să strângă tacâmurile, străduindu-se să-și ascundă tremurul mâinilor.

– Da. Numai că fratele tău a aruncat toată responsabilitatea asupra Elenei, deoarece nu voia în niciun caz să se încurce cu o soție și un copil pentru tot restul vieții. Când a înțeles că voi fi inflexibil, a încercat să obțină cât mai mulți bani pentru zestre surorii mele....

– Și... vila?

– Nu i-am dat-o, preciză Titos zâmbind ușor. Le-am permis doar să locuiască aici.

Tania cunoștea deja latura rapace și lacomă a fratelui său. În trecut, luase obiceiul să evite mereu să aibă conversații despre bani cu el; deveneau foarte repede neplăcute. Tinerei femei îi era rușine pentru Fergus. Totuși, îi luă apărarea.

– S-a gândit probabil că-ți umilești sora refuzându-i o zestre normală, sugeră.

– Ai fi umilită dacă te-aș lua de soție așa cum ești, fără zestre? replică Titos cu o expresie enigmatică.

Tania era gata să scape o tavă.

– Englezoaicele au rareori zestre, răspunse. În plus, n-am intenția să mă căsătoresc cu tine!

– Ai fi atât de sigură, dacă te-aș lua în brațe chiar în această clipă? Nu te voi lăsa să-mi scapi, te previn....

– Vorbești despre mine ca și când aș fi un simplu obiect, în posesia ta....

Cretanul luă un aer scandalizat.

– Mă crezi oare în stare de un gând atât de josnic? exclamă. Mă dezamăgești, Tania. Sau dorești în taină să fii curtată englezește? Îmi pare rău, dar sunt grec. Te voi curta grecește, sau deloc!

Tânăra femeie ieși fără să răspundă, cu capul sus, și ajunse în bucătărie, unde se afla Anna. Aceasta din urmă se plânse că de-abia se atinseseră de mâncarea excelentă preparată de ea cu grijă.

– Nu te îngrijora răspunse Tania pe un ton încurajator. Când se va întoarce fratele meu, se va arăta încântat de modul cum gătești. Fergus are mereu o mare poftă de mâncare!

– Numai că poate kyria Elena nu va aprecia prezența mea în bucătăria sa, obiectă cealaltă.

– De ce?

– Se înțelege de la sine, insistă enigmatic Anna, ridicând din umeri. Astfel o va sfătui imediat mama sa.

– Nu văd în ce măsură o privește, protestă Tania.

– Kyria Melissa nu mi-a adresat niciodată vreun cuvânt jignitor, dar cred că a suferit totuși foarte mult. În locul său, aș fi avut aceeași reacție. Nu va putea uita nimic înainte de plecarea mea în America. Atunci, poate....

– Dar, Anna, chiar te gândești să pleci în Statele Unite? o întrebă interlocutoarea sa. Ce vei face acolo?

– Am familie.

Arheologa luă o cârpă și începu să ștergă vasele, gânditoare.

– Lăsați-le, obiectă Anna. De altfel, vă cheamă kyrois Titos.

– Am auzit! replică Tania, cu indiferență.

O tuse ușoară în spatele său o făcu să tresară. Brusc, în încăpere

răsună vocea lui Titos.

– Am găsit, spuse acesta amuzat. Îți voi face curte ducându-te să vizitezi Phaestos. Îmbracă cea mai frumoasă rochie și vom lua mașina. Ce crezi despre asta?

– N-ai prefera să aștepți întoarcerea lui Fergus? exclamă cu ironie tânăra femeie. Pentru a-i cere permisiunea...

– N-are rost, răspunse cretanul, pe același ton. M-ai asigurat că ești destul de mare pentru a te descurca...

– Admiți asta doar ca să fiu de părerea ta. Altfel...

– Într-adevăr, zâmbi Titos; asta din cauza chipului tău. Când ești în dezacord cu mine, se schimbă și atunci trăsăturile devin foarte dure. Ești mult mai frumoasă când te străduiești să-mi plăci!

– Adevărat? murmură Tania, descumpănită.

– Da.... Accepți să vii la Phaestos? reluă el, mângâindu-i ușor părul.

– Accept, spuse Tania, cu voce scăzută.

– N-ar trebui să fii la muncă? întrebă Tania puțin mai târziu, în timp ce lua loc în mașina lui Titos Michalakis.

– Ba da, replică acesta, dar hotelurile nu se vor prăbuși dacă lipsesc o după-amiază.

Strecură spre ea o privire admirativă; Tania se înfioră imperceptibil și remarcă în ochii săi o licărire ironică, dar mai

afectuoasă decât de obicei.

– Iată o rochie foarte frumoasă, spuse încet cretanul.

– Sunt fericită că-ți place.

– Totul îmi place la tine, Tania.

Tânăra femeie își aținti privirea asupra drumului, ca și când nu auzise nimic. Nu era obișnuită să primească niște complimente îndreptate spre altceva în afară de munca sa și nu știa deloc cum să reacționeze.

Titos puse o mână peste cea a Taniei.

– Știi, nu ești foarte diferită de o cretană! îi murmură. Nu te teme, n-am să te mănânc. Cel puțin nu încă....

– Nu mă tem de nimic, repetă tânăra femeie provocator.

– Cu mine ești în deplină siguranță, reluă bărbatul pe un ton mai serios. Îmi doresc la nebulie să te sărut, dar știu să aștept. Voi aștepta până când vei admite că ești a mea.....

Tania îndrăzni atunci să întoarcă spre el capul. Niciodată ochii lui Titos nu avuseseră o expresie atât de tandră. Măcar dacă ar fi iubit-o, totul ar fi putut să fie perfect....

– Dacă eram cretană, n-aș fi fost aici, sublinie.

– Ai fi fost de mult căsătorită și ai avea deja fii! replică Titos. Ne-am fi plimbat peste tot unde am fi dorit....

– Poate n-aș fi fost căsătorită cu tine!

– Ba da! Nu ți-aș fi lăsat nicio clipă de răgaz, draga mea. Te doresc atât de mult...

– Este oare suficient? se ambală Tania, roșind. N-ai nevoie și de dragoste?

– Un anumit fel de dragoste se va instaura treptat, îi explică

bărbatul. Vom împărtăși bucuriile și greutățile vieții, ne vom susține reciproc.... Nu-ți ajunge?

Englezoaica își puse întrebarea în minte. La început, situația ar fi cu siguranță fascinantă. Dar apoi? N-ar avea nevoie să fie iubită cu adevărat?

– Nu sunt grecoaică, repetă Tania pe un ton jalnic. Nu mă pot supune astfel unui bărbat. Am nevoie de libertate, de independență, de toate lucrurile insuportabile pentru tine la o soție.... Nici măcar nu m-ai întrebat dacă mi-ar plăcea să am copii!

– Cunosc deja răspunsul, replică Titos.

– Nu! exclamă tânăra femeie, strângând pumnii. De exemplu, vreau și o fată, nu numai fii....

– Voi face tot ce pot, exclamă Titos cu umor.

– Nu asta voiam să spun, protestă Tania. Încerc să te fac să înțelegi că, pentru tine, nu sunt decât un pion într-un joc de șah....

– Fratele tău merită aceste cuvinte, nu eu! obiectă cretanul pe un ton dur.

– Fergus nu ia femeile ca pe niște obiecte!

– Nu! o ironiză interlocutorul său, virând pentru a se angaja pe drumul spre Iraklion. Totuși, nu-ți lasă din libertatea de a deveni femeie. Cu mine, vei avea posibilitatea să fii cu adevărat femeie, să înflorești, să zâmbești vieții.... Ți-aș permite să descoperi că ai și un trup, nu numai minte!

– Despre asta nici nu vorbesc, bâigui tânăra femeie cu o voce gătuită. Mă consideri dură, dar nu sunt încă suficient. Aș vrea să mă călesc, atât îmi este de teamă să fiu rănită, să sufăr....

– Ai putea să fii rănită de mine, Tania? o întrebă grecul cu o

solicitudine surprinzătoare.

Aceasta dădu din cap, incapabilă să articuleze vreun sunet. Se simțea extrem de vulnerabilă.

– Te voi proteja, o asigură Titos. Voi avea grijă de tine... Înainte și după ce ne vom căsători.

– Încă nu înțeleg.... de ce-ți dorești să te căsătorești cu mine, răspunse Tania în șoptă. Pentru a-l provoca pe Fergus?

Titos izbucni într-un râs sonor.

– Nu spune prostii! exclamă. Privește-te într-o oglindă și vei ști de ce doresc să-mi fii soție!

Stacojie, Tania se refugie într-o tăcere încăpățânată. Străbătura orașul Iraklion într-o circulație infernală. Autobuze nesigure, biciclete, trăsurile vechi, se întâlneau din toate direcțiile, disprețuind orice prudență.

La ieșirea din oraș, străbătura o câmpie fertilă, acoperită cu vii.

– Aici se face un vin excelent, o informă Titos.

– Văd și măslini, remarcă Tania.

– Bineînțeles! Vin, măslini, câteva capre.... un cretan n-are nevoie de mai mult pentru a fi fericit. Cu o soție și copii, firește. Când erau tineri, părinții mei au muncit ca țărani, duceau o viață foarte simplă. Mama se ocupa de capre.

– N-aș putea face asta niciodată, interveni tânăra femeie. Nu sunt obișnuită cu animalele, n-am avut niciodată.

– Te obișnuiești repede. De foarte mic m-am ocupat de miei și de câinii pierduți.... îi aduceam întotdeauna acasă! De altfel, am fost de mai multe ori mușcat.

– Mai aveți turme de capre?

– Da, am păstrat-o pe cea a tatălui meu. Am angajat un cioban să le păzească pe coline; de altfel, este fratele Annei. Din când în când, îi dau o mână de ajutor. Îmi place asta.

Tania și-l imaginează cu ușurință, cu părul în vânt, discutând vesel cu ciobanii, la apusul soarelui...

– Mamei tale... nu-i era teamă să rămână singură în timp ce tatăl tău pleca să păzească turmele? Întrebă.

Se vedea cu greu în locul său, petrecând nopțile singură, într-o fermă izolată....

– Nu! Nu se temea de nimic. Era foarte mândră să fie soția lui kyrios Sterghios!

– Oh! exclamă interlocutoarea sa. În ce mă privește, recunosc că sunt multe lucruri care mă sperie....

– Cu mine, nu te vei teme de nimic... De altfel, draga mea Tania, îți voi spune un lucru: n-ai teamă decât de tine însăși.... Și de tunet.

Își punctă fraza cu un râs înduioșat.

Capitolul 8

Puțin după aceea, mașina străbătu orașul Ayii Dheka, al cărui nume evoca zece martiri creștini masacrați pe vremea romanilor.

– În antichitate, vechiul oraș se numea Gortyna, îi spuse Titos. Era centrul administrației romane pentru Creta și Libia.... Ne vom opri aici la întoarcere.

– Mi-ar plăcea foarte mult! exclamă Tania cu entuziasm.

– Am intenția să-ți arăt și altceva. Dar nu-ți spun ce: este o surpriză. O surpriză în legătură cu Zeus....

Aceste cuvinte îi făcură mare plăcere tinerei femei. Ele dovedeau că Titos nu se interesa de ea numai ca femeie, în mod fizic, ci și ca persoană înzestrată cu minte, cu care putea comunica de la egal la egal. Tot restul după-amiezii, schimbarea considerațiilor care aduceau foarte multe cunoștințe despre arheologie și istoria Cretei.

– Sunt extrem de fericită să vizitez în sfârșit Phaestos, spuse Tania, fără să îndrăznească să întrebe care era surpriza. Era orașul lui Rhadamante, nu-i așa? Fratele lui Minos... Amândoi erau mari

judecători; însuși zeul Rhandamante își exercita talentele în Infern, regatul lui Hades. Minos avea și un al treilea frate, mi se pare.... Sarpendon, așa este. Acesta n-a făcut mare lucru.

– Știi că a fost zeul din Mallia? Sarpendon a părăsit Creta pentru Asia Mică, împreună cu unul din fiii lui Apolo. De aceea, Creta a fost împărțită doar între ceilalți doi frați ai săi.

– Credeam că fiul mai mare al Europei, Minos, a devenit regele întregii insule.

– Nu, Rhadamante avea o parte din teritoriu. În ce-l privește pe Minos, s-a căsătorit cu Pasiphae, mama respingătorului Minotaur. Mai târziu, monstrul a fost închis în labirint și doar Theseu i-a putut veni de hac, cu ajutorul fiului Ariadnei....

– Labirintul se afla în Knosos, nu-i așa?

– Așa afirmă legenda. A fost construit de atenianul Dedal la cererea lui Pasiphae; a vrut să-l ascundă de lume pe Minotaur, rodul iubirii sale cu un taur alb, trimis de Poseidon.

– Minos trebuie să fi fost furios pe comportarea soției sale!

– Într-adevăr, a fost extrem de furios. Mai întâi, i-a trimis pe Dedal și pe fiul său Icar în labirint, sperând că Minotaurul îi va devora. Dar Icar și-a fabricat aripi pentru a fugi....

– ... Și ceara care le ținea s-a topit în apropierea soarelui. Îmi amintesc.

– În Creta, există niște dansuri ale taurilor asemănătoare coridelor, care celebrează această legendă a Minotaurului. Se găsesc reprezentate chiar pe unele fresce.

Titos părea să cunoască foarte bine tradițiile din țara sa, gândi Tania. Ca Fergus, dacă nu mai bine...

– Nu cunoșteam aceste dansuri, recunosc. Mă interesează mult. Ce-mi place cel mai mult în arheologie, este viața de fiecare zi a oamenilor de odinioară; modul de a pregăti mâncarea, de a-și instala casele, obiceiurile lor.... Fratele meu preferă să studieze luptele. Nu avem deloc aceleași puncte de interes!

– Asta chiar nu mă miră, remarcă Titos pe un ton puțin tăios. Este mai ușor să te lași cucerit de marile mișcări ale istoriei, decât să te apleci asupra vieții umile de fiecare zi a popoarelor.

– Dar și asta este necesar, protestă Tania, preocupată mereu să-și apere fratele. În tot cazul, s-a ocupat de mine la fel de bine cum ai avut tu grijă de surorile tale. Restul nu contează!

Vocea cretanului deveni mai înăbușită.

– Din nefericire, roști, n-am reușit să le protejez foarte bine... Elena nu mi-a ascultat sfaturile, cât despre Rhea.... a avut acel accident stupid pe care n-am știut măcar să-l împiedic!

O emoție puternică se simțea în vorbele sale. Tania era gata să-i ceară precizări asupra accidentului, dar își aminti la timp că încă n-aveau vești despre Elena și preferă să nu răsucescă un cuțit în rană.

– Dacă m-aș căsători cu tine, exclamă cu un zâmbet emoționant, presupun că mi-ai interzice să continuu să practic arheologia. Poate mi-ai cere să păzesc caprele...

Titos refuză să se lase prins în joc și răspunse cu mare seriozitate:

– Când vei fi soția mea, îți vei putea ocupa timpul liber absolut cum vei vrea, draga mea. Te apreciez așa cum ești și sunt mândru de inteligența ta. Oare cum să te fac să înțelegi?

O aprecia, se gândi tânăra femeie. Dar o iubea? Totuși, în mod

cert, Titos o atrăgea din ce în ce mai mult, se simțea din ce în ce mai bine lângă el și gata să cedeze farmecului său. Nu va avea niciodată puterea să se întoarcă în Anglia.... Îl va iubi, chiar fără speranța de a i se răspunde sentimentelor.

Ajunseră în sfârșit la Phaestos. Un cântec din fluier răsună în aerul vibrând de căldură, cu o anumită melancolie. Refuzând să se lase pradă tristeții, Tania ieși din mașină și se alătură lui Titos. Acesta din urmă discuta deja cu muzicianul cel bătrân. Îi strigă un la revedere vesel și-i întinse mâna tinerei femei.

– Ți-e sete? o întreabă cu amabilitate. Putem bea un suc de fructe acum, sau mai întâi să vizităm ruinele. Ce preferi?

– Să vizităm mai întâi, hotărî Tania.

Era nerăbdătoare se admire un loc atât de celebru și așteptările nu-i fură înșelate. Cocoțat în vârful unei coline, palatul antic se ridica în mijlocul pinilor milenari al căror parfum înmiresma atmosfera. Uitându-l aproape pe Titos, care o urma cu nonșalanță, Tania începu să exploreze ansamblul, fără să-și poată ascunde entuziasmul. Încăperi de toate dimensiunile se succedau în șir, urmând o tehnică apropiată labirintului din palatul din Knossos. Unele erau rezervate regilor, altele reginelor și în sfârșit, unele curtenilor și sclavilor.

Doar după o oră, tânăra arheologă își aminti că nu venise singură și alergă să se alăture cretanului.

– Iartă-mă, spuse cu o voce întretăiată. Totul aici este atât de minunat! Mi se pare că recunosc în anumite locuri elemente miceniene. M-am grăbit să compar cu Knossos....

– Knossos a fost reconstruit în parte, în secolul al XIX-lea, îi aminti Titos. După părerea mea, foarte prost.

– Restaurarea poate n-a fost la înălțime, răspunse cu prudență arheologa, care învățase să respecte experiența colegului său, Arthur Evans.

Animat de bune intenții, îi lipsiseră mereu banii.

– Fac aluzie mai ales la Schliemann, preciză Titos. S-a comportat ca un adevărat jefuitor de comori. Slavă Domnului, în zilele noastre străinii nu mai au dreptul să scoată din Creta vestigii arheologice... Se găsesc deja destule la British Museum, la Londra!

– În acea perioadă, specialiștii englezi se gândeau să le protejeze ducându-le acolo, pledă Tania. Nu se gândeau să se comporte ca niște vandali....

– Desigur, admise interlocutorul său. De altfel, îi iert....

Se întrerupse, râzând, înainte de a continua:

– Îi iert, deoarece eu însumi mă pregătesc să pun mâna pe o adevărată comoară britanică!

După o clipă de ezitare, tânăra englezoaică înțelese că vorbea despre ea. Simți că-și pierde puterile și se așează pe cea mai apropiată piatră...

– Nu vorbi astfel, murmură. O căsătorie între noi va fi sortită eșecului, să știi....

Cu fața furioasă, Titos începu să vocifereze în grecește.

– Mai întâi, de-abia mă cunoști, bâigui Tania, disperată că-l înfuriase. În plus, Fergus....

– Nu-l amesteca pe Fergus în asta! izbucni cretanul. Tu și cu mine suntem singurii interesați!

Făcu un efort pentru a se stăpâni, apoi reluă cu o voce mai calmă:

– Să mergem să bem un pahar, Tania. Vom vedea mai târziu.

– Îmi pare rău, răspunse aceasta, ridicându-se. Încerc să te fac să înțelegi că nu este vorba decât de un vis frumos.... Tunetul răsună foarte puternic, Titos, dar nu durează mult...

Cretanul oftă și atinse ușor fața tinerei femei.

– Nu fi atât de pesimistă, îi șopti. Nu uita că eu comand tunetul, ca Zeus... Să fii convinsă că într-o zi, inima ta îmi va aparține.

– Zeus nu i-a rămas mult timp fidel soției sale, Hera, obiectă tânăra femeie.

– Timpurile s-au schimbat.... Sunt mai fidel decât Zeus. Nu-mi vei putea rezista, ți-o prezic!

Ridică ușor bărbia Taniei și-și adânci privirea în a sa.

– Vei avea oare curajul să te întorci în țara ta? continuă cu o voce insistentă. Și mă vei putea uita complet?

– Nu, bâigui iar Tania. Nici una, nici alta.

– Atunci, vei fi soția mea, dar numai a mea și nu te vei mai devota nimănui altcuiva. Mă înțelegi?

– Și eu? protestă tânăra femeie, străduindu-se în zadar să evite ochii scrutători. Oare n-am condiții de pus? Refuz să-mi împart soțul cu cineva, fie și cu o umbră din trecut!

Chipul lui Titos se întunecă, iar Tania pierdu orice speranță să ocupe vreodată primul loc în inima lui.

– Soția mea nu va interveni în activitățile mele exterioare, spuse tăios. Dacă am grijă de anumite persoane în afară de familia mea, asta mă privește doar pe mine.

– Să știi că niște sărutări nu vor fi suficiente pentru a umple viața soției tale...

– Nu-ți face probleme. Dragostea pe care o poartă soțului său

ajunge din plin să umple viața oricărei femei. Nu știi despre ce vorbești, Tania. Cu siguranță, te-aș fi putut seduce mult mai rapid cu "câteva sărutări" în plus. Dar n-am vrut să cedezi frivolității. Am vrut ca mintea ta să vină spre mine în același timp cu trupul....

Tânăra englezoaică se lăsă câștigată treptat de sinceritatea argumentelor lansate, refuzând să asculte vocea rațiunii. Această voce îi șoptea că va fi dominată și supusă, că-și va pierde independența și va trebui să asculte de pretențiile unui singur bărbat.... Cum să se poată gândi la o asemenea perspectivă? Doar dragostea ar explica această renunțare. Ar face mai mult pentru Titos decât pentru orice alt bărbat. Va renunța chiar la concepția sa romantică despre dragoste, va dărui fără să ia nimic în schimb... Deoarece era foarte probabil că el n-o va iubi niciodată cu adevărat. Păcat; se simțea gata să suporte orice pentru a rămâne lângă el.

– Ei bine... începu englezoaica. Nu mai știi ce să spun....

– Accepți să te căsătorești cu mine? insistă Titos cu voce scăzută.

Tania dădu din cap, cu un nod în gât. Chiar dacă probabil n-o va iubi, nu va permite nimănui altcuiva să împartă viața cu Titos Michalakis. Nimeni în afară de ea, Tania Drummond, nu va aduce pe lume și nu va crește copiii acestui bărbat; nimeni nu va împărți pâinea și casa sa....

– Vreau să te aud spunând da, murmură brusc cretanul.

– Da... da, mă voi căsători cu tine, răspunse Tania.

Contrar așteptării sale, Titos nu avu nicio reacție specială în fața acestor cuvinte. Așezată la masa unei cafenele, în fața unui suc de fructe proaspăt preparat, arheologa încercă un amar sentiment de dezamăgire. Bărbatul se mulțumise doar cu o exclamație la această promisiune. Nici măcar n-o sărută...

După ce terminară conversația, Titos propuse o vizită la palatul de vară al regilor minoici, la câțiva kilometri de Phaestos. Se întoarseră în tăcere la mașină și ajunseră la situl din Aghia Triada în câteva minute. Tot fără o vorbă, bărbatul parcă mașina la umbra unui copac. La câțiva pași, un bătrân vindea rodii. Însoțitorul Taniei cumpără una, o tăie în două și-i întinse o jumătate tinerei femei. Cu lacrimi în ochi, aceasta mușcă furioasă din fruct, urmându-l pe cretan, care se îndrepta spre ruine. De ce, se întrebă ea, păstra o asemenea tăcere? Oare nu era fericit că acceptase în sfârșit să-l ia de soț?

Frumusețea palatului o distrase de la durerea sa. Titos se apropie, îi trecu gânditor un deget peste obraz și exclamă, puțin stânjenit:

– Vom avea ocazia să ne întoarcem aici, Tania. Și la Gortyna, cât este încă lumină.

Tânăra femeie acceptă cu căldură. Orice era mai bine decât stânjeneala persistentă instalată între ei de câteva momente. Oare de ce se simțea incapabilă să se comporte cu îndrăzneala de care ar fi dat dovadă în aceeași situație? N-avea oare dreptul să se cuibărească în brațele lui Titos, să-l sărute? Cretanii se preocupă așadar atât de puțin de sensibilitatea soțiilor lor?

Razele soarelui începură să se alungească, colorând cu o nuanță cafeniu-aurie verdele-delicat al măslinilor. Tania se extazie în fața

ruinelor bisericii dedicate sfântului Titus. În fața frumuseții lor, își făcu curaj și-și întrebă însoțitorul dacă aceasta era surpriza despre care îi vorbise la începutul plimbării.

– Nu, nu încă, răspunse Titos. Așteaptă puțin.

O expresie ușor stânjenită de pe chipul său îi sugeră Taniei că, în definitiv, poate acest bărbat era la fel de timid ca ea. Dar ideea i se păru absurdă și o alungă imediat.

Pătrunseră într-o capelă încă intactă. În interior, circa o sută de lumânări aprinse aruncau o lumină slabă peste icoanele masive, agățate pe pereți. Tania alese și ea o lumânare, strecură câteva drahme în cutia rezervată și scăpără un chibrit; flacăra țâșni imediat. Alături, Titos se închina în stil ortodox, atingându-și umărul drept, înaintea celui stâng.

– Zeus n-ar veni niciodată aici, într-un loc creștin, remarcă tână englezoaică.

– Nici Hera, răspunse cretanul zâmbind.

Tania înălță capul și-i distinse privirea în penumbră.

– N-au nimic de-a face cu noi, nu-i așa? Nu ne vom comporta în același mod....

– Evident, nu! o asigură interlocutorul său. Angajamentul nostru va fi mult mai sincer, mult mai serios....

Îi luă ușor mâna și o conduse spre ieșire, pentru a-i arăta celelalte monumente romane ale sitului. De altfel, era surprinzător să vadă atât de multe construcții din vechea Romă, adunate într-un loc grec.

În spatele unui zid mic din piatră curgea un râu peste care romanii construiseră un pod. Titos o conduse pe tână să însoțească de-a lungul malului; apoi arătă cu degetul în direcția unui

grup de arbori.

– Iată ce voiam să-ți arăt, spuse.

Urcară panta acoperită cu multă iarbă și ajunseră la pâlcul de copaci. Cretanul se rezemă cu spatele de un arbore splendid, puțin mai înalt decât ceilalți.

– Aici a condus-o Zeus pe Europa, reluă. Sub acest copac i-au conceput pe cei trei fii despre care am vorbit: Minos, Rhadamante și Sarpedon.... Acest arbore are particularitatea de a nu se desfrunzi niciodată. Când frunzele încep să se ofilească, apar imediat muguri noi, înainte chiar ca frunzele vechi să cadă.

– De unde se știe că Zeus și Europa s-au întâlnit exact în acest loc? întrebă tânăra femeie.

– Este o tradiție foarte veche, răspunse cretanul. Tinerii căsătoriți din satul vecin vin să se plimbe aici în seara nunții, pentru a avea copii frumoși....

Se întrerupse o clipă și o privi cu un aer ironic.

– Vom veni și noi sub acest copac, în ziua nunții? sugeră pe un ton amuzat.

Adunase câteva frunze de mentă și-i mângâie obrazul. Mirosul foarte plăcut, extrem de puternic o ameți pe Tania. Închise ochii și simți brusc brațele lui Titos strecurându-se în jurul taliei sale.

– Titos, protestă ea ridicând pleoapele. Totul este atât de ciudat! Te rog, dă-mi puțin timp să mă adaptez situației....

– Ce este atât de ciudat? o întrebă blând bărbatul, punând delicat stăpânire pe buzele sale.

– Nu știu.... totul, murmură Tania, fără să reușească să se exprime cu mai multă precizie.

Titos răsese ușor și o sărută din nou.

– Tania, "karthia mou", dacă ai ști cât de mult te doresc.... șopti el.

Îi șoptea cuvinte grecești, pe care ea nu le înțelegea, și respirația caldă pe pielea sa o făcu să se înfioare. Pe moment, nimic nu mai avea importanță: se simțea cucerită de căldura trupului lui Titos lângă al său, de presiunea brațelor lui în jurul taliei sale... Cu un oftat, tânăra femeie își ascunse fața la umărul însoțitorului său. Când înălță capul, acesta o sărută cu pasiune, jucându-se cu degetele prin buclele brune care-i atingeau obrazul.

– Cât timp îți va trebui pentru "a te adapta"? o întrebă în sfârșit, respirând greu. Te doresc atât de mult, încât îmi este foarte greu să mă stăpânesc.... răspunde-mi, te rog! Îmi vei fi curând soție?

O îndepărtă puțin pentru a o privi, adâncindu-și ochii de un negru profund în ai săi.

– Aș dori să aștept întoarcerea lui Fergus, replică Tania, străduindu-se să-și întărească vocea. Nu vreau ca la întoarcere să-și găsească lucrarea neterminată, mai ales dacă este bolnav, dacă este singur.... deoarece nu știm încă unde este Elena! Va trebui să-i consacru un anumit timp, să-i ofer ajutor. În definitiv, este vorba de fratele meu.... înțelegi?

Titos oftă, recăpătându-și treptat controlul asupra lui însuși.

– Ai tot timpul care-ți trebuie, Tania mou, o asigură. Dar când se va termina această perioadă, te previn că mi te vei consacra întru totul mie! Fergus nu va mai trebui să treacă înaintea soțului tău....

Tânăra englezăică zâmbi îndatoritor și-și sărută rapid însoțitorul, în semn de încuviințare.

– Cu o condiție, îl rugă ea. Să fii amabil cu Fergus. Promite-mi....
– Îți promit să fiu politicos, acceptă Titos. Cu cât mă vei iubi mai mult, cu atât mai politicos voi fi cu el! Așa că, situația este în mâinile tale....

Izbucni în râs în fața aerului năucit al Taniei; o sărută pentru ultima dată și se întoarseră rapid la mașină; se înserase și primele stele străluceau slab.

Capitolul 9

Tania remarcă imediat starea de imensă epuizare în care se afla Fergus. Era de asemenea la capătul răbdării și începu chiar din prima zi să-și critice violent sora.

– Nu ți-am cerut niciodată să vii în Creta pentru a face pe turista, exclamă pe un ton amar și cu atât mai puțin pentru a te îndrăgosti! Ai fost de acord să-mi termini cartea; am crezut că ai înțeles cât era de urgent.... Nu numai că nu te-ai ocupat de ea, dar colac peste pupăză, ți-ai petrecut cea mai mare parte a timpului în compania lui Titos Michalakis! Este absolut de neînțeles. Știi măcar că acest bărbat mă detestă? Acum, îmi aruncă niște priviri extrem de neplăcute....

– Este abătut din cauza surorii sale, pledă tânăra englezoaică, atunci când putu spune o vorbă.

– Nu tocmai, ironiză Fergus. Era convins că nu voi ști s-o protejez pe Elena și acum este încântat că evenimentele i-au dat dreptate. Nu i-ai observat aerul triumfător?

– Nu, răspunse Tania, câtuși de puțin.

– Într-adevăr! Probabil ești oarbă.... M-a obligat să mă căsătoresc, apoi m-a obligat s-o iau cu mine în Peru, unde nu avea nimic de făcut....

– N-ar fi trebuit să-ți amâni plecarea până la nașterea bebelușului?

– Ești nebună! Pentru mine, nu se punea problema să ratez o asemenea ocazie. S-ar fi putut să-mi distrug cariera.... Măcar dacă mi-ai fi terminat cartea! Și eu care credeam că pot avea încredere în tine.... Până la urmă, nu ești decât o zăpăcită, ca celelalte.

Tania era gata să-i dea o replică usturătoare, dar tăcu. La urma urmei, era în doliu după soția sa.

– Ce noroc că n-ai murit și tu, murmură ea simplu.

– Da. Le-au trebuit zile întregi să mă găsească. Pilotul avionului nostru s-a lovit de un vârful de stâncă, în plină ceață. Fără ajutorul indienilor care m-au primit a doua zi, acolo aș fi rămas. Acei munți peruvieni sunt extrem de izolați, n-au nici măcar drumuri și au foarte puțini locuitori....

– Ce tristețe pentru Elena, adăugă Tania încet.

– Da, spuse Fergus ridicând din umeri, cu un aer indiferent.

Tania era extrem de șocată.

– Nu simțeai nimic pentru ea? Întrebă cu ochii mari.

– Era frumoasă, dar nu-mi doream deloc să mă căsătoresc cu ea. Măcar dacă ar fi fost puțin atentă...

– Haide, Fergus! exclamă arheologa, îngrozită. Ai tot atâta vină cât și ea!

– Iată-te devenită moralistă, replică fratele său. Influența lui Michalakakis, presupun. Apropo, dacă într-adevăr vrei să-l iei de soț, îți atrag atenția că soțiile grecilor sunt tratate cu puțin mai bine decât

sclavele...

– Exagerezi!

– Ah, crezi? Sunt crescute pentru a asculta fără să se plângă. Elena era la fel, absolut exasperantă. Nu mă lăsa un minut singur, nu-mi făcea niciun reproș, dar mă privea cu ochi mari și triști când pretindeam să am puțină liniște.... Era pur și simplu epuizant!

– Sărmana Elena, făcu gânditoare Tania. Fergus nu catadicsi să-i observe remarca. Mormăi doar cu un aer visător:

– Totuși, aștept cu nerăbdare să văd evoluția relației tale cu Michalakis, draga mea. Va fi foarte dezamăgit realizând că ești rece ca gheața, incapabilă să te distrezi fără reticențe....

Tania își mușcă buzele.

– Vom vedea, replică tânăra femeie cu o voce indiferentă.

– Oricum, să nu contezi pe mine să intervin. N-am intenția să mă amestec în treburile voastre. Vă doresc chiar multă delectare! Acestea fiind spuse, vei fi de acord cu mine ca toate astea să nu te împiedice în niciun fel să-mi termini cartea. Înțelege bine, este o prioritate.... Sper că ai reușit de altfel să-l faci pe domnul Ross să aibă răbdare. Fără să-i dezvălui ce nu trebuia să știe!

– În legătură cu acest subiect, mi-e teamă că situația este puțin mai complicată, băigui Tania. Am fost obligată să-i mărturisesc domnului Ross că-ți redactam operele. În câteva zile, avem întâlnire la Knossos, unde va trebui să-mi spună dacă-mi va permite să continuu. Din nefericire, Titos i-a luat deja notițele....

– De ce i-ai încredințat aceste notițe domnului Ross? Dar Tania, ai devenit brusc complet stupidă. Oare de ce te comporți subit într-un mod atât de neloial față de mine? Este iar influența lui

Michalakis, nu-i așa? Am crezut că te pot trimite în Creta fără să mă tem de nimic, iar tu n-ai găsit altceva mai bun de făcut decât să te repezi cu bună-știință în brațele celui mai rău dușman al meu!

– Nu-ți este dușman, protestă Tania, exasperată de criticile fratelui său la adresa lui Titos. N-are niciun motiv să te deteste.

– N-are importanță, replică Fergus. Este indiscutabil, mă urăște. Credeam că-mi vei lua partea....

Tânăra arheologă ridică din umeri și-i întoarce spatele.

– Nu vreau să aleg între voi doi, spuse cu voce scăzută.

Aceleași cuvinte le folosise și cu Titos...

– N-are importanță ce vrei tu, răspunse tăios Fergus. Îmi datorezi foarte mult, Tania. Am făcut multe pentru tine în trecut, și nu este momentul să uiți asta. Oare ai intenția să-mi abandonezi cartea pentru a te căsători mai repede cu acel cretan?

– Nu, murmură sora sa. I-am spus că-ți voi termina mai întâi cartea.

Tânărul bărbat scoase un suspin de ușurare.

– Asta este! exclamă. Rămâne doar de aranjat lucrurile cu Dick și tu vei putea să le rezolvi. Îi vom explica situația; ți-a fost teamă că nu mă vei mai vedea niciodată, dar am vrut să-mi vezi cartea publicată, așa că ai încercat să-l faci să creadă că scriai lucrările în locul meu.... Sunt sigur că va fi repede convins. La nevoie, îl vei seduce cu un sărut, două....

Își încheie fraza cu un râs înăbușit și neliniștitor. Tania simți că i se ridică părul pe cap.

– Nu vorbești serios! protestă. Nu vreau să-l văd pe domnul Ross.... nu-mi place. N-ai putea să-i vorbești tu însuși?....

– Nu. Trebuie să vii și tu. În acest caz, o femeie este întotdeauna mult mai eficace! La urma urmei, ai reușit să-l seduci pe Titos Michalakis.

– Refuz! exclamă nervoasă Tania. Nu voi merge! Mai ales pentru a-ți răspândi minciunile.... Se întrerupse. Fratele său se ridicase și înainta spre ea, cu fața glacială.

– Am un mijloc foarte simplu de a te obliga, articulă deslușit. Ajunge să merg la kyria Melissa și să inventez niște amănunte sordide despre trecutul tău. Îl va împiedica imediat pe Titos să te mai vadă și totul se va termina.

– Trecutul meu este fără pată! exclamă tremurând tână femeie.

– Voi face în așa fel încât să inventez niște lucruri imposibil de combătut, nu-ți face griji, o ironiză fratele său.

– Fergus! îl rugă Tania, cu lacrimi în voce. Nu face asta, te rog! Ești foarte nefericit, te simți vinovat în legătură cu Elena, dar nu este un motiv....

– Nu mă simt vinovată de nimic! răspunse el pe un ton degajat.

Tână femeie închise ochii. Șocul morții soției sale îl făcuse odios pe fratele său: își pierduse mințile.

– Să încetăm această conversație, spuse în sfârșit Tania. Ți-am promis să-ți scriu cartea, n-am nimic de adăugat. Acum, am de organizat propria mea viață....

– Cu Titos Michalakis? o întrerupse brutal. Asta numești tu viață?

– Da, făcu arheologa susținându-i privirea. Voi fi soția sa și-i voi purta copiii. Este cea mai dragă dorință a mea; îți cer să nu-mi distrugi speranțele...

– Nu voi face nimic, cu condiția să mergi să-l vezi pe Ross,

exclamă Fergus pe un ton rece. Acestea fiind spuse, există un lucru la care poate nu te-ai gândit; poate că Michalakakis nu se căsătorește cu tine din dragoste, ci pentru a se răzbuna pe mine...

– Ar fi incapabil de un asemenea lucru.... protestă Tania, plecând ochii. Ascultă, să încheiem această conversație. Trebuie să merg să-i prezint condoleanțe kyriei Melissa.

Se îndreptă spre ușă.

– Să nu uiți ce ți-am spus, exclamă pentru ultima dată fratele său. Atenție!

Tânăra femeie se înfioră. Dacă voia, Fergus părea într-adevăr capabil să-i distrugă fericirea. Putea să-l facă pe Titos să creadă că era ușuratică și fără inimă, iar atunci cretanul va refuza s-o ia de soție.... Și ea n-ar suporta asta. Acum era sigură, îl iubea și-și dorea mai presus de orice să fie soția sa. Dacă nu-i împărtășea încă sentimentele, se va strădui să-i câștige inima, chiar dacă va trebui să-i ia ani de zile...

Urcă încet cărarea care ducea la vila Michalakakis, oprindu-se din când în când pentru a contempla apele turcoaz ale mării și micile mori de vânt care se înălțau la orizont. În sfârșit, o văzu pe mama lui Titos, în picioare în grădină, și i se alătură.

– Kalimera, murmură Tania. Țin să vă spun cât de mult vă compătimeesc pentru moartea Elenei, kyria Melissa. N-am cunoscut-o, dar sunt cu toată inima alături de dumneavoastră. Bătrâna doamnă se îndreptă cu demnitate, cu o imensă tristețe în ochi.

– N-am crezut că voi vedea plecând atât de curând unul dintre copiii mei, murmură. Dar poate este mai bine pentru ea.... Cine va

ști vreodată? În ce te privește, draga mea Tania, este mult timp de când nu m-ai vizitat.

– A trebuit să mă ocup de Fergus, băigui aceasta, roșind. Își revine greu din șocul suferit. Dă impresia că vrea să uite totul, să se comporte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat....

– De fapt, asta nu mă miră foarte mult, făcu puțin cam tăios gazda sa. Într-un fel, este ușurat. Nu va ține niciodată cu adevărat doliu după fata mea. Va fugi foarte repede, alungând din minte toată această perioadă, cu o anumită lașitate.... În plus, mai devreme sau mai târziu, dacă Elena ar fi trăit, probabil ar fi divorțat. Și în Creta, divorțul este un lucru de neiertat.

– Sunteți foarte severă, nu se putu stăpâni să sublinieze Tania.

Kyria Melissa o privi cu insistență.

– Poate, replică în cele din urmă. Dar dacă te hotărăști să trăiești printre noi, va trebui să te obișnuiești cu tradițiile noastre. Fiul meu n-ar suporta să-l părăsești. De altfel, n-ar permite așa ceva.

– Voi face tot posibilul să-l fac fericit, o asigură cu sinceritate tânăra femeie. Dacă va trebui, vă voi cere sfatul....

Bătrâna doamnă se aplecă peste o tufă de trandafiri și începu să îndepărteze florile ofilite.

– Îl iubești pe fiul meu? întrebă subit, pe un ton direct.

– Da, recunoscui Tania.

– I-ai spus-o?

– Nu. În engleză nu îndrăznesc, iar în greacă nu cunosc cuvintele necesare....

– Iată-le. Ascultă-mă bine: "s'agapo" înseamnă "te iubesc"; "poli" înseamnă "foarte mult". "S'agapo poli", "te iubesc foarte mult".

Tania repetă cuvintele de mai multe ori, cu sârguință.

– Bine, aprobă Melissa cu satisfacție, după mai multe încercări. De fapt, trebuie să recunosc că sunt fericită că te căsătorești cu fiul meu. Ești atât de diferită de fratele tău!

Tânăra englezoaică deschise gura pentru a protesta, dar bătrâna doamnă nu-i lăsa timp.

– Nu te teme, nu voi spune nimic împotriva lui, rosti cu un râs ușor. Nici în favoarea lui, de altfel!

– Știți, n-a vrut să-i facă niciun rău Elenei, strecură cu tact Tania.

– Poate. Dar cu Rhea....

– Rhea?

– Oh, să nu-ți închipui nimic extraordinar, se grăbi să adauge Melissa. Se întrerupse o clipă, apoi se hotărî în mod vizibil să schimbe subiectul.

– În tot cazul, Rhea te iubește foarte mult, reluă. Este încântată să te vadă intrând în familie. De altfel, i-ar fi plăcut să rămână cu tine la vilă, dar prezența lui Fergus....

– Nu mai am nevoie de companie, termină Tania zâmbind. La asta vă gândeați?

– Nu, făcu bătrâna doamnă aplecându-se din nou peste tufa de trandafiri, cu un aer stânjenit. De fapt, Titos a interzis ca Rhea să se afle sub același acoperiș cu fratele tău. Pe moment, se simte mai bine și trebuie să evite emoțiile. Riscă să se îmbolnăvească din nou, să reînceapă să aibă coșmaruri....

– Fergus ar fi incapabil să facă vreun rău, murmură englezoaica, albă ca varul.

– Este evident, o asigură cealaltă pe un ton încurajator. Pentru

fratele tău, Rhea nu este decât o adolescentă lipsită de interes. Nu-i acordă nicio atenție. Doar că este totuși mai înțelept pentru ea să se întoarcă acasă. Este ordinul lui Titos.

– Și fiica dumneavoastră? Ce crede despre asta?

– Ei bine, i-ar plăcea mai mult să rămână cu tine, firește. Dar este obișnuită să-și asculte fratele fără să murmure. De altfel, de ce n-ai veni tu să locuiești sub acoperișul nostru?

– Este imposibil. Fergus are nevoie de mine. Este tulburat, cartea nu-i este terminată.... Și este singur. Niciunul dintre voi nu i-a arătat încă nici cea mai mică simpatie....

– Ai dreptate, Tania. Dar crezi oare că fratele tău ar fi fericit să ne primească, fie și în tristele împrejurări actuale?

Nu, desigur, gândi în sinea sa tânăra femeie. Dimpotrivă, Fergus probabil ar da afară fără menajamente familia soției sale.

– Știu, spuse cu voce tare, oftând. Pentru moment este într-o dispoziție execrabilă și ar fi mai bine să rămână singur. Dar cu timpul, când se va liniști, aș fi atât de fericită dacă v-ați putea împăca.... Este singura mea familie și, când are ocazia, știe să fie extrem de draguț.

– Vom vedea, răspunse cu amabilitate Melissa. De fapt, asta depinde mai ales de Titos. Trebuie să-l întreb dacă este de acord să-l vizităm pe fratele tău. Mi-e teamă că va rămâne o ceremonie pur formală....

– Ar fi totuși de preferat, insistă englezoaica. Vă mulțumesc pentru înțelegere, kyria.

– Nu-mi mai spune astfel! exclamă bătrâna doamnă. Termenul kyria este politicos, dar rece. Cum i te adresai mamei tale?

Tania roși ușor.

– Când eram copil, îi spuneam mama, explică. Acum, în scrisori, folosesc "dragă mamă".

– Ei bine, în ce mă privește, mi-ar plăcea să-mi spui mama, cum face Titos. Sau în cel mai rău caz, Melissa. Dar nu kyria! Este un termen rezervat străinilor....

Tânără arheologă, profund impresionată, îi adresa interlocutoarei un zâmbet radios. Pentru o clipă, își uitase toate grijile.

– Nu vi se va părea obrăznicie să vă spun mama? întrebă.

– Nu! Pentru că ți-am cerut-o! Nu șovăi, fata mea, "kari mou".

– Bine, va fi o plăcere pentru mine. Doar dacă nu-i deranjează pe Titos și pe Rhea...

– Cătuși de puțin, dimpotrivă.

Kyria Melissa o sărută în liniște pe Tania, ridicându-se pe vârful picioarelor, apoi o bătu ușor cu palma peste obraz.

– Copiii mei te iubesc foarte mult, să știi, adăugă.

– Dar nu-l iubesc pe Fergus, obiectă cu tristețe tânără femeie.

– Nu trebuie să le ceri prea mult, Tania. Trecutul apasă întotdeauna greu asupra prezentului.... Totuși, vorbește despre asta cu Titos: va înțelege foarte bine că dorești ca tu și fratele tău să rămâneți în relații bune. Evident, poate nu-l va putea ierta încă. Dar știe cât de mult a suferit Fergus la moartea Elenei. Ar putea considera această pedeapsă suficientă....

– Pedeapsă? Oricum, nu Titos îl pedepsește pe Fergus!

– Nu. Vreau să spun doar că ne inventăm singuri propria pedeapsă. În plus, Fergus este primul care nu vrea să ne ierte. Face

lucrurile extrem de dificile....

– Poate, admise Tania. Dar mulți ani a făcut atâtea pentru mine, încât îi datorez tot ajutorul în acest moment. Este o problemă de dreptate.

Kyria Melissa dădu din cap și întinse degetul spre un trandafir pe care o albină era ocupată să culeagă nectarul.

– Toți depindem unii de ceilalți, cum albina depinde de trandafir, murmură. Dar nu mai mult. Dacă fratele tău se va răzbuna făcându-ți rău, făcându-te să suferi, în niciun caz Titos nu va suporta. Îl va alunga imediat din Creta, fără alte formalități.

Culese trandafirul și-l întinse tinerei însoțitoare, apoi reluă:

– Explică-i asta lui Fergus, situația va fi mai limpede.

– Nu înțeleg, replică Tania, inspirând parfumul ameititor al florii. Ce rău mi-ar putea face Fergus?

– Să sperăm că nu se va întâmpla nimic, se mulțumi Melissa să răspundă, pe un ton evaziv.

Se întoarse și arătă, la celălalt capăt al grădinii, o mică turmă de capre.

– Devin tot mai bătrână pentru a mă ocupa de aceste animale, se lamentă. Își petrec timpul devorându-mi răsadurile. Titos ar vrea să renunțăm la ele, și nu greșește. Dar trebuie să admit că, într-un fel, așa fi dezamăgită să-mi pierd caprele!

– Adevărat? se miră Tania cu admirație. Nu v-a fost niciodată teamă? Vă privesc într-un asemenea mod...

Kyria Melissa izbucni în râs.

– La început, da, eram îngrozită. Dar mă temeam și mai mult de ironiile lui Sterghios, soțul meu și nu i-am mărturisit niciodată cât mă

speriau caprele. Mă închinam mergând să le mulg seara și chiar dimineața, când le auzeam țipând. Apoi, treptat, m-am obișnuit. Sunt animale absolut inofensive când știi cum să le iei.

– N-aș ști să mă ocup de ele, recunosc tânăra femeie. N-am muls nici măcar o vacă....

– Nu vei avea nevoie s-o faci, o încurajă Melissa. Titos nu mai depinde de capre pentru a trăi. Are alte mijloace!

Era aproape ora prânzului când Tania își părăsi, împotriva voinței sale, viitoarea soacră. Aceasta îi vorbise și despre Elena și tânăra englezoaică înțelese puțin câte puțin, cât erau de apropiați unii de alții cei din familia Michalakis. Era cu atât mai prețios să fii acceptată ca una de-a lor, se gândi coborând cărarea.

În bucătăria vilei o găsi pe Anna.

– Să nu uitați că mâine nu voi fi aici, spuse aceasta din urmă.

– L-ai anunțat pe fratele meu? întrebă Tania, conștientă de o anumită tensiune care domnea în locuință.

– Nu. Are un vizitator și nu vreau să-l deranjez.

Sora lui Fergus se îndreptă imediat spre salon, ghicind despre ce vizitator era vorba. Se opri o clipă în fața unei oglinzi și-și dădu părul spre spate. Nu-și dorea cătuși de puțin să-l revadă pe domnul Ross.

Fratele său o privi intrând cu evidentă surprindere. Tania era gata să izbucnească în râs în fața expresiei sale. Oare se schimbaseră atât de mult? Dacă așa era situația, era doar datorită lui Titos....

– Bună ziua, domnule Ross, spuse politico.

Respectivul sări în picioare.

– Spune-mi Dick, repetă el, ca prima dată când se întâlniseră. Ești încântătoare! Fergus tocmai îmi explica de ce te-ai oferit să redactezi

cartea în locul său, în timp ce nu erai în stare de o asemenea muncă. Să știi că ai fi putut să-mi spui adevărul! N-am fi insistat. A fost curajos din partea ta, dar puțin riscant! În sfârșit, acum fratele dumitale s-a întors. Îi vei putea bate manuscrisul la mașină, ca de obicei, fără să te amesteci în altceva.

Tania zâmbi forțat și-i aruncă o privire lui Fergus. Părea să aibă cea mai bună mină și rămase imperturbabil.

– Într-adevăr, făcu ea cu răceală. De acum, vă puteți adresa lui.

– Este ce am făcut, o asigură Ross pe un ton mulțumit. Va începe să lucreze chiar astăzi. În schimb, mi-a promis că mă vei însoți la Knossos în această după-amiază....

Interlocutoarea sa se simți subit neliniștită și încordată. Avea sentimentul că picase într-o capcană....

Cum păstra o tăcere stânjenitoare, bărbatul se apropie ușor și se aplecă spre ea.

– Vei veni, nu-i așa?

– Voi.... veni dacă vine și Fergus cu noi, exclamă în sfârșit Tania.

Fratele său îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi schiță un zâmbet ironic.

– De data aceasta accept, răspunse. Sunt gata de orice pentru a te împiedica să-l vezi pe Titos Michalakis....

Dick Ross ridică sprâncenele, întrebător.

Tania îl măsoară de sus.

– Este logodnicul meu, declară, ea.

Capitolul 10

După-amiază, se înghesuiră toți trei în vechiul Fiat al Elenei. Fergus se așează la volan; Tania se strecură grăbită în spate, apoi se adânci în gândurile sale, de-abia ascultând conversația celor doi bărbați.

Puțin mai târziu, Ross se întoarse zâmbitor și întrebă:

– Ce se va întâmpla cu fratele dumitale când te vei căsători, draga mea?

Hotărât lucru, ticul obrazului și strălucirea privirii erau tot mai dezagreabile.

– Voi mai putea să bat la mașină, cel puțin câțva timp, răspunse Tania. Dar nu voi mai avea ocazia să vizitez siturile. De altfel, asta n-are nicio importanță: el o face mult mai bine decât mine!

Avu satisfacția tainică să vadă ceafa lui Fergus înroșindu-se. Într-adevăr, se gândi, oare ce va face fără ea? În mod curios, nu-și pusese încă întrebarea....

– Am auzit spunându-se că această insulă ascunde numeroase

peșteri, reluă Ross. Le vei menționa în lucrare?

– Nu știu, replică Fergus. Marea majoritate sunt prea izolate pentru a prezenta vreun interes. Poate o voi cita pe aceea unde, după legendă, s-a născut Zeus, atâta tot.

Vocea îi era nervoasă. Tania își dori din toată inima să redevină la fel de agresiv ca dimineată.

– Ar fi păcat să nu menționezi peștera Idha, sublinie tânăra femeie. Zeus și-a petrecut acolo o parte din copilărie, iar Minos, când a ajuns rege, a decis să meargă în pelerinaj acolo din nouă în nouă ani. Cu această ocazie, îl consulta pe Zeus asupra deciziilor de luat în guvernare. Mi-ar plăcea mult să am ocazia să vizitez această peșteră.

– Nu te sfătuiesc, replică tăios fratele său. Nu este mare lucru de văzut.

– Ia te uită! se miră Tania. S-ar spune că ai vizitat-o deja. Nu mi-ai spus.

– Am mers o dată acolo, în compania Elenei, murmură Fergus. Crede-mă, dacă nu vrei să-ți atragi mânia lui Titos, urmează-mi sfatul și nu te apropia de peștera Idha.

– Vom merge împreună, dacă dorești, interveni în acea clipă Ross, cu maliție. Dar, spuneți-mi, de ce oare a trebuit Zeus să se ascundă într-o peșteră? Era totuși zeul zeilor, nu-i așa?

– Da, explică tânăra femeie. Dar înaintea lui, a existat un alt șef: Chronos. I s-a prezis acestuia din urmă că unul din copiii săi îi va lua locul și, pentru a evita asta, și-a devorat fiecare dintre copiii pe care soția sa, Rhea, i-a adus pe lume. După un timp, acesteia îi fu de-ajuns; când s-a născut Zeus, l-a ascuns în peștera Idha și i-a dat lui

Chronos, în locul său, o piatră mare înfășurată într-o pânză. În această peșteră era un grup de războinici care au avut grijă de copil, ascunzându-i strigătele prin ale lor. Mai târziu, când a devenit adult, Zeus i-a luat într-adevăr locul lui Chronos.

– Și ce se poate vedea în peșteră?

– Nimic, răspunse Fergus. În plus, accesul acolo este foarte dificil și relativ periculos. Chiar Elenei i-a fost greu să găsească drumul.... Nu mă voi mai întoarce niciodată acolo. Niciodată!

– Poate Zeus nu dorește să fie deranjat, glumi Dick Ross.

– Nu știu, făcu evaziv tânărul englez. Dar știu că Elena a fost extrem de mulțumită să fie măcar o dată puțin singură cu mine. Nici măcar dezaprobarea familiei nu i-a stricat bucuria în acea zi.... Ar fi trebuit s-o fac mai fericită în continuare. Poate ar mai fi fost în viață....

– Erai îndrăgostit de ea? întrebă Ross, cu o curiozitate deplasată și bolnăvicioasă. Se pare că aceste cretane sunt femei pasionante.

– Elena a fost soția mea, i-o tăie Fergus pe un ton glacial.

Urmă o tăcere apăsătoare. Drumul între Heraklion și Knossos era extrem de aglomerat. Camioane depășeau mașina cu toată viteza, ridicând nori de nisip și de praf. În sfârșit, ajunseră la situl arheologic din Knossos. Fergus parcă vehiculul în fața intrării. Într-un fel de baracă, fusese instalat un ghișeu și un butic cu amintiri, plin ochi cu diferite fleacuri. Cei doi bărbați discută politicos pentru a ști cine va plăti biletele, apoi observă că de data aceea vizitele erau gratuite. Așa că porniră toți trei pe aleea care ducea la vechiul palat minoic.

– La ce visezi, Tania? întrebă brusc Fergus. Indică-ne intrarea în palat, nu o găsim.

Tania, care întârziase în spatele lor, consultă în grabă planul.

– Pe aici, răspunse. Sub porticul acela.

Arată cu degetul un pasaj, vizibil restaurat de puțin timp, apoi intrară pe acolo.

Cei doi tineri începură să exploreze metodic încăperile palatului. După vechiul său obicei, Fergus Drummond tuna și fulgera împotriva restaurărilor, făcute extrem de prost după părerea sa. Tania îi împărtășea opinia, dar dezaproba și mai mult frescele stridente cu care fuseseră împodobiți pereții.

– Ce oroare, exclamă. Sunt la fel de greu de suportat ca cele pe care le-am găsit la vilă. Mișcarea este într-un totu încremenită, culorile vulgare... N-au nimic în comun cu originalele!

– Asta are puțină importanță, mormăi fratele său. Este vorba să dea doar o idee de ansamblu. Ascultă, flecăreala ta mă deranjează. N-ai vrea să te ocupi puțin de domnul Ross și să mă lași în pace?

Tania plecă, fără să se formalizeze de cuvintele dezagreabile ale fratelui său. Această dispoziție ursuză a lui Fergus nu era deloc nouă pentru ea; indica doar că voia să se gândească în liniște. Tânăra femeie îl regăsi pe Ross într-una din încăperi. Acesta îi aruncă o privire absolut neplăcută, o privire pe care n-ar fi avut-o niciodată dacă l-ar fi întâlnit mai înainte în Anglia. Știa că înfățișarea sa se schimbase mult; un fel de maturizare, de înflorire se produsese în ea. Și uneori îi era greu să controleze într-un totu consecințele. Măcar dacă ar fi fost Titos lângă ea! se gândi. Acum, doar în prezența cretanului se simțea cu adevărat în siguranță....

În ciuda planului palatului, Dick și cu ea se pierdură printre culoarele sinuoase. Bărbatul repeta cu încăpățănare că voia să vadă

"labirintul", cel în care Teseu îi venise de hac Minotaurului; însoțitoarea sa se strădui în zadar să-i explice, cu o exasperare crescândă, că palatul întreg constituia un labirint.

– Acest labirint de încăperi și culoare era destinat să-i descurajeze pe invadatori, concluzionă Tania.

– Invadatori? Credeam că Dedal a construit acest palat pentru Minotaur....

– Aceasta este legenda, nu realitatea. De fapt, palatele minoice sunt construite intenționat urmărind un plan complex numit și "labirint", dintre care Knossos este cel mai bun exemplu.

– Serios? La drept vorbind, speram să mă pierd într-un colț cu tine...

Tania se încordă imperceptibil.

– Ei bine, ne-am rătăcit puțin, dar vom regăsi drumul cu planul, replică tânăra femeie prefăcându-se că nu înțelege.

– Nu imediat, insistă bărbatul cu un zâmbet pieziș. Avem tot timpul....

– Domnule Ross, exclamă tânăra femeie cu fermitate; n-am venit aici să flirtez cu dumneata, ci pentru a vizita palatul. Credeam că ți-am spus.

– După Fergus, nu ești atât de rigidă, draga mea, replică englezul cu ticul obișnuit pe obraz.

– Fergus se înșală!

– Te gândești oare la logodnicul tău? o ironiză bărbatul. De altfel, sunt surprins să te văd îndrăgostită de unul din acești cretani. Probabil dă dovadă de o tehnică extrem de eficace....

– Toate astea nu te privesc! exclamă energic interlocutoarea sa,

de data aceasta cu adevărat furioasă.

Ross ridică din umeri.

– Nu-ți închide celelalte orizonturi, reluă. Latinii nu dețin monopolul seducției....

– Titos este grec, îl întrerupse Tania pe un ton glacial. Nu latin.

Ross puse o mână pe umărul Taniei.

– Poate sărutările mele îți vor plăcea la fel de mult ca ale sale, îi șopti. Nu pierzi nimic încercând!

O împinse lângă zid, lipind-o cu amândouă mâinile de perete și se aplecă. Repede, tânăra femeie reuși să i se strecoare pe sub braț și începu să alerge din toate puterile.

Ajunse în curtea centrală și-l zări pe Fergus.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă acesta, apropiindu-se.

– Mă întorc acasă, gâfâi Tania. Voi lua autobuzul.

– Dick a fost dezagreabil?

– Da, și asta din vina ta. A trebuit să-i vorbești despre mine în termeni absolut inexacți! N-are rost, Fergus. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea în legătură cu Titos. Vâră-ți bine asta în cap! Ross nu mă interesează.

– Nu cere prea mult, oftă fratele său. Înțelege, am încasat un avans substanțial pentru apariția cărții mele; speram că-l vei îmbuna puțin, fiind amabilă cu el, așa încât să nu-și piardă răbdarea.... Nu vrei?

– În niciun caz! exclamă Tania.

– Bine, acceptă fratele său. Cum vrei. Văd că nu mai ocup primul loc în inima ta.... Este ciudat, n-am crezut că te vei căsători fără să-mi ceri părerea. Dacă Michalakakis ar ști să te facă fericită, aș fi de acord,

dar mă îndoiesc....

Tania zâmbi ușor.

– Prefer să fiu mai degrabă nefericită cu el, decât fericită cu oricine altcineva, Fergus.

Spre marea sa surpriză, ochii tânărului bărbat se umplură de lacrimi.

– Exact acest gen de cuvinte mi-a spus Elena, murmură. Avea laturi exasperante, dar acum îmi lipsește enorm... N-am avut timp să ne cunoaștem bine. Ce pierdere.....

– O iubeai, nu-i așa? murmură încet sora sa.

– Presupun că da, răspunse Fergus după o tăcere. Credeam că nici tu, nici eu nu vom fi capabili de o mare pasiune, dar probabil m-am înșelat. Ascultă, întoarce-te acasă dacă vrei, mă voi ocupa eu de Dick. Îi voi explica eu ceva. De acord?

Tânăra femeie se ridică pe vârfurile picioarelor și-l sărută ușor pe obraz.

– Mulțumesc, Fergus spuse. Sunt fericită să te văd în sfârșit mai puțin supărat decât de dimineață!

– Atenție! o preveni fratele său. Sentimentele mele în legătură cu Michalakis nu s-au schimbat câtuși de puțin. Nu voi face niciun gest, chiar dacă te vei căsători cu el!

– Oare nu-l vei ierta niciodată?

– Mă îndoiesc. Și-a format o părere definitivă despre mine, fără să se preocupe măcar să mă cunoască bine, fără să încerce să vadă lucrurile din punctul meu de vedere. Este de neiertat.

Tania se pregătea să-i replice, sperând încă să-l convingă, dar în cadrul unei uși apăru Dick Ross. Li se alătură fără să-i lase timp să

plece.

– Sora mea trebuie să ne părăsească, exclamă Fergus pe un ton degajat. Vom continua singuri.

Dick îi privi pe rând, cu un aer descumpănit.

– Dacă Tania vrea să se întoarcă, de ce nu ne întoarcem cu ea?

– Imposibil, spuse cu fermitate Fergus. Mai am multe de văzut.

Fața lui Ross se posomorî și puse cu brutalitate mâna pe brațul tinerei femei.

– O clipă! vorbi strident. Toate astea nu-mi plac prea mult! Pot foarte bine să anulez editarea cărții dacă Tania nu este mai amabilă cu mine...

– Ar fi păcat, obiectă calm Fergus. Caută mai curând o.... companie mai ușor de abordat.

Ross se strâmbă și o respinse pe Tania cu un gest disprețuitor.

– În definitiv, ai dreptate, bombăni. N-am să-mi dau osteneala....

Odată eliberată, tânăra arheologă o luă la fugă fără să se preocupe să asculte sfârșitul frazei. Un lucru îi făcea totuși plăcere: fratele său dăduse dovadă de o uimitoare amabilitate.

Când ajunse la drum, nu se vedea niciun autobuz. Resemnându-se să aștepte, traversă și începu să privească vitrinele prăvăliilor dcu amintiri. Cea mai mare parte vindeau turiștilor exemplare uneori destul de reușite de artizanat local: mici statuete și desene reprezentându-i pe vechii zei, sau minotaurul sub formă de taur. Una dintre vitrine contrasta cu celelalte. Nu expunea niciun obiect, în afara unor farfurii din ceramică pe care un pictor, se explica, va reproduce un desen la alegerea clientului.

Englezoaica își rezemă fruntea de vitrină pentru a încerca să

zărească dacă vindea și altceva. Distinse într-un colț niște icoane splendide, patinate de vreme, agățate în spatele prăvăliei. Se întreba dacă avea timp să le privească mai de aproape înainte de sosirea autobuzului, când își dădu brusc seama, că vânzătorul din interior era.... Titos!

Acesta o remarcă în aceeași clipă și veni cu un zâmbet larg să deschidă ușa.

– Ce vânt bun te aduce? o întrebă.

– I-am însoțit pe fratele meu și pe domnul Ross la Knossos.

În timp ce vorbea, se apropie de el, așteptându-se să primească un sărut. Dar își reveni, amintindu-și la timp că nu se punea problema în public.

– Și unde sunt? reluă Titos.

Îi luă ușor mâna și degetele li se înlănțuiră cu tandrețe. Gestul, se gândi Tania, era mai emoționant decât un sărut....

– Sunt încă în palat, răspunse. Este magazinul tău, Titos? Rhea lucra uneori aici, nu-i așa? Mi-a vorbit despre asta. Farfuriile acestea pictate sunt minunate!

– Ți plac? Dacă dorești, poți avea una. Este suficient să alegi motivul....

– Mi-e teamă să nu fie prea scumpă, obiectă prostește Tania.

– Ți-o ofer, evident!.... Cu o condiție, totuși: mărturisește-mi de ce i-ai lăsat pe fratele tău și pe domnul Ross în urmă. Aveai intenția să te întorci singură?

– Da, admise Tania roșind. Cu autobuzul.

– Te-a contrariat oare Fergus? o întrebă cu o privire pătrunzătoare.

– Oh, nu! exclamă tânăra femeie. Dimpotrivă, deseori este stângaci și exasperant, dar nu face nimic pentru a mă răni intenționat! Nu te-a vizitat încă pentru că ezită, dar în realitate, moartea Elenei l-a tulburat profund. Și să știi că a iubit-o.

– Poate, făcu tăios Titos. În tot cazul, dacă nu el te-a supărat, nu mai poate fi decât Dick Ross. Mă înșel?

– Ei bine, bâigui Tania, am.... vrut să-l împiedic să-l deranjeze pe Fergus. Dar s-a dovedit mai puțin.... politicoș decât aș fi crezut....

– Îmi imaginez cu ușurință.... Acum, ești frumoasă de faci toate capetele să se întoarcă! răspunse cretanul zâmbind ușor.

Tania deveni stacojie.

– Mai înainte, murmură, nu mi-ar fi acordat nici măcar o privire.

– Prostii!

– Ba da, insistă Tania, te asigur! Nimeni nu m-a privit vreodată înainte.... înainte de a te întâlni!

– Frumusețea ta era adormită, "karthia mou", răspunse Titos încet. Acum, este altceva... Te pot conduce eu? Farfuria ta de ceramică va fi gata într-un minut.

– Cu plăcere, mulțumesc.

Câteva clipe mai târziu, se instalară în mașina lui Titos. Tania puse delicat farfuria pe genunchi, pentru ca să aibă timp pictura să se usuce complet. Însoțitorul său își aprinse o țigară și o privi.

– Unde s-a ajuns cu cartea? întrebă în sfârșit.

– Deocamdată, este de-abia începută, îi explică. Fergus este încă foarte obosit.

– Îmi pierd răbdarea, oftă bărbatul.

Tânăra femeie simți un nod în gât.

– Încearcă să înțelegi, îl rugă, ridicând ochii spre el.

– De-abia aștept să mă căsătoresc cu tine, Tania, replică Titos foarte serios. Te vreau acum și nu când îi va plăcea lui Fergus.... În sfârșit, înțeleg. Mama este o persoană în care ai un excelent avocat, știi? Își petrece timpul încurajându-mă să am răbdare cu tine...

– Îmi pare rău, Titos, făcu Tania cu o voce tremurătoare.

Cretanul schiță un zâmbet.

– Când ești lângă mine, mai merge, continuă. Dar când nu ești aici, este îngrozitor. Sunt pur și simplu obsedat de prezența ta!

– Sper că nu i-ai spus asta mamei tale!

– De ce nu? Ești logodnica mea!

Tania plecă pleoapele. După ea, acestea nu erau lucruri pe care să i le mărturisești unei mame. Dacă măcar ar fi iubit-o cu adevărat.... Trebuia să spere cel puțin că Melissa nu știa motivația ascunsă a fiului său, faptul că era condus numai de dorință fizică și nu de dragoste....

Degetele sale strânseseră farfuria cu putere.

– Trebuie să termin cartea aceasta! exclamă în cele din urmă, printre dinți.

– Atunci, grăbește-te, răspunse Titos. Fergus va trebui să învețe să se descurce fără tine într-o situație sau alta.... Dick Ross i-a plătit un avans, înțelege...

– N-o poate redacta singur?

– Fergus? Din nefericire, nu.

– În sfârșit, să nu mai vorbim despre asta, încheie cretanul. Voi recupera în timp util!

Îi aruncă o privire lungă și o clipă, tânăra femeie crezu că o va

săruta. Dar n-o făcu; Titos demară și porni pe drumul de întoarcere.

Tania încercă un uimitor sentiment de dezamăgire. Oare de ce nu avea dreptul la un sărut? Totuși, nu se mai aflau în prăvălie.... Tulburarea i se intensifică în fața tăcerii pe care cretanul o păstră până la Mallia. Tania ar fi vrut să-i spună cât de mult o obseda și pe ea imaginea lui; Titos se afla permanent în inima și-n mintea sa.... Totuși, nu reuși să rostească aceste cuvinte.

– Oare unde este Anna? Întrebă cretanul, oprindu-se în fața vilei.

– Nu mai vine; îi este teamă să n-o contrarieze pe mama ta, lucrând pentru Fergus.

– Așadar, faci treburi casnice și gătești în afară de carte? Nu este în regulă, Tania. Îi voi spune Annei să se întoarcă.

Minos tocmai alerga spre ei văzând mașina. Îi urmă până la căsuța în care locuia cu mama sa. Aceasta îi salută cu amabilitate și începu să prepare cafeaua.

Observând-o, Titos îi adresă o lungă tiradă în grecește.

– Nu pot, replică în engleză cretana, scuturând energic din cap. Melissa ar suferi prea mult văzându-mă lucrând pentru bărbatul care i-a luat fiica! I-am promis lui Sterghios înainte să moară, să n-o mai fac niciodată să sufere pe soția sa. I-am produs deja destulă....

Sângele Taniei îngheță în vene. Sterghios! Dar acesta era tatăl lui Titos! Întâlni privirea bărbatului și bâigui:

– Așadar, Minos nu este....

– Este fratele meu, o întrerupse el. Nu înțelesesei?

– Nu.... Îți cer iertare, murmură tânăra femeie.

În ciuda lacrimilor, Anna izbucni în râs.

– Dacă vă gândeați că Titos era tatăl fiului meu, cum ați putut

suporta să mă vedeți în fiecare zi? interveni. Eu aș fi fost nebună de gelozie!

– Nu voiam să fiu geloasă..... începu Tania.

Titos puse cu blândețe o mână pe brațul său.

– Draga noastră Tania, explică, este englezoaică. Nu știe încă să-și exprime emoțiile. Mai are de învățat cum se iubește și se urăște în manieră grecească.... punând pasiune!

– Îmi pare rău, repetă iar tânăra femeie cu obrajii ca focul. Dar tu și cu Minos semănați într-un mod atât de surprinzător.... Și apoi, în ciuda a tot, îi iubesc pe Anna și pe fiul său. I-am iubit încă de la început!

– Dar pe mine nu mă puteai iubi, îi șopti Titos, îmbrățișând-o. Credeai că am un fiu....

– Aproape te uram, răspunse tânăra femeie cu voce joasă, punându-și capul pe umărul său. Am suferit enorm....

Însoțitorul său replică în grecește, apoi o sărută ușor pe obraz.

– Nu-i nimic, Tania mon, reluă. Între un bărbat și o femeie, ura nu este niciodată foarte departe de dragoste!

Capitolul 11

În zilele următoare, Tania munci cu îndârjire la cartea lui Fergus, cu o hotărâre înverșunată. Nimic n-o distrăgea; nici Minos, nici Titos, nici măcar flecăreala lui Fergus care se simțea din ce în ce mai bine. Rhea nu mai îndrăznea să apară dimineața la micul dejun, cum se obișnuise.

– Cum poți să muncești atât de mult? protestă aceasta într-o zi. Sunt surprinsă că fratele meu acceptă asta atât de bine....

Își încheie fraza cu o grimasă ușor mâhnită.

Dezorientată, tânăra englezoaică se strădui în zadar s-o facă să înțeleagă urgența și importanța ocupației sale; Rhea plecă fără să pară că a înțeles-o. Tania se întoarse la munca sa, oftând. Își promisese să nu-l mai vadă pe Titos înainte de a fi terminat. Până la urmă, era și o decizie simbolică: devenea imposibil să continue să fie astfel împărțită între trecutul și prezentul său....

– Cum merge? întreabă Fergus la prânz.

– Fac tot ce pot, replică sora sa. Ar trebui să te ocupi tu însuși de

corectări.

– Evident, o asigură el zâmbind. Îți sunt atât de recunoscător....

Tânăra femeie scutură din cap cu un aer obosit.

– Este ultima dată, Fergus. Sper că ai înțeles bine. Ce intenționezi să faci pe viitor?

– Am găsit o slujbă de profesor în Statele Unite, voi preda arheologia. Nu-ți face griji. Nu va mai trebui să mă întorc în Creta....

– Nici măcar să mă vezi? întrebă Tania, rănită.

– Poate mai târziu, dacă mi-o vei cere. Cred că este mai bine să-ți las timp să devii pe deplin doamna Michalakis.... În plus, Titos va pretinde probabil toată atenția ta. Nu te-ai putea împărți între noi doi!

Ochii tinerei femei se încetoșară.

– Dacă te-ar cunoaște mai bine, sunt sigură că te-ar aprecia, replică.

– Este posibil, dar nu vom avea ocazia să verificăm. Știi bine că tu nu poți iubi decât un singur bărbat,, cu devotament total. Odinioară, eu eram obiectul devotamentului tău și de altfel, am abuzat în mod rușinos. Nu mă contrazice! Te-am lăsat să faci aproape toată treaba în locul meu, și în plus și pe a ta... Acum, stăpânul tău este Titos și trebuie să i te consacrîi lui.

– Titos nu-mi este stăpân! obiectă prompt Tania.

– Poți să-l numești cum vrei....

Tania decise să schimbe subiectul.

– Pretinde că el comandă tunetul! spuse pe un ton glumeț, zâmbind.

– Tunetul? ripostă Fergus, fără să înțeleagă. Ce tunet?

O clipă, Tania rămase tăcută, gândindu-se la modul cum tremura pământul sub picioarele sale de fiecare dată când Titos o atinge sau o săruta... Apoi, răspunse cu o voce indiferentă:

– Oh, ne-am întâlnit în timpul unei furtuni, asta-i tot. Crezi că-ți va plăcea în Statele Unite?

– De ce nu? replică fratele său, fără să pună întrebări în legătură cu faimoasa furtună, spre marea ușurare a Taniei.

– Da, desigur.... murmură tânăra femeie. Și vei deveni repede celebru....

– Așa intenționez, recunosc Fergus zâmbind larg.

– Am deplină încredere în tine, îl asigură cu sinceritate Tania.

– Te cred, îi mulțumi tânărul bărbat.

Apoi, brusc serios, plecă ochii spre farfurie.

– Și Elena spunea că are încredere în mine, adăugă cu voce joasă.

După masă, Tania se duse în bucătărie, unde o găsi pe Anna ocupată cu vesela. Cretana o salută călduros.

– Kyria Melissa a venit să vă vadă în această dimineață, îi spuse. I-am cerut să nu vă deranjeze. Mi-a propus să aibă grijă de Minos când voi pleca în America.

– Adevărat? Dar ești mama sa, Anna! Nu-ți dorești să-l iei cu tine?

– Mi-ar plăcea mult, firește, dar este mai bine pentru amândoi ca Minos să rămână aici. Nimeni nu se va căsători cu mine dacă sunt însoțită și de un copil nelegitim și în plus, fiul meu va avea mai puține probleme cu Melissa decât cu mine. Deocamdată, reprezintă un handicap pentru viitorul său.... În America, nu voi face rău nimănui și-mi voi putea regăsi demnitatea!

Tania bănuia problemele pe care le putuse avea Anna cu vecinii.

Hotărî s-o ajute fără s-o judece.

– Fratele meu va merge curând și el în America, îi explică. Va avea nevoie de un ajutor, pentru a-i face treburile casnice și a-i găti. Ai putea să-l însoțești? Când te vei căsători, va găsi pe altcineva.

Emoționată, servitoarea o strânse în brațe pe tânăra englezoaică și o sărută cu recunoștință.

– Mulțumesc, exclamă în sfârșit. Voi avea grijă de el ca de propriul meu frate. Vă veți căsători și dumneavoastră curând, nu-i așa? Trebuie să fiți mândră că-l iubiți pe Titos....

– Da, încuviință Tania. Dar.... ar fi și mai bine dacă m-ar iubi și el!

– Dragostea unui bărbat vine cu anii, replică Anna pe un ton sentențios. Esențialul este că v-a ales de soție. Ce vreți altceva?

– Nu mi-a spus niciodată că mă iubește, protestă slab interlocutoarea sa.

– Ce importanță are? Singurul lucru care contează, este să fiți sigură de sentimentele dumneavoastră.

Se întoarce la masa sa de lucru și se străduie să se concentreze. Osteneală zadarnică; gândurile îi fugeau în fiecare clipă spre Titos. Oare va înțelege de ce n-o primise pe Melissa chiar în acea dimineață? Nu s-ar putea să fie furios?

– Kyria Tania! o strigă brusc o voce. A venit Rhea, dar a plecat deja!

Englezoaica se ridică și deschise ușa Annei.

– Da? răspunse. Ce pot să fac?

Servitoarea era gata să plângă.

– A sosit domnul Ross și a plecat cu el în mașină, băigui. Ar fi trebuit să vă previn imediat!

– Nu înțeleg, murmură Tania, cuprinsă de teamă. Rhea este mult prea rezonabilă....

– Familia Michalakakis a spus același lucru referitor la Elena și la fratele dumneavoastră! exclamă Anna frângându-și mâinile. Totuși, n-au observat că Rhea căzuse încercând să se urce în mașina lor. S-a rostogolit până în adâncul prăpastiei și au găsit-o aproape moartă la întoarcerea lor de la peștera Idha....

Iată așadar ce se întâmplase! se gândi tânăra femeie. Dorind să fie singuri, Elena și Fergus nu realizaseră că Rhea încercase să-i urmeze cu orice preț. Și ireparabilul s-a produs...

– Este incredibil ca Rhea să accepte să se întoarcă acolo, reluă Anna. Sunt îngrozitor de speriată!

– Să se întoarcă acolo? se miră Tania. Așadar, s-au dus la peștera Idha?

– Da, așa a spus domnul Ross. Cât despre a ști de ce l-a urmat Rhea, care îl detestă, mă depășește. Dacă fratele dumneavoastră nu este aici, trebuie să mergeți chiar dumneavoastră acolo. Altfel, bârfele nu vor mai înceta.

Tania dădu afirmativ din cap. Evident, Ross era animat de intenții destul de necurate. Dorea să se răzbune din cauza englezoaicei pe sărmana și naiva adolescentă....

– Explică-mi drumul, comandă. Voi încerca să merg acolo.

– Mulțumesc, exclamă servitoarea. A fost o scenă cu adevărat de speriat! Domnul Ross a început să strige și Rhea păstra tăcerea, fără să intervină. Poate era flatată că un bărbat se interesa de ea? Totuși, mama sa nu încetează să-i repete cât de frumoasă va fi mai târziu, cu toată stângăcia ei. Dar nu-i nimic de făcut....

Oftă și continuă:

– Pentru a ajunge la peșteră, după Heraklion trebuie s-o luați pe drumul spre Anoghia. Apoi, vor fi indicatoare.

Tania se înfioră în sinea sa: acorda doar o încredere relativă stâlpilor indicatori, din care de altfel, cea mai mare parte erau în grecește. Altele utilizau alfabetul latin, dar cu o remarcabilă imprecizie în ortografie.

– Bine, spuse totuși. Ce marcă de mașină avea domnul Ross?

Anna făcu ochii mari.

– Nu știu, recunosc. În tot cazul, era o mașină mare.

Tânăra englezoaică oftă: se vedea alergând cu greu și cu un Mercedes pe drumurile pietroase ale insulei. Dar cu micul Fiat al Elenei!

– M-ar putea însoți Minos? întrebă.

– Din păcate, nu! A plecat în vizită cu kyria Melissa.

Tania ezită o clipă, gata s-o roage pe servitoare să vină cu ea, apoi își schimbă părerea. Ce i se putea întâmpla? Odinioară n-ar fi ezitat nicio clipă să conducă singură, chiar și pe un drum destul de lung... Se duse repede în camera sa, își luă poșeta și un mantou ușor, apoi reapăru și se urcă în mașină.

Porni motorul. Acesta toarse ușor și Fiatul porni pe alee. Tania aruncă o privire spre vila Michalakis: nu se vedea nimeni.

Curând, mergea cu toată viteza spre Heraklion. La ieșirea din oraș, se opri pentru a pune benzină și se strâmbă văzând că luase exact atâția bani pentru un plin. Trebuia să spere că peștera nu era prea departe....

Străbătu târgușorul fără obstacole și după o jumătate de oră

Tania găsi un stâlp care indica "Anoya". Cu siguranță, era vorba de Anoghia și tânăra femeie coti pe drumul mic care se deschidea pe flancul colinei.

Din când în când, ochiul său experimentat repera vestigii arheologice extrem de demne de interes. Își promise să se întoarcă acolo mai târziu. Hârtoapele drumului făceau condusul obositor; după un timp, tânăra femeie trebui să parcheze și să oprească motorul pentru a se odihni câteva minute. Se rezemă cu spatele de fotoliu și închise ochii. Probabil în împrejurimi pășteau niște capre, deoarece clinchetul clopotelor ajungea distinct până la ea. Era tentant să lenevească la soare, dar va trebui să plece curând. De altfel, se gândi, ce-i va spune oare Rheeli când o va găsi? Poate să intervină într-o poveste care n-o privea câtuși de puțin?.... Și dacă Titos se va înfuria aflând de comportarea sa?

Cu un oftat, demară din nou. N-avea rost să-și piardă timpul cu reflecții zadarnice și în plus, era târziu. Trebuia să ajungă la peștera înainte de a se înnopta.

Satul Anoghia nu era indicat, dar cu siguranță era vorba de grupul de case prăfuite care se zăreau puțin mai sus. Englezoaica se opri în fața uneia dintre ele, sperând din toată inima să găsească pe cineva care să-i înțeleagă limba. Din fericire, primul bărbat căruia i se adresa, vorbea câteva cuvinte.

– Ați putea să-mi indicați drumul spre peștera Idha? întrebă Tania.

– Da, da, zâmbi el. Dar mai întâi trebuie să bei o ceașcă de cafea cu noi. O va prepara soția mea. Veniți!

Tania ridică o privire îngrijorată spre cer. Curând, va fi întuneric.

– Mulțumesc foarte mult, dar n-am timp.... Începu.

Cretanul avu un aer atât de dezamăgit, încât se întrerupse, apoi acceptă invitația în disperare de cauză.

– A trecut un alt bărbat înaintea mea? întrebă din nou. Un englez, cu o mașină mare.

– Da, într-adevăr, domnișoară, răspunse cretanul deschizând ușa casei sale.

– A trecut de mult timp? continuă tânăra femeie pătrunzând în interiorul locuinței.

– Acum aproximativ o oră. Îl cunoașteți? Avea un tic la obraz!

Interiorul căsuței era destul de întunecat. O femeie în picioare lângă masă, o salută cu demnitate pe Tania, apoi, la ordinul soțului său, începu să prepare cafeaua. Cretanul purta încă acel costum tipic adoptat de greci în timpul stăpânirii turcești, încheiată totuși de peste o sută patruzeci de ani; pantaloni largi, bufanți și un turban înnodat în jurul capului, pentru a se proteja de căldură. Începu să vorbească despre fiica sa emigrată în Canada și arătă cu mândrie fotografia unei tinere femei zâmbitoare, îmbrăcată modern și colorat. Ce contrast cu satul său natal! își spuse Tania.

– Trebuie să fiți foarte fericiți pentru ea, spuse.

Interlocutorul său dădu afirmativ din cap și etală niște plicuri cu timbre de Canada.

– Acolo își câștigă bine existența, explică bărbatul. Este mai ușor.

Aranjă fotografiile și scrisorile, apoi începu să desfășoare o serie de covoare vechi, dorind evident s-o incite pe vizitatoare să cumpere unul. Aceasta scutură din cap.

– N-am destui bani la mine, spuse Tania. Dar mă voi întoarce

într-o zi și voi lua unul.

– Nu vă veți mai întoarce, protestă trist bărbatul. Vă veți înapoia în țara dumneavoastră.

– Nu, să nu credeți asta! exclamă arheologa. Mă voi căsători cu un cretan, domnul Titos Michalakis.

Țăranul tresări și-i aruncă o privire suspicioasă; când înțelese că spunea adevărul, se repezi afară pentru a anunța vestea vecinilor, cu un aer încântat. Tania își mușcă limba: poate vorbise prea repede? Curând, o mulțime încântată să înghesui la ușă, acoperind-o pe tânăra arheologă cu o mulțime de dulciuri și mici cadouri. Generozitatea locuitorilor era proverbială; oare în grecește "străin" și "invitat", nu erau indicate prin același cuvânt?

Când reuși în sfârșit să plece, jumătate din sat o însoți triumfător pe Tania la mașină.

– Pentru a merge la peșteră, luați-o pe acest drum, spuse gazda sa, arătând cu degetul spre o cărare cu aspect puțin atrăgător.

– Adevărat? Dar s-ar spune că este în lucru....

Într-adevăr, niște utilaje se aflau în șanț și se vedea începutul unei excavații.

– Nu-i nimic, insistă țăranul. Puteți trece.

Fără să zăbovească, Tania urcă în Fiat, mulțumi și porni la drum. Hârtoapele erau mai mari decât se aștepta și, din când în când, pietrele răcăiau podeaua mașinii. După un kilometru, se află față în față cu un buldozer. Conducătorul vehiculului, cu un aer uluit, se dădu încet înapoi pentru a o lăsa să treacă. Situația era din ce în ce mai îngrijorătoare: starea drumului se înrăutățea, soarele începea să apună și curând va fi noapte. În plus, muncitorii se vor întoarce la

casele lor și Tania se va afla singură în mijlocul câmpului, în cel mai deplin întuneric.

Cărarea pătrundea în munte, făcând zigzaguri periculoase de-a lungul pantelor abrupte. Pietre mărunte trosneau sub roți și se loveau în parbriz. Șoferiței îi era din ce în ce mai greu să distingă drumul și ultimele raze de lumină se reflectau supărător în oglinda retrovizoare. Ținând volanul cu toate puterile, Tania se strădui să nu piardă controlul direcției. Totuși, nu se putu împiedica să se gândească la splendoarea spectacolului apusului de soare peste munți. Frânturi de poeme care descriau Creta, frumusețea mării și a apusului îi reveniră în memorie; dar le alungă pentru a se concentra mai bine asupra condusului. Într-adevăr, ajunsese la o bifurcație. De-o parte, un drum destul de larg părea să ducă în direcția bună; de cealaltă, un drum de catări dispărea în adâncul văii. Tania era gata să pornească pe primul, dar în ultima clipă zări un stâlp mic, ruginit, care indica "Idha", în celălalt sens. Examină mai de aproape cărarea mică, având gâtul uscat; mergea pe marginea unei prăpăstii și părea într-o stare și mai îngrozitoare decât cea pe care de-abia o luase. Totuși, n-avea de ales și accelerează, strângând din dinți.

Soarele dispăruse aproape complet și urme lungi purpurii subliniau în mod amenințător relieful stâncos. În întuneric, peisajul părea lipsit de vegetație, aproape lunar. Era încă destul loc pentru Fiat lângă peretele muntelui și nu se punea problema să se întoarcă. Singurul lucru încurajator, se gândi Tania cu amărăciune, era că volanul se afla pe partea peretelui și nu vedea de aproape prăpastia...

Cu precauție și o viteză de broască țestoasă, tânăra femeie înainta metru cu metru. Din când în când, o bucată de rocă se desprindea și

aproape atingea vehiculul înainte de a se sfârâma la nivelul inferior, sau chiar pe drum. Șoferița trebuia atunci s-o ocolească atent și ruga cerul ca una dintre ele să nu cadă peste mașină... Asta nu se întâmplă, dar Tania înțelese repede că nu prevăzuse totul. Într-adevăr, câteva clipe mai târziu, se izbi de o stâncă pe care n-o văzuse din cauza întunericii. Roțile patinară și până la urmă se blocau. Tania făcu motorul să huruie și încercă să dea înapoi, fără succes. Era pur și simplu înțepenită în mijlocul drumului. După o ultimă accelerare, se hotărî să împingă mașina. Era singura soluție. Ieși cu greu din ea și-și întinse picioarele, care o dureau. Acum, soarele dispăruse în spatele culmilor și lumina aurie a după-amiezii fu înlocuită de o pâclă cenușie și uniformă. Umbrele se alungiră peste măsură și stâncile desenau prin ceață forme grotești.

Tania încercă mai întâi să desprindă bucata de stâncă. Fiatul tot nu se mișcă. Epuizată, tânăra femeie renunță la eforturi, cu gura complet uscată de praf. Îi era teamă să nu alunece și să cadă în prăpastie; dar nu se putea întoarce în mașină; în orice clipă o putea surprinde o surprare...

Totuși, trebuia să părăsească acest loc cu orice preț. Aruncă o privire disperată în jur. Stele rare presărau cerul de un mov-închis, dar lumina liniștitoare a lunii rămânea invizibilă. În fața tinerei derutate, panglica întunecată a cărării se afunda în întuneric. Cuprinsă de o teamă ciudată, Tania preferă să se întoarcă până la bifurcație. Așa că începu să escaladeze panta; pietrele i se rostogoleau sub picioare și-și juli brațele și genunchii în muchiile tăioase. Când ajunse în sfârșit pe culme, de-abia mai putea respira și suspende înăbușite îi strângeau gâtul. Își șterse ochii, se dojeni în gând

pentru a-și reveni și căută un loc în care să se instaleze pentru noapte. Tufele de cimbrisor de pe flancul colinei, ofereau probabil un pat suportabil și cald, dacă nu chiar confortabil.

La atingere, Tania găsi solul dur și mai puțin neplăcut decât ar fi crezut. Se întinse, se acoperi cu mantoul, gândindu-se cu nostalgie la căldura brațelor lui Titos și se înfioră. Brusc, un zgomot ușor o scoase din somnolența în care căzuse: era clinchetul unui clopoțel. Se ridică în șezut, cu inima bătând puternic. Caprele erau foarte aproape! Puse mâna pe mantou pentru a fugi, dar unul dintre animale se apropiase deja. Tânăra femeie rămase nemișcată, încremenită. Capra veni liniștită să se întindă foarte aproape de ea. După un timp, Tania îndrăzni s-o privească și atunci observă că ciudata sa însoțitoare dormea în tihnă! Celelalte capre sosiră pe rând și se instalară în cerc în jurul Taniei. În mod ciudat, mirosul lor puternic se dovedi liniștitor. Cel puțin era vorba de niște creaturi calde și vii, apărute de nicăieri în mijlocul deșertului; și păreau să-și accepte vizitatoarea fără nicio greutate, foarte simplu. Calmată treptat, Tania se întinse și închise ochii, apoi adormi profund.

Capitolul 12

Când primele licăriri ale zorilor o treziră pe tânăra femeie, aceasta fu încântată de prezența protectoare a caprelor. Într-adevăr, un vânt glacial sufla din vale, alungând norii groși și negri care se adunaseră treptat pe culmile munților. Câteva clipe mai târziu, un fulger strălucitor luminează cerul, urmat imediat de un tunet răsunător. Puțin speriate, animalele începură să behăie.

— Tania! Tania! strigă o voce.

Aceasta înălță capul; o voce o striga printre fulgere. Oare încă visa? Nu, era o voce pe care o cunoștea foarte bine...

— Sunt aici, exclamă făcând ochii mari, pentru a vedea mai bine prin ceață.

O siluetă familiară urca în grabă panta. Câteva minute mai târziu, stătea în fața sa în picioare și o privea zâmbind.

— Situația n-are nimic amuzant, Titos! protestă tânăra femeie.

— Este adevărat, admise el. Ce te-a apucat să te repezi aici? Ce sperai să poți face?

Un nou fulger străluci exact deasupra capului cretanului. Tania închise ochii, copleșită de dragostea pe care i-o purta. Trăiau o clipă cu totul privilegiată. Ce importanță avea dacă începuse să plouă și-i uda până la piele?

– N-am reușit să mișc mașina, îi explică.

– Asta am înțeles, răspunse Titos. Pentru început, n-ar fi trebuit să pornești pe acest drum!

Tania tresări. Oare era supărat?

– Anna m-a anunțat că Rhea a plecat cu Dick Ross, replică ea, și am crezut că e bine să-i urmez....

– Știu, mi-a explicat Fergus. El cel puțin, a avut bunul-simț să vină să mă caute mai întâi! Tu de ce n-ai făcut-o?

– Mașina ta nu era acolo, protestă Tania. M-am gândit că va fi prea târziu dacă nu mă grăbeam. În plus, din spusele Annei, Ross avea intenția să meargă la peștera Idha....

Roși și plecă stânjenită ochii.

Titos se așeză jos, alături de ea.

– Draga mea, spuse cu tandrețe, ar fi trebuit să-ți dai seama că nicio forță din lume n-ar fi putut-o obliga pe Rhea să-l urmeze pe domnul Ross de-a lungul acestui drum. A lăsat-o doar acasă la verișorii noștri, unde era așteptată la ceai, cu mama și cu Minos.

Tania roși și mai puternic și rămase tăcută.

– De altfel, mama a venit să te invite și pe tine, adăugă Titos pe un ton mai dur. Dar, după toate aparențele, n-ai putut s-o primești....

Tânăra femeie se agită nervoasă și-și schimbă poziția.

– Voiam să termin cartea, mărturisi.

Titos o trase spre el și o îmbrățișă, apoi îi mângâie blând obrazul.

– Ai muncit foarte mult la ea, remarcă. Din spusele lui Fergus, ești epuizată....

– S-ar spune că Fergus ți-a destăinuit multe lucruri!

– Câteva, admise Titos cu neglijență. Dar este mai bine decât să te pierzi la țară....

– Nu m-am pierdut! obiectă Tania.

– Nu nega, agapi. Sau voi crede până la urmă că ai făcut-o intenționat, doar pentru a vedea dacă vin să te caut!

Tania îi aruncă o privire mirată.

– Chiar ești sigur că Rhea nu l-a însoțit pe domnul Ross la peștera Idha? îl întreabă.

– Nu, o asigură cretanul. În schimb, Ross se aștepta cu siguranță să te găsească acolo.... Ți-a prevăzut reacția.

– De ce?

– Din spusele lui Fergus, sublinie însoțitorul său strângând-o cu tandrețe, nu l-ar fi deranjat foarte mult; Ross este relativ lipsit de scrupule. De altfel, trebuie să știi, fratele tău m-a uimit. Într-adevăr, dacă n-aș fi plecat eu repede, era gata să se întoarcă acolo pentru a te căuta. Totuși, Dumnezeu știe că-și dorea de asemenea, puțin, ca Rhea să fie acolo....

– Mi-a povestit cât de fericită părea Elena în ziua vizitei lor, murmură visătoare tânăra femeie. Erau foarte îndrăgostiți.

– Numai că totul s-a terminat foarte prost, remarcă Titos.

Tania se cuibări lângă el.

– Din cauza Rheel?

Cretanul dădu afirmativ din cap.

– Da. A coborât să verifice panourile indicatoare; Elena și Fergus

au decis atunci să înainteze puțin. Văzând mașina demarând, Rhea a alergat după ea și, încercând să deschidă portiera, și-a pierdut echilibrul și a căzut în râpă. Ei n-au observat și și-au continuat drumul. Au găsit-o la întoarcere, leșinată în prăpastie. Acum se simte mai bine, dar este o amintire pe care nu reușește să și-o alunge din memorie.

– N-a fost vina lui Fergus, protestă Tania. N-a știut....

– N-a vrut să știe!

– Nici Elena!

Titos atinse ușor cu degetul buzele tinerei femei.

– N-are rost să discutăm pentru a ști a cui este vina, spuse. Asta este situația și explică de ce Rhea nu riscă să se întoarcă aici. Probabil ar fi trebuit să-ți povestim întâmplarea mult mai curând, dar este un subiect neplăcut de abordat; în plus, aș prefera să nu-mi amintesc de gradul de rudenie care te leagă de Fergus Drummond.... Poate l-am condamnat prea tare, dar în acea zi le-a făcut rău ambelor mele surori și este un lucru greu de uitat.

Tania ridică ochii mari spre el.

– Totuși, m-ai iertat, spuse cu voce scăzută. N-ai putea să-l ierți și pe el, din dragoste pentru mine?

– Am făcut-o deja aproape complet, acum câteva ore, când a venit să-mi semnaleze plecarea ta și mi-a cerut să plec să te caut. A adăugat: "Fă-o mai fericită decât am făcut-o eu pe Elena". Am fost mișcat. De fapt, te iubește mult.

Interlocutoarea sa avu un zâmbet radios. Aceste cuvinte îi făceau mare plăcere.

– A spus într-adevăr asta? Este minunat, șopti în cele din urmă.

– I-am răspuns că am într-adevăr intenția să te fac fericită, adăugă Titos. Vei fi cea mai mulțumită femeie din toată Creta!

Tania izbucni în râs și-și afundă fața la umărul bărbatului.

– S'agapo poli, rosti cu timiditate, cu o voce aproape neuzită.

Însoțitorul său rămase nemișcat și Tania se întreabă dacă o auzise. Alături de ei, caprele începură să se agite, alăturându-se încet ciobanului care le striga.

– Nu-mi va mai fi niciodată teamă de ele, reluă Tania, arătându-le. Voi putea chiar să învăț să le mulg, cred.

Urmă o lungă tăcere. Apoi Titos vorbi:

– Ce ai spus? întrebă.

– Am spus că, în mod sigur, nu-mi va mai fi teamă de capre...

– Nu, o întrerupse cretanul. Repetă ce ai murmurat exact înainte.

– Oh! exclamă Tania. N-ai înțeles?

Roși și păstră tăcerea, incapabilă să repete mica frază în grecește.

– Nu reușesc, mărturisi în sfârșit.

– Te rog, o imploră Titos. Am dorit atât de mult să aud asta.

– Credeam că știai deja...

– Eu, da! Dar credeam că tu n-o știi încă, Tania mou. Și cine te-a învățat această expresie?

– Mama. Mi-a sugerat să-i spun astfel....

– A avut dreptate, aprobă bărbatul.

Se aplecă și sărută ușor buzele însoțitoarei sale.

– Oare când ne vom căsători, draga mea? continuă cu o voce mângâietoare. Mai trebuie să aștept mult?

Tania prinse nervoasă reverele mantoului.

– N-am terminat complet cartea, recunosc.

– Blestemată carte! bombăni bărbatul.

Titos oftă și o strânse mai tare.

– Oricum, nu-ți vei schimba părerea, nu-i așa? adăugă cu îngrijorare. Asigură-mă încă o dată că vei deveni soția mea...

– Îți promit, zâmbi Tania. Te iubesc de mult, Titos. Probabil de prima dată când m-ai sărutat, la Mallia, în timpul furtunii...

– Dar m-ai asigurat totuși că nu te vei căsători niciodată fără dragoste reciprocă, insistă cretanul.

Mirată de propria îndrăzneală, Tania îi atinse ușor obrazul cu mâna.

– Este adevărat, admise. Dar mi-am schimbat părerea. Mi-e egal dacă n-ai pentru mine un sentiment foarte romantic. Te iubesc atât de mult, încât sunt gata de orice.... Poate cretanii nu simt o mare dragoste pentru soțiile lor, ci doar stimă... în afară de dorință, evident.

Spre marea sa surprindere, Titos izbucni într-un râs sincer.

– Draga mea Tania, exclamă, ce copilă ești! Dacă n-aș fi simțit pentru tine decât o simplă atracție fizică, cu siguranță nu te-aș fi cerut în căsătorie! Ți-aș fi făcut o propunere cu totul diferită și aș fi reușit probabil să te fac să accepți.... Asta mi-ar fi permis de altfel să nu te amestec în problemele de familie! Și mai ales, m-ar fi scutit să-l frecventez pe fratele tău....

– Pleacă în America, îl informă Tania în șoaptă.

Titos tot nu-i spusese precis că o iubea. Poate nu i-o va spune niciodată....

– Anna îl însoțește, dacă am înțeles bine, spuse el. Asta de asemenea datorită intervenției tale!

– Nu este de preferat? pledă tânăra femeie. Va fi mai puțin singură și va avea timp să se adapteze. Cât despre Fergus țin să-l știu bine hrănit! Va fi pe mâini bune.

Titos schiță un zâmbet ironic.

– Numai că Anna îi va aminti permanent de Elena și nu va fi încântat dacă vrea să uite tot și să înceapă de la zero. Îi place să aibă o părere bună despre persoana sa și va suporta greu prezența permanentă a întruchipării muștrărilor de conștiință....

Tania notă în minte veridicitatea acestor afirmații. Cu siguranță, Fergus o iubise pe Elena, dar nu putea rămâne mult timp nefericit; într-o zi sau alta, va alunga toate aceste amintiri penibile.

– Anna va avea de asemenea un sprijin, în acea țară mare.... se încăpățână totuși.

– Avem familie acolo, obiectă Titos. Ar fi primit-o....

– Oare am stricat totul?

– Nu, deoarece familia îi cunoaște povestea și asta poate ar fi împiedicat-o să-și găsească un soț.

– Atunci, de ce îmi reproșezi că am intervenit? spuse cu căldură tânăra femeie.

– Pur și simplu pentru că nu vreau să iei decizii în locul meu, replică interlocutorul său și țin să te fac s-o înțelegi clar. Nu mă voi căsători cu tine să-mi conduci casa, draga mea. Te voi lua de soție pentru că ești femeia de care am nevoie, de tine și de niciuna alta. Ești într-un tot al meu, Tania Drummond, și vei împărți intens viața mea.... Dar îmi vei lăsa responsabilitatea de a controla evenimentele când va trebui, deoarece vei avea încredere în mine!

– Accept, murmură Tania cu un oftat fericit.

Făcu o pauză și adăugă:

– Și-mi.... vei oferi dragoste?

– Forma mea personală de dragoste, încuviință cretanul dând din cap.

Tania închise ochii, cu inima plină de bucurie. I-ar fi plăcut s-o sărute din nou, pentru a simți din nou pământul tremurând și tunetul răsunând în urechi....

– Îi vei cere lui Fergus să fie "koumbaros" la nunta noastră?

– Fergus? exclamă Titos uluit, aproape scandalizat.

– Da, de ce nu? Pentru că pleacă în America și nu va interveni în viața noastră. Și apoi, ar fi o excelentă manieră de a-l face să înțeleagă că nu-i mai porți pică...

– Te-am rugat, acum un minut, să nu mai iei decizii în locul meu! izbucni însoțitorul său.

– Titos, te rog.... îl imploră, cu licărire ușor amuzată în privire.

– Bine, mormăi Titos. Dar cu o condiție: eu aleg data ceremoniei, indiferent dacă este sau nu terminată cartea! De acord?

– Întru totul, îl asigură Tania. Cu atât mai mult cu cât manuscrisul este aproape în întregime redactat!

– În plus, mi-ar plăcea să-i vorbesc eu însumi lui Fergus. Nu-l anunța înainte.

– De acord.

Fața cretanului se luminează brusc și o sărută cu tandrețe.

– Nu voi fi întotdeauna atât de ușor de convins, murmură. Fii prudentă!

Tânăra femeie îi răspunse la zâmbet, amuzată de modul în care încerca să pară sever. Picăturile de ploaie îi șiroiau pe obraz, dar

de-abia le simțea.

– Mulțumesc, spuse în cele din urmă. Voi fi fericită de prezența fratelui meu. Îmi va da impresia că, într-un fel, trecutul îmi binecuvântează viitorul.... înțelegi?

– Da, spuse simplu Titos.

Se aplecă privind-o tandru, cu un aer extrem de serios, și o sărută pasionat. Tania nu știa niciodată dacă tunetul care se auzi în acea clipă era din furtună, sau sângele care-i zvâcnea în tâmpile.... Se abandona mângâierilor calde ale însoțitorului său, cu simțurile aprinse. După câteva minute, un foc la fel de arzător se aprinse în ochii lui Titos și tânăra femeie se înfioră și-l rugă:

– Nu.... nu acum, te rog. Nu încă...

– De ce te temi? spuse cretanul cu duritate. Că-ți voi cere să mergi prea departe?

– Nu, îl liniști Tania. Am încredere în tine. Nu-mi este teamă de tine, Titos. Numai că mi-ar plăcea să fiu pentru prima dată în brațele tale în altă parte decât în ploaia torențială, înconjurată de capre....

Fața cretanului se înveseli și se luminează de un zâmbet. Atinse delicat părul tinerei femei.

– Ești frumoasă, chiar când plouă, replică. Și trebuie să spun.... că te iubesc, Tania mou.

Tania închise ochii, copleșită de fericire. În sfârșit, rostise și el cuvintele...

Fără să mai schimbe o vorbă, mână în mână, se ridicară și ajunseră la mașina lui Titos. Acesta aruncă o privire în trecere spre Fiatul blocat în mijlocul cărării.

– Voi trimite un depanator, anunță. Dar un lucru este sigur:

domnul Ross n-are interes să-mi iasă în drum, sau o să-i pară rău!

– Nu este foarte grav, obiectă Tania.

– Nu este grav? exclamă Titos, furios. Nu sunt de acord! Nu numai că ți-ai petrecut noaptea singură, afară, dar în plus, ai fi putut să cazi în prăpastie, ca Rhea! Probabil ai fost îngrozită....

– Nu prea, spuse tânăra femeie pe un ton degajat. La drept vorbind, chiar m-am obișnuit cu caprele. Vezi, curând voi fi la fel de curajoasă ca o adevărată cretană!

Furtuna se îndepărtase, dar ploaia se întetise și aversele de ploaie făceau să curgă pe pante adevărate torente de noroi. Alergară să se refugieze în mașina lui Titos și acesta demară imediat.

– Să ne grăbim, spuse. Garajul din Iraklion trebuie să fie deschis, dar mai înainte, le voi cere muncitorilor care lucrează mai sus să vină să pună Fiatul pe un drum lateral.

– Este foarte stricat? întrebă Tania.

– Nu, nu cred; dar țin să fie verificat înainte de a-l folosi din nou.

– Dar nu este mașina mea, protestă tânăra femeie cu timiditate.

Și Rhea va fi în curând destul de mare pentru a o folosi.

Titos zâmbi și-și strecură un braț în jurul umerilor săi.

– Rhea poate să aștepte, îi explică. Va fi căsătorită înainte să știe să conducă și oricum, dacă va avea nevoie, îi va procura soțul său o mașină. Așa cum te cunosc, cu siguranță vei dori să explorezi insula și Fiatul îți va fi indispensabil.

– Și-mi vei permite să mă plimb astfel, după voia mea? întrebă surprinsă englezoaica. Credeam că-mi vei ordona să rămân cuminte acasă, să te aștept....

– Când vei dori să te gălesc acasă, replică bărbatul cu o urmă de

ironie, îți voi da de înțeles. Dar casa aceea îți va fi cămin, nu închisoare. Profită de libertate atâta timp cât nu vom avea copii! După aceea, vei avea mai puține ocazii să pleci în excursie...

– Nu voi ieși prea des fără tine, admise Tania. Expediția la Knossos a fost plictisitoare de moarte, doar pentru că nu erai acolo. În schimb, mi-a plăcut la nebunie Phaestos... și mai ales Mallia!

– Adevărat, draga mea? Sunt fericit. Este ceva magic în ruinele de la Mallia, ascunse între coline și mare, nu-i așa? Chiar o arheologă modernă și britanică a observat asta!

– Este adevărat, recunosc tânăra femeie zâmbind. O vrajă care amintește de cea din "Visul unei nopți de vară" de Shakespeare....

– Numai că noi nu trăim un vis trecător, încheie Titos, ci o încântare pentru toată viața!

Fergus se achită cu o seriozitate ireproșabilă de datoria de "koumbaros", în timpul ceremoniei de căsătorie. Ținu coroana de flori pe capul mirilor, apoi răspunse fără să greșească, în grecește, la întrebările rituale. Apoi, toată lumea se duse la vila Michalakis pentru petrecere și dansa și el rosti un discurs plin de spirit, în care ura noroc tinerei perechi. Vocea sa avea un asemenea accent de sinceritate, încât kyria Melissa îl strânse emoționată în brațe.

– Iau avionul mâine dimineată, îi mărturisi seara surorii lui, când aceasta se odihnea după un sirtaki. Și înainte de a pleca, mi-ar plăcea să-ți solicit o favoare: ai putea s-o numești pe prima ta fiică, Elena?

– Desigur, aprobă Tania. Cu atât mai mult cu cât în calitate de "koumbaros", îi vei fi naș. Asta îți va da ocazia să vii în Creta să mă vezi!

– De acord! răspunse zâmbind Fergus.

Își privi sora cu un aer gânditor, ca și când o vedea pentru prima dată.

– Îmi garantezi că ești fericită, nu-i așa? o întrebă. Altfel, te-aș putea lua în Statele Unite....

Tania scutură din cap, cu obraji roz de plăcere în fața spectacolului soțului său pe ringul de dans.

– N-aș putea să trăiesc fără Titos, Fergus! Dar voi fi întotdeauna extrem de mulțumită să te văd.

Se întunecă brusc, remarcând tenul palid și trăsăturile trase ale fratelui său.

– Să ai grijă de tine, adăugă. Și de asemenea de Anna, deoarece va fi foarte frustrată și va avea nevoie de sprijin, la început.

– Nu-ți face griji! promise Fergus. O voi învăța chiar să scrie englezește, dacă nu știe încă, pentru a-ți putea da vești despre noi!

Tania îl privi cu afecțiune și puse o mână pe brațul său.

– Țin să-ți exprim toată recunoștința mea, Fergus, spuse simplu. Mă voi gândi deseori la tine.

Tânărul bărbat râse ușor.

– Nu prea mult, sper, sublinie pe un ton glumeț. Deoarece soțul tău devine cel mai important!

Așadar, totul se orânduise cât se poate de bine, gândi Tania cu un oftat de ușurare. În ajun, Rhea îi explicase că Dick Ross nu avusese niciodată intenția să meargă la peștera Idha și că se întorsese pur și simplu la hotel.

– Și în plus, continuase ea cu indignare, nu l-aș fi urmat în niciun caz!

Pentru a se justifica, tânăra englezoaică trebuise să-i

împărtășească bănuielile sale față de Dick Ross. Totuși, bunul-simț al adolescenței îi ușură sufletul.

– Titos era furios, încheie aceasta din urmă. Mama i-a spus glumind că era timpul să se căsătorească!

Acum, se gândi Tania, erau într-adevăr soț și soție. Rhea o însoțise în camera nupțială pentru a o ajuta să-și scoată rochia de mireasă. Din când în când, electricitatea se întrerupea din cauza furtunii și mai multe lumânări fuseseră puse în încăpere. La plăcuta lor lumină pâlپătoare, Tania îmbracă o cămașă de noapte pe care i-o cumpărase chiar Melissa.

– Noapte bună, "athelfi mou", spuse cu amabilitate Rhea, sărutând-o înainte de a ieși.

Tânăra soție se strecură în pat și masa mătăsoasă de păr se răspândi pe pernă. Un zgomot de pași, la ușă, o făcu să tresară.

– Titos? întrebă ea.

– Cine altcineva să fie? făcu acesta din urmă, intrând în cameră.

Se aplecă asupra ei și ochii lui negri reflectau flacăra lumânărilor. Niciodată nu păruse atât de frumos: părul negru ca smoala se ondula ușor în jurul tâmpelor, iar buzele bine conturate, își pierduseră expresia ironică.

– Ești mulțumită de nuntă? o întrebă blând.

Tania dădu din cap, fără să poată vorbi din cauza unui nod în gât. Titos zâmbi tandru:

– Fergus este un excelent "koumbaros", reluă. I-ai spus la revedere cum trebuia?

Tânăra femeie știa că nu vorbea numai de plecarea fratelui său în Statele Unite: făcea de asemenea aluzie la faptul că ea începea o viață

nouă, al cărui centru era un alt bărbat...

– Da, murmură. Mi-a urat noroc. A înțeles că vei fi primul în inima mea, dragul meu.

Întinse brațele spre el și-l îmbrățișă.

– Ai să-mi repeți asta deseori, nu-i așa? îi șopti bărbatul. Deoarece mi-am pus în mâinile tale onoarea și mândria, la fel cum tu ți-ai pus în ale mele viața și fericirea....

– Nu mai sunt o Drummond, Titos, îl asigură tânăra femeie. Sunt o Michalakis și nu-ți voi trăda numele.

– Nu te vei simți singură, departe de ai tăi? o întreabă cretanul cu o voce nuanțată de îngrijorare.

– Nu, promise Tania, deoarece de acum ai tăi sunt și ai mei. Odinioară eram deseori singură, dar am găsit o adevărată familie. Dacă ai ști cât de mult te iubesc! Cât aș vrea să te fac s-o înțelegi!

– Suntem împreună.... până când moartea ne va despărți, răspunse Titos cu voce scăxută.

Apoi pecetlui cu un sărut dragostea promisă pentru eternitate.

Sfârșit